

Giới thiệu Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại

Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại truyện thuộc thể loại ngôn tình của tác giả Nhạc Nhan mang đến những cảm xúc đầy thú vị xung quanh mối nhân duyên do định mệnh xung quanh hai nhân vật chính.

Tên đàn ông thô lỗ đó cứ nhiên nhiên nói xong mặt không đỏ hơi thở không gấp Không tiếc hy sinh nhan sắc giả trang đầu heo muốn làm cô vui lòng liền đã quyết định tương lai của nàng.

Tự cho là duyên phận trời định của hần kiếp này không ai khác ngoài cô khiến cô trở thành một nàng lọ lem tội nghiệp ngang nhiên bị lừa gạt, liệu tác giả sẽ viết cho cái kết truyện như thế nào cuộc sống của cô có được hạnh phúc??

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Buổi tối, ba ngày sau.

Đồng hồ treo tường phía sau quầy rượu dần chỉ mười giờ.

Đồng hồ treo tường cũ kỹ phát ra âm thanh tí tách, trong khung cảnh huyền ảo của quán rượu không thể nghe rõ được, nhưng Mạc Tiểu Mễ lại nghe được rõ ràng, làm cho đầu nàng đau muốn nứt ra.

Lại lãng phí một buổi tối vô ích, “Anh ta” vẫn không tới.

Cô không nhớ rõ là bắt đầu từ lúc nào, muốn gặp mặt “Anh ta” còn khó hơn lên trời, “Anh ta” luôn bận việc, rất bận, chỉ mỗi việc gọi điện thoại cho cô nói một câu ngủ ngon cũng không có thời gian.

Quán bar này được đặt tên là “Hàng đêm hàng đêm” buôn bán rất thịnh vượng, nghe nói có rất nhiều ngôi sao thần tượng nổi tiếng buổi tối sẽ đến đây tiêu khiển, cho nên luôn hấp dẫn rất nhiều fan trung thành tới đây.

Mạc Tiểu Mễ đọc được trên một tạp chí lá cải nào đó nói “Anh ta” cũng thường đến nơi này. Vì thế Mạc Tiểu Mễ đã bỏ công tới đây liên tục một tuần liền, nhưng vẫn là không thấy “Anh ta” đến.

Mạc Tiểu Mễ nhàm chán uống một ly rượu, định uống xong ly này rồi về, ngày mai cô còn phải đi làm nữa, không thể khiến cho đầu óc lại mơ màng khi tỉnh dậy.

“Rầm rầm rầm!”

Cầu thang phát ra những tiếng vang nặng nề, âm thanh giống như xe tăng hạng nặng nghiền nát chướng ngại vật trên đường làm Mạc Tiểu Mễ phải chú ý, một người đàn ông cao lớn ở trần khó chịu đi xuống.

Giờ là mùa đông à! Tối hôm nay còn có một luồng gió lạnh, lại có người còn dám cởi trần?

Coi như quán bar được sưởi ấm cũng không cần dùng cảm thế này chứ?

Mạc Tiểu Mễ có chút kinh ngạc, tóc của người đàn ông to lớn kia khá ngắn, toàn bộ chân tóc dựng đứng một cách phách lối, nửa người trên trần như nhộng, nước da ngăm đen còn ánh lên mồ hôi sáng bóng, thân dưới mặc một cái quần da màu đen nhánh sáng bóng, làm nổi bật thân hình hoàn mỹ của anh và hai chân thon dài hấp dẫn vô cùng.

Anh còn có cái mông hấp dẫn khủng khiếp.

Mạc Tiểu Mễ cảm thấy cổ họng có chút ngứa ngáy, cô không nhớ rõ đã xem qua trên tạp chí lá cải nào, bảo là cái mông thật ra cũng là một bộ phận cực kỳ hấp dẫn của đàn ông, cho nên trung tâm của bộ phim điện ảnh “Tình nhân” là thể hiện cái mông hấp dẫn của Lương Gia Huy làm cho người ngoại quốc nhìn đều phải chảy nước miếng ròn ròn.

Người đàn ông có vóc dáng to cao tận 1m90, anh vừa xuất hiện, làm cho cả cầu thang cũng có vẻ nhỏ hẹp chật chội.

Nghe nói quầy rượu lầu hai thỉnh thoảng sẽ có biểu diễn thoát ý bất ngờ, người đàn ông này có lẽ là vũ công thoát ý nam?

“A Nhẫn... A Nhẫn... Làm sao anh có thể đối với em như vậy?”

Mạc Tiểu Mễ còn đang đắm chìm trong sự ngưỡng mộ đối với mảnh nam, một âm thanh cao vút bén nhọn của một cô gái lại truyền đến màng nhĩ của cô, làm cô không chịu được che lỗ tai lại.

Theo sau đó là một cô gái trẻ trần trụi trong tay ôm cái áo da đen bóng, trên cầu thang chạy xuống giống như một con gió, đuổi theo mảnh nam rồi dứt khoát vứt bỏ áo da, trực tiếp từ phía sau nhào tới ôm thật chặt hông anh, vừa ôm vừa khóc thút thít, “A Nhẫn em rất thích anh, sao anh có thể nói lời tàn nhẫn như vậy?”

A, hóa ra là tình nhân gây gỗ a.

Mạc Tiểu Mễ nhún vai một cái, đang định cúi đầu tiếp tục uống cho xong phần rượu của mình, không muốn để ý tới chuyện mấy cặp tình nhân hôn ghen gây gỗ thì bên kia lại ngoài ý muốn bất ngờ nổi lên ----

Người đàn ông một tay bắt lấy cô gái đang quấn lấy anh, đẩy cô vào góc tường, “Đến đây chấm dứt, OK?”

Ánh mắt của anh lạnh lùng, thâm sâu, một bộ dạng sắt đá.

Cô gái trần trụi dung nhan kiều diễm bỗng khóc óa lên một tiếng, tiếp tục nhào tới ôm người đàn ông gào khóc, “A Nhẫn, ô... Em chưa từng làm chuyện gì có lỗi với anh mà, em chỉ yêu một mình anh, làm sao sẽ coi trọng kẻ ‘mặt trắng nhỏ’ kia được? A Nhẫn, em yêu anh, em yêu anh, em không muốn chia tay!”

“Cút ngay!” Người đàn ông mặt khó chịu hừ một tiếng, ném cô gái ra lần nữa giống như hát bỏ một món đồ.

Vốn là ở trên lầu cùng anh em uống rượu vui vẻ, thì một cô gái phiến toái lại nhào tới, còn ngang nhiên cởi áo anh, thật là buồn cười!

Lần này cô gái lao đảo ngã nhào trên nền đất, cô nằm ở trên sàn nhà khóc lớn.

Cha cha, lại một màn nữ si mê, nam bạc tình.

Mạc Tiểu Mễ nhíu mày, để ly rượu trong tay xuống, từ từ đi tới phía trước cô gái, một tay kéo cô dậy, “Đừng khóc.”

Cô rất ghét dạng phụ nữ chỉ biết than khóc.

Nhưng là, so với phụ nữ chỉ biết than khóc, cô lại ghét dạng phụ nữ chỉ biết quy lụy đàn ông hơn.

Cho nên, cô cảm thấy rất bất bình.

Cô gái không nghĩ tới sẽ có người giúp cô, kinh ngạc ngẩng đầu, mặc dù trong đôi mắt cô gái tràn đầy nước mắt, nhưng nhìn vẫn mạnh mẽ vô cùng. Có thể thấy thực ra việc than khóc cũng cá tính là khác nhau.

Có thể khiến cho một cô gái mạnh mẽ như vậy rơi nước mắt, nói vậy người đàn ông kia thật lợi hại.

Kéo cô gái ngồi lên chiếc ghế của cô mới ngồi, Mạc Tiểu Mễ xoay người đi tới chỗ người đàn ông kia vừa mới ngồi vào lại uống rượu với một người đàn ông khác, cô chọc tay vào tấm lưng rộng lớn của anh.

Bây giờ Mạc Tiểu Mễ đã nhận định người đàn ông này nhất định là một vũ công thoát y nam, bởi vì sau lưng anh vẫn còn một lớp mỡ hời thật mỏng, đại khái là kinh nghiệm vừa mới hoạt động kịch liệt.

“Nhận lỗi với cô ấy.” Mạc Tiểu Mễ miễn cưỡng đè nén tức giận nói.

Người đàn ông kinh ngạc quay đầu lại, thấy là cô, cặp mắt như dã thú đột nhiên tỏa sáng, giống như dấy lên ngọn lửa hùng hực, “Mạc Tiểu Mễ!”

Chứa kíp để ý, Mạc Tiểu Mễ đã bị anh vờn tay kéo vào trong ngực của mình, ôm thật chặt.

“Em yêu, chúng ta lại gặp mặt!”

Đợi chút...

Em yêu?!

Anh ta đang gọi ai vậy?

Sắc mặt Mạc Tiểu Mễ đại biến, giây giũa trong cánh tay đang siết chặt như sắt thép của người đàn ông, “Anh là ai?”

“Em là người hôm trước bị mất một đôi giày trên đường?” Anh cẩn nhẹ lỗ tai cô, tà tà thổi một hơi.

“Là anh?!”

“Cục cưng bé nhỏ, anh thật sự khổ sở, em lại không cho anh một thông tin liên lạc nào. Mọi người đều nói lần đầu tiên gặp là vô tình, nhưng lần thứ hai

chính là duyên phận.” Anh cười một tiếng, nụ cười với hàm răng trắng như tuyết ánh lên vẻ tà mị dưới ánh đèn mờ mờ. Hai ngày nay anh đang điều tra thân thế Mạc Tiểu Mễ, vốn là muốn đợi điều tra tìm hiểu rõ ràng liên chủ động xuất kích, không nghĩ tới bọn họ thật đúng là có duyên, lại vô tình gặp được một lần nữa.

“Anh đang nói hươu nói vượn cái gì?” Mạc Tiểu Mễ đột nhiên ra tay, muốn một quyền giải quyết xong cái gã lăng nhăng này.

“Làm người phụ nữ của anh.” Anh thoải mái giơ tay lên bắt được quyền của cô, càng thêm gần sát tai cô, “Anh sẽ thương yêu em thật nhiều.”

Mạc Tiểu Mễ giận đến lông mày chau thành một đường, tay cô bị bắt, liền dứt khoát nhấc chân đá mạnh, anh lại dễ dàng tránh ra.

Cô cắn chặt răng cúi đầu dồn sức đánh, không ngờ thân thủ mà cô luôn tự tin sẽ hoàn toàn không địch lại được một kẻ cả lơ phát phơ khôn kiếp này, rõ ràng mới vừa rồi còn đối xử lãnh khốc vô tình với cô gái kia, bây giờ lại lập tức chuyển sáng bộ mặt lăng tử ôn nhu?

Đáng chết, tên khôn kiếp!

“Này này, đánh là thương, mắng là yêu, anh có thể tiếp nhận, nhưng ở đây thì không thích hợp chút nào? Cậu bán rượu sẽ khóc ròng mắt.” Anh vẫn thản nhiên ứng phó cô, mặc dù vẫn đang nói chuyện rất bình thường, trong đôi mắt lại lóe lên ánh tà mị, hiển nhiên đang rất có hứng thú với Mạc Tiểu Mễ.

Dụng cụ thủy tinh trên quầy bar bị va chạm liên tục, thật bất hạnh rơi xuống đất bể tan thành từng mảnh.

“Có giới một mình theo tôi ra ngoài đâu!” Mạc Tiểu Mễ hận nhất kiểu đàn ông tùy tiện đùa giỡn khi dễ phụ nữ, cho nên cái tên dã thú khôn kiếp trước này làm cho cô lập tức hận đến tận xương tủy.

“Bên ngoài rất lạnh.” Anh khẽ mỉm cười, thân thủ vừa thu lại, Mạc Tiểu Mễ thuận thế tung một quyền, Mạc Tiểu Mễ thu tay lại không kịp mới ngã xuống đất.

Cô ngã về phía trước, bản thân do tính phản xạ vươn tay bắt được một cánh tay, anh mới vừa đặc ý một giây cũng mất thăng bằng, thuận thế ngã xuống đất đè lên trên người cô.

Trong nháy mắt, hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, môi đối với môi...

Mạc Tiểu Mễ vừa định nghiêng đầu tránh sự lúng túng này, thì anh lại vươn tay ôm chặt đầu của cô, cúi đầu hôn lên môi cô, đầu lưỡi vờn lấy đôi môi mềm mại của cô, tay nắm lấy đôi vai mảnh khảnh của cô.

Quá bất ngờ, thân mật đụng chạm khiến toàn bộ lý trí Mạc Tiểu Mễ mất hết, cô tức giận vừa đá vừa cắn, nhưng không làm được gì người đàn ông khỏe mạnh cao to này. Anh mạnh mẽ hôn sâu giống như có thể chạm tới linh hồn của cô.

Đầu lưỡi xâm nhập điên cuồng dây dưa, tay của cô ôm lấy tám lưng thấm đẫm mồ hôi của anh, bị sự nóng bỏng nhiệt tình của anh truyền sang, làm thân thể của cô cũng không thể không chế được mà nóng lên.

“A! Ồ... Thật là ác độc...” Anh chợt lật người lên, đôi tay ôm chặt người của mình, thống khổ nhúu chặt hai hàng lông mày đen đậm như mực.

Mạc Tiểu Mễ nhanh chóng lật người đứng lên, lại nhấc chân đạp nện cái trên thân anh, “Ngu ngốc... này!”

Cô mắng anh vừa dứt, thân thể lại đột nhiên mất thăng bằng ngã về phía trước, thật may là anh kịp thời chìa tay giúp đỡ ôm lấy cô, mới không ngã lăn nữa.

Nhưng cô gái lúc này bị vứt bỏ lại vọt tới, tức giận trừng mắt cô.

“Vô si! Không biết xấu hổ! Cô muốn chết, dám quyến rũ người của Hồ Thiên Tuệ ta, đánh chết cô!” cô gái mới vừa bị bỏ rơi giống như con mèo nhỏ đáng thương lại biến thành Mẩu Dạ Xoa hung ác, giọng cao đôi chân mang giày cao gót chín phân đạp Mạc Tiểu Mễ.

Mạc Tiểu Mễ đã kiệt sức dứt khoát hai mắt nhắm nghiền, chuẩn bị chịu đựng đau đớn đến với mình.

Tại sao mỗi lần cô làm việc trọng nghĩa đều sẽ rước lấy xui xẻo?

Đúng là người tốt thật khó làm à?

Một lát sau, đau đớn dự trù không có phù xuống, ngược lại nghe Hồ Thiên Tuệ thét chói tai cầu khẩn, Mạc Tiểu Mễ mở mắt ra, kinh hãi nhìn đến người đàn ông đang nằm cổ của Hồ Thiên Tuệ, trong mắt hiện lên ánh nhìn hung ác khiến người khác phải sợ hãi.

“Cút!”

Đó là một chữ nện ra từ kẽ răng nghiền chặt, lãnh đạm đủ để đông cứng cả Nam Cực cho chim cánh cụt sống.

Tiếng khóc Hồ Thiên Tuệ giống như bị một đao chặt đứt, dừng lại vùng vẫy, cặp mắt hoảng sợ nhìn người đàn ông trán nổi gân xanh, đây là dấu hiệu anh nổi giận, mà cơn giận của anh sợ rằng không có mấy người có thể chịu được.

Anh và Hồ Thiên Tuệ chỉ cùng nhau qua đêm có một lần, lần đó phải nói là vì anh bị các anh em chuốc say mà có được, Hồ Thiên Tuệ liền chủ động dây dưa không dứt, các anh em ồn ào giằng cợt anh, anh cũng liền làm nơng mặc cho nửa người dưới của mình làm chuyện xấu, từ đó liền bị cô gái này quán lấy, quả thật phiền chết đi được.

Nếu như không phải là ngại làm mất mặt cha của Hồ Thiên Tuệ, anh đã sớm giải quyết cô, nào còn dung túng cho cô làm xằng làm bậy?

Khi anh thu hồi bàn tay đang nắm giữ, Hồ Thiên Tuệ thông minh lựa chọn quay người bỏ chạy, nhanh chóng chạy ra khỏi cái quán bar ồn ào này.

Nhưng vừa ra đến trước cửa cô vẫn quay đầu lại trợn mắt nhìn Mạc Tiểu Mễ một cái.

Ánh mắt giận dữ ngút trời.

“Thật xin lỗi.” Mạc Tiểu Mễ quay lại đối mặt với người bán rượu sắc mặt tái nhợt ở quầy bar nói xin lỗi, “Tồn thất của tiệm tôi sẽ bồi thường, 5000 có đủ hay không? Hay là chờ ông chủ các anh tới giải quyết?”

Phần lớn tiền lương của cô cũng vì vậy mà biến mất, cũng không có cách nào, ai bảo cô thích xen vào chuyện của người khác.

“Không.. Không cần chờ ông chủ, anh ta... A... Đã thật ra thì đủ... Đủ rồi...” Người bán rượu có chút cà lăm trả lời, ánh mắt sợ hãi nhìn phía sau cô, cũng không dám đưa tay nhận tiền.

Mạc Tiểu Mễ quay đầu lại, thấy một anh như núi như thần đứng phía sau, không vui chọc chọc hấn, “Anh cũng phải bồi thường một phần tồn thất chứ?”

Anh nhếch miệng cười một tiếng, “Tốt, anh có thể phụ trách bồi thường toàn bộ, chỉ cần em chịu làm người của anh.”

“Nếu vậy, tôi tự bồi thường còn tốt hơn.” Mạc Tiểu Mễ lập tức cự tuyệt, lại lấy hai tờ tiền giấy, “Tiền mặt của tôi không đủ, ngày mai quay lại trả có được hay không? Hay là có thể dùng thẻ thanh toán để bồi thường?”

“Không.. Không cần.” Thấy ánh mắt uy hiếp của anh, người bán rượu vội vàng nặn ra nụ cười nịnh hót, vội phục ánh mắt bình thường, “Việc xui rủi khiến cho quán tồn thất thì tự quán có thể chi trả, lại nói cô là người thấy việc nghĩa hăng hái ra tay tương trợ, làm sao lại có thể lấy tiền của cô được?”

Hả? Há? Có thật không vậy?

Lần đầu tiên Mạc Tiểu Mễ gặp chuyện lạ như vậy xảy ra với cô, không khỏi rất cảm động? Tâm ý của anh tôi xin nhận, nhưng mở quán làm ăn, sao có thể để quán gánh chịu tồn thất được? tôi nên trả tiền bồi thường tốt hơn.”

“Anh là chủ ở đây.” Người vẫn bị xem nhẹ này giờ không vui nói chen vào.

“Hả? A! Vậy tiền kia trả tôi.” Nghe xong lời này, Mạc Tiểu Mễ lập tức thu hồi tiền của mình, cất xong ví tiền quay người bỏ đi.

Anh đi theo nàng, cười ma mĩnh, “Anh tên là Giản Nhẫn, Giản của đơn giản, Nhẫn của nhẫn nại. Em có thể gọi anh Giản Nhẫn, cũng có thể gọi anh A Nhẫn, dĩ nhiên, tốt nhất gọi anh Nhẫn thân yêu.”

Giản Nhẫn? Tiện nhân?

Mạc Tiểu Mễ buột miệng cười. Thật là một cái tên thú vị, cũng thật thích hợp tên đàn ông khôn kiếp này.

Nhưng cô cũng không phải muốn quan tâm anh.

Người đàn ông này là một phiền toái lớn, nhất định phải cách anh càng xa càng tốt, tốt nhất không nên có bất kỳ quan hệ nào với anh ta.

Giác quan thứ sáu của Mạc Tiểu Mễ rung chuông báo động ré dài không dứt.

Mạc Tiểu Mễ đẩy cửa kiếng quán bar chuẩn bị rời đi, lại bị va phải người đang tiến vào.

“Thật xin lỗi.” Tiến vào là một cô gái cao gầy, mỉm cười nói lời xin lỗi, “Không có đụng cô bị thương chứ?”

“Không.. không có gì.” Thật ra thì Mạc Tiểu Mễ cũng muốn nói xin lỗi, ngẩng đầu nhìn đến người đàn ông cao lớn sau lưng cô gái này lại ngây người như phỗng. Là “anh”!

Vấn cao lớn anh tuấn như vậy, vẫn sắc sảo dịu dàng như vậy, chỉ là hấn đã có người phụ nữ khác.

Đội “anh” lâu như vậy, Mạc Tiểu Mễ không thể nghĩ tới sẽ gặp nhau trong tình thế như vậy.

“Àh... àh...” cô cũng bắt đầu cà lăm giống như người bán rượu.

“Trần, cô ấy cũng là fan của anh,” cô gái cao gầy bị đụng phải thân mật khoác cánh tay để trần của chàng trai hưng phấn nói.

Ân Trần, xuất thân là người mẫu thần tượng nổi tiếng, bởi vì là nhân vật chính của một bộ phim truyền hình rất được hoan nghênh mà sự nổi tiếng tăng

vọt, hiện tại chính là con gà đẻ trứng vàng của giới truyền thông.

Ân Trần có một mái tóc dài chạm vai, nhìn ôn nhu nhưng cũng không kém phần khí thế, đôi mắt đào hoa càng thêm có thần khí, khiến cho bất cứ ai gặp hẳn cũng không khỏi ngước con mắt mơ màng mê đắm.

“Tiểu Mễ, đã lâu không gặp.” Nhìn thấy mạc Tiểu Mễ, Ân Trần sắc mặt có chút thay đổi trầm xuống, nhưng ngay sau đó khôi phục nụ cười tự nhiên, ôm lấy cô gái trong ngực giới thiệu: “Đây là đồng nghiệp trong ngành của anh Trần Giai Đình. Giai Giai, Tiểu Mễ không phải người ái mộ của anh, mà là bạn học cũ hồi cấp 3.”

Bạn học cũ hồi cấp 3?

A, vậy chẳng phải nói là, sáu năm hẹn hò chỉ là giả thôi sao?

Mạc Tiểu Mễ còi lòng khô héo, ngay cả một nụ cười cũng không nặn ra được.

Tình hình đang lúng túng, một đôi bàn tay từ phía sau ôm chặt lấy cô, ôm cô vào một khuôn ngực rộng rãi ấm áp, khiến cho cô đang cheo leo bên bờ vực như vó được dây thừng.

Mạc Tiểu Mễ thờ phào một cái, không đợi Giản Nhẫn mở miệng, giành nói trước: “Đây là Giản Nhẫn, bạn trai của tôi.”

Giản Nhẫn khịt mũi một tiếng mỉm cười, dùng cằm cọ xát mái tóc mềm mại của cô, cũng không vạch trần việc cô nói dối lấy chính mình làm bia đỡ đạn, “Mạc Tiểu Mễ, là người của tôi.”

“Bạn trai của ta” với “Người của tôi” có sự khác biệt rất lớn phải hay không? Chúng ta không phải loại quan hệ kia á!

Người đàn ông này rõ ràng có ý gây hiểu lầm, để cho người khác cho là bọn họ đã có quan hệ thân thể!

Mạc Tiểu Mễ lặng lẽ giơ chân lên hung hăng dẫm một cái vào bàn chân Giản Nhẫn, Giản Nhẫn thờ hất ra một hơi vì kinh ngạc, tiếp cận lỗ tai của cô một cái, ăn miếng trả miếng. Ở trong mắt người ngoài, bọn họ rõ ràng là một đôi tình nhân như keo như sơn, liếc mắt đưa tình.

Sắc mặt Ân Trần thay đổi liên tục.

Mạc Tiểu Mễ lòng thờ dài ở đấy, “Thật cao hứng gặp lại anh, hiện tại đã thành ngôi sao lon, cũng không thể quên những ngày làm bẹn bè xưa kia của chúng ta.”

“Dĩ nhiên sẽ không.” Ân Trần cười rất giả dối.

“Tôi còn có chuyện, tạm biệt.”

Ân Trần tựa hồ lộ vẻ mặt khó khăn, thời điểm do dự, bên cạnh cô gái bầu bầu cánh tay của anh, anh khẽ sờ cười một tiếng, sâu sắc nhìn Mạc Tiểu Mễ một cái, lầm bầm nói: “Gặp... lại...”

Mạc Tiểu Mễ cúi đầu đi ra khỏi quán bar, mắt cay cay một chút.

Cô sai bước đi về phía trước, anh cũng cất bước đi theo phía sau.

“Bên ngoài thật rất lạnh, sớm biết anh sẽ mặc thêm y phục rồi.” Giản Nhẫn co vai lại, nhìn về quán bar bên cạnh, quay lại giữ chặt Mạc Tiểu Mễ, “Vào quán bar khác rồi tiếp tục đi”

Mạc Tiểu Mễ trừng anh một cái.

Thật ra thì cô cũng hiểu, anh là bởi vì lo lắng cho cô, nên chưa kịp mặc thêm quần áo đã vội ra ngoài.

Lòng ngực trần trụi của Giản Nhẫn trong gió rét còn uy phong hơn cả Chiến thần, đèn nê ông chiếu lên làn da ngăm đen bóng loáng làm cho cảnh quang càng thêm mập mờ, hấp dẫn mà treu đùa ánh mắt của Mạc Tiểu Mễ khiến cho cô lúng túng phải dời đi tầm mắt.

Mặc dù cá tính của anh cực kỳ đáng ghét, nhưng đáng người lại cực kỳ hấp dẫn, Mạc Tiểu Mễ không thể không thừa nhận.

Anh vuốt mái tóc Mạc Tiểu Mễ, tháo xuống cây trâm cài sau đầu cô, mấy cái kẹp nhỏ cố định mái tóc anh cũng tháo hết,

Bởi vì có keo xịt tóc định hình khá chắc, tóc cô cũng không vì vậy mà đổ xuống, mà là vì bàn tay to của anh tùy ý làm loạn mới chạm rài rù xuống trên bờ vai. Suối tóc khẽ cong buông xuống, khiến gương mặt Mạc Tiểu Mễ của cô vẻ nhỏ nhắn, mắt to tròn ướt át, lại còn có khí chất điềm đạm đáng yêu.

Hiện tại Giản Nhẫn mới giật mình nhận ra sự xinh đẹp của cô, khiến tim anh loạn mất một nhịp. Khó có thể tưởng tượng mới vừa rồi cô còn hung hãn giống như con cọp cái.

“Dù sao khi thất tình, uống say cũng là chuyện rất bình thường.” anh nói.

“Anh mới thất tình á.” Không muốn thừa nhận nỗi đau thương của bản thân, Mạc Tiểu Mễ dùng sức xoa hai mắt của mình.

Giản Nhẫn thâm trầm cười một tiếng, “Đúng, em không có thất tình, bởi vì duyên phận trời định đang ở bên cạnh em đây thôi.”

“Vô sỉ, hạ lưu, da mặt dày, lại dám chiếm tiện nghi của bản cô nương!” Mạc Tiểu Mễ làm bộ muốn đánh, lại bị Giản Nhẫn chặn lại khiêng lên, cô sợ tới mức kêu la loạn xạ, tay không ngừng đánh vào phía sau lưng anh, “Anh muốn dẫn tôi đi đâu buông ra! Khốn kiếp! Đồ lỗ mãng! Lưu manh! Hạ lưu!”

“Mắng cũng bị em mắng rồi, anh ngại gì không giờ trò lưu manh lần nữa?” Giản Nhẫn khiêng cô đến một quán bar khác, thả cô vào một chiếc ghế trước quầy rượu, “Scotland Whisky, hai ly.”

“Anh Nhẫn?” Người bán rượu kinh ngạc nhìn anh, khoe miệng khẽ nhếch lên, “Sao lại để bộ dạng này mà đi ra? Mới từ trên giường xuống sao? Giữa mùa đông mà cũng muốn khoe vóc dáng tuần tú của mình à?”

Mạc Tiểu Mễ bị người bán rượu nhìn bằng ánh mắt mập mờ cùng với lời nói chọc cho xấu hổ cực kỳ, vừa tức vừa giận, cô quay sang trừng mắt với người đang ở trần bên cạnh mình. Người này rốt cuộc là ai? Giống như ai cũng đều biết.

Đừng nói nơi này cũng là tiệm của anh chứ?

Giản Nhẫn nhếch miệng cười ha ha hai tiếng, nhưng ánh mắt lại ánh lên tia lạnh lùng, như cây kiếm lạnh lẽo giờ mới ra khỏi vỏ, lóe lên ánh sáng bức người.

Người bán rượu thức thời cảm miệng, cảm thấy ánh mắt đại ca nhìn Mạc Tiểu Mễ so với những lúc bình thường khác nhau rất lớn, hần đánh hơi được không khí bất thường, suy nghĩ một phen, liền cười đến càng thêm thần bí khó lường.

Bởi vì quả thật cảm thấy không khí có chút lạnh, người bán rượu lên lầu lấy một cái áo khoác cho anh mặc vào.

Anh mặc quần áo mới chỉ mất có mấy giây, Mạc Tiểu Mễ đã uống xong hai ly rượu mạnh, nằm ở trên quầy ba duỗi tay kêu lên: “Thêm nữa!” Người bán rượu nhìn về phía Giản Nhẫn, Giản Nhẫn gật đầu một cái, lúc này người bán rượu mới rót thêm cho cô một ly.

Uống hết nửa bình rượu, ánh mắt Mạc Tiểu Mễ cũng bắt đầu mơ màng, nhìn bên cạnh có một người đàn ông hấp dẫn lạnh lẽo cười lạnh, “Tình yêu... Là cái gì? Anh... Biết tình yêu là cái gì không?”

“Không biết. Anh chỉ biết anh muốn em.”

“Đàn ông tất cả đều là suy nghĩ bằng nửa thân dưới, súc sinh, khốn kiếp! Chỉ là không cho hần thôi? Hần đã nói cái gì tôi không phải thật tâm thương hần, tôi thì lại muốn giữ đến đêm tân hôn, như vậy không phải là rất lãng mạn sao? Tại sao hần không chịu đáp ứng chứ? Cái gì tình yêu chân chính là hai người hợp nhất, có kết hôn hay không kết hôn cũng không sao cả, cái rắm á! Lừa gạt ai chứ!”

Ánh mắt Giản Nhẫn càng lóe lên thâm thúy khó lường, ghé đến lỗ tai Mạc Tiểu Mễ, không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Em vẫn là xử nữ?”

“Không được sao? Hai mươi lăm tuổi vẫn còn là xử nữ bộ ít sao?” Mạc Tiểu Mễ lắc đầu cắn răng, cười lạnh, “Trước kia còn nói muốn kết hôn với tôi đấy, kết quả thì sao? Công thành danh toại lập tức ném tôi qua một bên, nạp bọn cùng những tiểu yêu nữ kia. Minh tinh như thế nào? Ta khinh người cút chó cũng không bằng!”

“Chắc chắn, em ăn nói thô tục phá hư hình tượng đó.” Tựa hồ cảm thấy trêu đùa lỗ tai cô rất vui, bàn tay thô ráp của Giản Nhẫn phía trên vuốt ve trêu đùa, làm cho cô phát ra một thanh âm thoải mái như tiếng mèo kêu **.

“Điện thoại không bắt máy, nhắn tin không trả lời, mỗi lần tìm hần đều bị mấy người đại diện ngăn trở, cái này mà gọi là người yêu sao? Khi ký giả phỏng vấn thì lại nói mình chưa từng gặp tình yêu chân chính, hiện tại cũng không có người yêu, kẻ lừa đảo! Tên lòng gạt! Ân Trần, anh là một tên đại lừa đảo bịp!”

Vui sướng uống rượu mạnh vào..., nước mắt của Mạc Tiểu Mễ rốt cuộc cũng tuôn ra, nằm ở trên quầy bar khóc thảm thiết.

Giản Nhẫn ngồi ở bên cạnh nhìn cô, ánh mắt sâu kín.

Thật là một đêm có nhiều biến động.

Nhìn thấy khuôn mặt yếu đuối hiếm có của Mạc Tiểu Mễ, anh có cảm giác cả người nôn nóng khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đêm đó, Mạc Tiểu Mễ uống rất nhiều rượu.

Càng uống nhiều thì ý thức càng mất dần, đến khi tỉnh lại, thì thấy đang nằm trong bồn tắm nhà mình.

Nước có chút lạnh, cô rung mình, rồi cuộc khôi phục một chút ý thức, mở mắt ra, đột nhiên thấy trước mắt là khuôn mặt một người đàn ông anh tuấn mang theo chút tà mị.

“A ——” cô thét chói tai, giờ tay đánh anh, “Khốn kiếp! Sắc lang! Lưu manh thêm cấp ba! Làm sao anh lại ở nhà tôi?”

Giản Nhẫn khẽ nhếch khóe miệng cười, bắt lấy cánh tay không an phận của cô đề xuống, “Em uống say anh tốt bụng đưa em về nhà, kết quả em nôn cả ra người, cho nên anh liền đích thân thay em tắm rửa.”

Vậy là cô trách lầm anh?

Nhưng là ai thêm anh tắm cho cô, hơn nữa còn đem đồ cô coi hết?

Thân thể bảo bối bằng thanh ngọc khiết của cô, tự nhiên dưới tình huống này bị một ánh mắt sắc quỷ nhìn không sót chỗ nào, nghĩ như thế nào cũng liền muốn nổi nóng.

“Vậy thì thật là cảm ơn anh, hiện tại tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, có thể hay không mời anh đi ra ngoài?” gương mặt Mạc Tiểu Mễ so hột gà thú vị còn thối hơn.

Nghĩ lại từ lúc gặp phải người đàn ông này cũng chẳng có chuyện gì tốt đẹp, chỉ toàn mấy chuyện mất thể diện xảy ra với cô.

“Tôi qua anh mới biết, người uống say cũng sẽ khóc.” Giản Nhẫn giống như phát hiện chuyện gì thú vị liền lái nhai không ngừng, căn bản không để ý cô có ý xua đuổi, “Anh là lần đầu tiên thấy có người say im lặng khóc như vậy, ngay cả một chút thanh âm cũng không có, chỉ có nước mắt cứ rơi không ngừng, yếu đuối khiến cho người khác thương tiếc. A, đúng rồi, anh giúp em tắm rửa thân thể.”

“Anh dứt ngay cho tôi... cái tên nhiều chuyện...” Mạc Tiểu Mễ rút cuộc nổi đóa, muốn đứng lên đem anh đuổi ra ngoài, kết quả trượt chân té vào bồn tắm, uống vài ngụm nước, chờ Giản Nhẫn vớt được cô ra, thì cô bị sặc nước ho điên cuồng.

“Em xem, để cho em tự mình tắm rửa thật rất nguy hiểm, anh là một công dân gương mẫu, đã làm chuyện tốt thì phải làm đến cùng, cứ để anh tới giúp em tắm vẫn tốt hơn.” Giản Nhẫn đồng dạng thối phòng bản thân, trực tiếp đưa tay lên thân thể Mạc Tiểu Mễ vỗ về chơi đùa.

Mới lúc đầu bị sặc khiến đầu óc choáng váng Mạc Tiểu Mễ còn chưa cảm thấy được cái gì, sau đó một đôi tay chảy xuống đến bụng của cô rồi vẫn tiếp tục chạy xuống, như con rắn trườn trên thân thể cô, toàn thân run lên, cô đột nhiên từ trong bồn tắm đứng lên, nước vẫn tung tóe trên mặt đất.

“Giản... Nhẫn!” Cẩn rằng nghiệm lợi lao ra khỏi phòng tắm, Mạc Tiểu Mễ nhanh chóng chạy đến phòng ngủ, cầm cái mền bao lấy mình, “Tôi muốn đem anh chặt làm trăm mảnh!”

“Chắc chắn, làm sao em có thể đối đãi với ân nhân của mình như vậy?” Tiến đến phòng ngủ Giản Nhẫn vẫn như cũ mang theo khuôn mặt tà ác mỉm cười.

Mạc Tiểu Mễ ở trong chăn nhanh chóng mặc bộ áo ngủ, vừa làm vừa hít thở thật sâu.

Hít... thở... hít... thở...

Tốt rồi! Bình tĩnh bình tĩnh hạ hỏa nào, cái loại người lỗ mãng này căn bản không đáng để tức giận.

“OK, Giản tiên sinh, thật vô cùng cảm tạ anh tốt bụng đưa tôi về nhà, hiện tại đêm cũng khuya lắm rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, anh có thể đi rồi chưa?” Cô đứng lên, tận lực đè nén lửa giận.

“Đêm đã khuya?” Giản Nhẫn liếc nhìn đồng hồ, “Quả thật, đã hai giờ sáng rồi, em lại ở nơi hẻo lánh thế này, anh tin là không còn tắc xi nào qua lại nơi này? Anh làm thế nào để trở về?”

“Anh không phải là có xe sao?”

“Anh cũng uống rượu, anh vốn là một công dân tốt mà, cho nên say rượu không lái xe.” Anh vờ vô tội đáng thương nhìn cô. “Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ em muốn anh giữ đêm khuya, một mình đáng thương đi bộ về nhà sao?”

“Anh...” Hắn nhất định là cố ý!

Trợn mắt nhìn anh nửa ngày, anh vẫn cứ chuyển mắt nhìn khắp nơi mỉm cười như cũ, Mạc Tiểu Mễ cẩn thận từ trong tủ quần áo lấy ra chăn mền gối đệm dự phòng quần vào trong ngực anh, “Tốt, anh tự đến ghế sofa ở phòng khách mà ngủ.”

“Tại sao lại có thể để cho khách ngủ trên ghế sofa?” Giản Nhẫn lập tức kháng nghị.

“Anh... Được rồi anh ngủ trên giường, tôi ngủ trên sô pha.” Cô đoạt lại chăn mền từ trong ngực anh, Mạc Tiểu Mễ sai bước đi ra ngoài.

Hít sâu... thở ra... hít sâu... thở ra...

Bình tĩnh, bình tĩnh, tuyệt đối bình tĩnh...

“Em thật muốn ngủ trên sô pha? Phòng khách không có máy sưởi lại cũng rất lạnh.”

“Không cần anh lo.”

“Cùng nhau ngủ trên giường cũng được mà.” Giản Nhẫn kéo cánh tay của cô không thả.

“Buông ra!” Mạc Tiểu Mễ quay đầu lại căm tức nhìn anh, hận không thể trừng sao cho trên người anh xuất hiện hai cái lỗ.

“Em sợ anh sao?” Giản Nhẫn ánh mắt thâm thúy giống như bóng đêm nguy hiểm lại mê hoặc.

“Ai sợ chứ!”

“Vậy tại sao không dám cùng nhau ngủ?”

“Người nghĩ tôi ngốc hay sao, phép khích tướng của anh đối với tôi vô dụng, tôi chỉ là ghét cùng người khác ngủ chung.”

“Chắc chắn, em rõ ràng chính là sợ. Sợ anh ăn em chứ gì? Hay là đối với mình không có tự tin, muốn ăn anh? Suy nghĩ một chút thì thấy cũng có thể, một người đẹp trai lại vô cùng hấp dẫn như anh, luôn là tâm điểm chú ý của nữ nhân kia mà. Nếu như em thật để ý anh, anh có hy sinh chút nhan sắc thật ra thì cũng không sao cả, anh là một người đàn ông tốt bụng nhất thiên hạ, không cảm lòng nhìn nữ nhân thương tâm chảy nước mắt, huống chi em mới vừa thất tình cần được an ủi, cho nên bà vai của anh có thể cho em mượn dựa vào.”

Tên vô liêm sỉ khôn kiếp khôn kiếp!

Mạc Tiểu Mễ đem chăn màn gối đệm thả lại chỗ cũ, trước chui vào chăn, bịt kín đầu, bao bọc mình giống như bánh chưng.

Giản Nhẫn không nhịn được bật cười một tiếng.

Trêu chọc cô rất thú vị, nhìn cô tức giận đến hai má phồng lên càng thêm thú vị.

Nói cô là hai mươi lăm tuổi vẫn còn xử nữ, có chỗ nào giống chứ?

Cô trong mắt anh quả thực là rượu ngon cực phẩm, anh muốn từ từ mở bao bì, từ từ thưởng thức, tuyệt đối không cho phép người khác nhúng chàm.

Anh từ từ đi tới trước giường, vén chăn lên, làm Mạc Tiểu Mễ sợ tới mức hường bên trong chăn lui vào càng sâu, thế nhưng anh lại nhích đến rất gần cô cho đến khi chỉ còn cách chóp mũi của cô vài cm mới chịu lại dừng, nhoen miệng cười, hướng gương mặt của cô thổi khí nóng, cố ý trêu đùa nói: “Anh, trước, tiên, đi, tắm.”

Mạc Tiểu Mễ lại đem mình khóa chặt trong chăn, không thém để ý tới anh.

Giản Nhẫn cúi người, gần cách một lớp chăn nhỏ giọng nói: “Làm sao em có thể đáng yêu như vậy? Đáng yêu đến nỗi khiến anh lúc này liền muốn ăn em.”

“Anh ——” Mạc Tiểu Mễ lại muốn nổi giận, hất chăn lên lại chỉ thấy được cái bóng lưng đang dần biến mất ở cửa ra vào, cô thở phào một tiếng, cảm giác gò má nóng như muốn bốc cháy, không nhịn được tự mắng chính mình, lần nữa đem mình khóa thành bánh chưng.

Làm thế nào? Chút nữa nếu như anh dùng sức mạnh thì làm thế nào?.

Mặc dù Mạc Tiểu Mễ tự nói với mình phải tin tưởng anh là một người chính trực ngay thẳng, nhưng là cô lại không thể nào tin nổi người anh em nửa người dưới của anh, nhất là cái này miệng thích nói hươu nói vượn đó.

Phòng tắm nước vẫn đang chảy ào ào, Mạc Tiểu Mễ thừa cơ chạy đến phòng bếp nắm lấy dao gọt trái cây, chân nhanh chóng chạy lại trên giường, đem dao gọt trái cây đặt dưới gối, lấy tay vỗ vỗ, lúc này mới hơi yên tâm nhẹ nhàng thở ra.

“Anh tắm xong.”

Mạc Tiểu Mễ thoáng nhô đầu ra, tròn mắt hốc mòm.

Thân hình hoàn toàn không che đậy?!

Giản Nhẫn lúc đi ra, rất tự nhiên cái gì cũng không còn mặc!

Làm Mặc Tiểu Mễ sợ tới mức lập tức lại chui vào trong chăn.

“Khốn kiếp...! Mặc quần áo vào! Cái đồ cuồng lửa thế!” Mặc Tiểu Mễ khản trương kêu loạn.

“Quần áo của anh ướt rồi, mặc vào sẽ rất khó sở. Hay là em có y phục của đàn ông cho anh mặc?”

“Tôi làm sao có?”

“Vậy thì có kết luận rồi thôi?” Giản Nhẫn sắc mặt tự nhiên nhún nhún vai, khom lưng cúi người, “Cơ thể của anh không đẹp sao?”

“Biến thái! Đồ điên! Cút ra khỏi nhà tôi, bằng không tôi liền báo cảnh sát!”

Giản Nhẫn cười lớn một tiếng, mắt thấy đã dọa cô sợ, liền xoay người từ trong tủ quần áo lấy chăn màn gối đệm đi tới phòng khách, nằm trên ghế sa lon ngủ.

Mười tám năm trước, Giản Nhẫn lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Tiểu Mễ.

Khi đó Giản Nhẫn mới mười một tuổi, trong nhà đột nhiên có sự thay đổi lớn.

Cha của Giản Nhẫn là thành viên của một băng đảng nhỏ ở Đài Bắc, rất trung thành với lão đại, lão đại cũng rất thích ông, gia đình sống cũng khá dư dả, nên đến năm mười tuổi cuộc sống Giản Nhẫn vẫn trôi một cách vui vẻ, cho rằng cha mình là người rất tài giỏi, như một anh hùng, đối với các bạn tiểu học cũng rất có uy.

Nhưng vào một ngày mùa đông năm mười một tuổi, Giản Nhẫn tan học về nhà, thì phát hiện trong nhà trống không, cả ba và mẹ đều không thấy đâu, lúc đó anh đứng ngây người.

Một bà hàng xóm nói cho anh biết, cha anh bị cảnh sát bắt, mẹ thì vét hết tài sản trong nhà rồi bỏ trốn, ngôi nhà cũng bị tịch thu, nghe nói là để trả nợ.

Ba bị bắt? Mẹ bỏ trốn? Căn nhà bị tịch thu?

Lúc đó cả người Giản Nhẫn như rụng rời, anh ngồi cuộn mình trước cửa nhà cả đêm, bà hàng xóm nói anh vào nhà bà, nhưng anh không vào.

Ngày thứ hai, có một người anh em của bố tìm đến anh, nói muốn nuôi dưỡng anh. Tuy vẫn còn khiếp sợ nhưng Giản Nhẫn vẫn cứ tiếp tục đi học bình thường, nhưng lúc này anh phát hiện mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Những người bạn vốn rất thân thiết với anh trước kia giờ thì lại xa cách anh, những người trước kia vốn không thân thiết gì thì nay lại càng lạnh lùng với anh hơn, lúc tan học về còn có một đám nam sinh không ưa gì anh đi theo phía sau chỉ trỏ.

“Con trai của tội phạm kia, thật khó ưa”

“Đừng có chơi với nó, coi chừng nó sẽ giết mày đó!”

“Đúng đó, mày xem ánh mắt của nó kia, thật là đáng sợ!”

“Đúng rồi, lần trước tao mất tiền, nói không chừng là nó trộm”

“Tao không có trộm! Tao không phải tội phạm! Đừng có đổ oan cho tao! Không được vu không ba ta! Ba tao bị oan!” Giản Nhẫn nghe được không nhịn nổi nữa, nắm lấy tên nam sinh vừa mập vừa ngu xuẩn hét lên.

“A...! Con trai của tội phạm muốn giết người rồi, bố người ta cứu!” Tên mập lập tức gào khóc, nó vốn là không ưa gì Giản Nhẫn, bởi vì có rất nhiều bạn nữ xinh đẹp thường quất quít lấy anh.

“Đánh nó!”

“Đánh chết nó! Con trai tội phạm cũng là tội phạm!”

Bạn bè của tên mập đồng loạt xông lên, lập tức vây quanh.

Từ nhỏ Giản Nhẫn đã theo cha tập võ, thân thủ cũng tốt, tuy nhiên dù sao anh cũng chỉ là một đứa bé, lúc này anh cũng chỉ có một mình, một con hồ dừ cũng không thể nào địch lại được một bầy sói, cuối cùng, anh bị đánh đến chảy máu đầu.

“Chết, nó chảy máu kia!” Bọn chúng thấy máu chảy trên mặt anh, vốn là đang rất khí thế liền bỏ chạy tán loạn.

Giản Nhẫn bị bỏ lại một mình, giận đến nổi đôi tay nắm chặt thành quyền, mặc cho máu chảy, anh từ từ ngồi dậy, co ro ở bên đường, nước mắt tuôn ra như suối chảy.

“Tôi không phải... Ăn trộm, tôi không phải... Tội phạm, tôi không phải! Không phải!” Anh đâm vào mặt đất, đầu đau thì như muốn nứt ra.

Chợt, anh cảm giác là đầu mình có người sờ vào, bị giật mình, anh đột ngột ngẩng đầu lên, trước mặt là một cô học sinh nhỏ nhắn đang cúi người về phía anh.

Bảng hiệu trên đồng phục của cô bé nói cho anh biết cô chỉ mới học lớp một. Và học trường khác chứ không phải cùng trường với anh.

Cô thắt hai bím tóc hai bên, phía cuối thắt một cái nơ hình con bướm màu vàng rất đẹp, đôi mắt to tròn, đen nhánh, giống như hạt ngọc đen tuyền, Giản Nhẫn từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ thấy qua đôi mắt đẹp đến động lòng người như vậy.

Nhưng anh lại giận dữ trừng mắt với cô, cô bé lại không hề sợ dánh về máu chảy ròng ròng của anh, ngược lại lo lắng hỏi: “Cậu bị thương, tại sao không tới bác sĩ?”

“Tôi không thích!” Giản Nhẫn nhủ chặt chân mày, thật là thích xen vào việc của người khác.

“Cứ như vậy cậu sẽ chết mất.” Cô bé càng thêm lo lắng nhìn anh, từ cặp lấy ra một cái khăn tay có màu giống như chiếc nơ bướm, rồi tháo sợi dây nơ bướm từ hai bím tóc, “Mình giúp cậu băng bó vết thương, cứ yên tâm, khăn tay của mình sạch lắm, hôm nay mình không có đụng vào nó.”

Nếu như là người khác nhiều chuyện chỗ mồm vào, Giản Nhẫn có lẽ sẽ đẩy ra, nhưng với cô bé có đôi mắt đen nhánh này, Giản Nhẫn mặc dù khó chịu, nhưng vẫn để cho cô giúp anh băng bó vết thương.

“Ba mình nói, phải có thói quen mang theo khăn sạch đặt biệt là các bạn thích hoạt động hay đánh nhau. Hi hi, mình không phải thích đánh nhau, mình chỉ thích luyện võ, cho nên thường bị thương, ba nói khăn sạch có thể dùng tạm lúc khẩn cấp, tạm thời băng bó vết thương, tránh cho vết thương bị lộ ra ngoài gây nhiễm trùng.”

Cô bé vừa nói, vừa kéo tay anh đi về phía trước, Giản Nhẫn thế nhưng cũng ngoan ngoãn theo cô.

Ước chừng đi được 4, 5 phút, cô mang anh đi tới trước một phòng khám nhỏ, rồi kéo anh đi vào, “Đây là phòng khám bệnh gần nhất rồi, nói bác sĩ giúp cậu xử lý vết thương.”

“Ồ, Tiểu Hiệp nữ lại tới.” Một bác sĩ trẻ tuổi trắng trẻo đi tới, hướng cô nở nụ cười.

“Anh Hứa.” Cô bé cười ngọt ngào với vị bác sĩ, “Làm phiền anh giúp cậu ấy xem một chút vết thương được không? Đầu của cậu ấy bị chảy máu.”

“Em lúc trước không phải đưa tới chỗ, mềo hoang bị thương thì là chính mình bị thương chạy vào, lần này còn đưa tới một cậu nhóc, à à, xem ra còn rất đẹp trai, cậu ấy không phải bạn trai của Tiểu Hiệp nữ đây chứ?” Bác sĩ vừa nhanh chóng kiểm tra vết thương của Giản Nhẫn, vừa giễu cợt cô bé đứng bên cạnh.

“Anh Hứa đừng chọc em, em mét Chị Tĩnh, làm chị ấy không thích anh nữa bây giờ.” Cô gái biểu mỗi nói, nhưng ngay khi khuôn mặt Giản Nhẫn được lau sạch vết máu lộ ra vẻ điển trai, thì khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé tự nhiên ửng hồng.

“Được, nhưng cũng phải xem chị Tĩnh có không chịu chơi với anh hay không đã.” Xác định là chỉ bị xay sát nhỏ, anh bác sĩ rất nhanh giúp Giản Nhẫn xử lý vết thương, sau đó thoa lên một chút thuốc.

“Anh Hứa, anh đem tiền thuốc của em cùng cậu ấy tính chung có được không?” Cô bé vừa cầm hộ lộ thuốc vừa cười ngọt ngào nói.

“Được được, anh cũng không tính làm ăn lỗ vốn.” Anh bác sĩ mỉm cười trả lời cô bé, “Anh đã đặt biệt ghi riêng một quyển sổ nợ cho em, àh, nếu bắt đầu tính từ năm bốn tuổi, thì cũng dày đặc một quyển rồi nha, chắc phải đợi em trưởng thành trả một hết.”

“Ai nha, để ba trả là được.” Cô bé cười hi hi kéo tay Giản Nhẫn chạy ra khỏi phòng khám bệnh. Đem thuốc bỏ vào trong túi sách của Giản Nhẫn, “Nhớ thoa thuốc theo lời bác sĩ nha.”

Giản Nhẫn nhủ mảy.

“Thôi, tới rồi, mình phải về nhà đây.” Ở ngã tư đường, cô bé nhìn anh nói.

“Chờ một chút!” cô bé đã qua bên kia đường, Giản Nhẫn chợt gọi cô lại.

“Sao vậy?” Cô bé mỉm cười quay đầu lại nhìn anh.

“Cô...” Giản Nhẫn nhủ chặt chân mày, “Cô... Tôi... Cô tên gì?”

“... Tiểu Mễ.”

Vừa lúc cô bé nói một chiếc xe hơi chạy qua giữa hai người, họ của cô bé Giản Nhẫn không nghe rõ.

“Mau khỏe lại nha, bái bai!” Tiểu Mễ đối với anh vẫy tay một cái, tung tăng thẳng bước mà đi.

Giản Nhẫn nhìn cô, cho đến khi bóng lưng của cô khuất hẳn mới thôi. “Là Mộc thì phải? Hình như là Mộc Tiểu Mễ... Ủ, không sai đâu.”

Anh nghĩ là về sau sẽ có cơ hội báo đáp cô, nhưng là ngày hôm sau mẹ anh từ Đài Nam trở về đón anh.

Ở Đài Bắc, trừ ba mẹ, anh không có người thân nào khác, mặc dù bạn của cha nói muốn giúp đỡ anh, nhưng dù sao cũng không phải thân thích, luôn có cảm giác xa lạ, mẹ muốn dẫn anh về Đài Nam, anh do dự một lát rồi cũng đồng ý.

Chuyến đi này, chính là năm năm.

Trông năm năm này, anh không thể nào quên được cô bé có hai bím tóc với chiếc nơ vàng, đôi mắt vừa to vừa tròn, nụ cười ngọt ngào xinh đẹp, anh thường mơ thấy cô, trong mơ, cô là người bạn giúp anh vượt thời kỳ tăm tối của cuộc đời. Chiếc khăn tay màu vàng cùng sợi dây cô dùng băng bó vết thương cho anh, anh giặt sạch sẽ, cất giữ rất cẩn thận. Từ đó về sau, anh cũng có thói quen mang khăn tay bên mình. Cũng chính vì vậy nên khi mang giày cho Mạc Tiểu Mễ, Giản Nhấn có thể lấy ngay ra một chiếc tay mà lau chân cho cô.

Sau khi tốt nghiệp, mẹ anh qua đời, không còn được chu cấp Giản Nhấn quyết định nghỉ học, một mình quay về Đài Bắc.

Trước khi mẹ anh qua đời, nói cho anh biết một chuyện quan trọng, cha anh là bị lão đại bán đứng, làm người chết thay cho lão đại, mà sau đó lão đại lại chạy trốn ra nước ngoài sống tự do tự tại. Anh quyết tâm vì cha báo thù, sau đó anh cũng thành một lão đại, thành một nhân vật mà không ai dám động tới.

Trong thời gian này, anh cũng ra sức tìm kiếm cô gái mang tên “Mộc Tiểu Mễ”, nhưng làm thế nào cũng không tìm được, anh cũng quay lại phong khám lúc trước, nhưng chủ phòng khám ra nước ngoài cũng đã bán cho người khác.

Nhưng anh thề, nhất định phải tìm được cô gái kia. Bất kể phải mất bao nhiêu năm, anh nhất định phải tìm được Tiểu Hiệp Nữ của anh.

Qua một hồi lâu không nghe tiếng động nào, Mạc Tiểu Mễ sợ hãi nhô đầu ra, trong phòng ngủ trống không.

“Em không cần khăn trang như vậy, anh mặc dù rất muốn em, nhưng anh không ép em.”

Giọng nói trầm thấp từ bên ngoài truyền vào, Mạc Tiểu Mễ ngẩn ra.

Ách... Nói thật, giọng nói của anh rất cuốn hút, thật thấp, hơi khàn khàn, giống như có thể cảm thấy lồng ngực cường tráng của anh khẽ nâng lên, từ trong lồng ngực thật dày này phát ra những âm sắc vừa thô vừa có cảm giác.

Mạc Tiểu Mễ từ từ lùi về giường, đối với anh có chút ngạc nhiên.

“Bất kể nói thế nào, chắc chắn anh là một người đàn ông tốt, sẽ không làm ra loại chuyện cường bức phụ nữ đó đâu.” Giản Nhấn tự mình ca ngợi, “Lại nói, giống như anh đẹp trai lại hấp dẫn như vậy lại là một người đàn ông tốt hiếm hoi, chỉ có phụ nữ tự tìm đến, cần chi đi cưỡng ép thật mất thể diện.”

Cái gì... Thật muốn ới.

Mạc Tiểu Mễ vừa mới đối với anh có chút ấn tượng tốt, nhưng nghe xong mấy lời tự sướng kia của anh thì ấn tượng tốt lúc này biến đau mất hết.

“Em thuộc chòm sao nào?” Giản Nhấn đột nhiên hỏi.

Nhàm nhí. Mạc Tiểu Mễ lật người, chuẩn bị ngủ.

“Anh thuộc chòm sao Sư Tử, em xem không phải anh rất có uy lực của một vua sư tử sao?”

Phốc... Còn có uy lực của vua sư tử nữa chứ? Vốn dĩ là du côn vô lại thì đúng hơn?

“Em thuộc chòm sao bò cạp phải không?”

“Làm sao anh biết?”

“Anh có năng lực dự đoán mà.”

“Khoác lác!”

“Hề hề, chúng ta có thể là một cặp vừa thấy đã yêu đó, rất xứng đôi.” Giản Nhấn tiếp tục mơ mộng nói.

Một người đàn ông định đặt lại đi để ý loại chuyện nhỏ này, thật sự ngốc hết sức.

“Người đàn ông đó không xứng đáng để yêu.” Giản Nhấn đột ngột thay đổi đề tài, khiến Mạc Tiểu Mễ không hiểu ý của anh.

Không xứng đáng để yêu? Anh ta đang nói gì?

“Mặc dù em bề ngoài kiên cường, nhưng nội tâm lại yếu đuối, cũng giống như anh, nội tâm với bề ngoài rất khác nhau, sự đau khổ của em anh rất hiểu.”

Còn lâu á! Tôi làm sao lại giống như anh được chứ.

Mạc Tiểu Mễ khịt mũi coi thường, nhưng trong lòng lại có chút chột dạ.

“Thật ra thì chuyện cũng đâu có gì lớn, trên thế giới này trai đẹp còn nhiều mà, không có người này thì cũng có người khác, chỉ cần nhìn về phía trước, chân trời liền rộng mở.”

“Là vì anh chưa bao giờ bị thất tình.” Mạc Tiểu Mễ cười lạnh.

“Em chưa nghe có một nhà triết học nói là Đối phó thất tình biện pháp tốt nhất chính là yêu lần nữa.” Giản Nhẫn như một ông cụ non giọng dài giàng đạo.

“Là nhà triết học nào vậy?”

“Àh...” Giản Nhẫn suy nghĩ một hồi, biết mình nghĩ không ra, “Tóm lại là đừng nghĩ đến tên đó nữa. Làm người phụ nữ của anh đi, anh tuyệt đối chỉ yêu thương mình em”

“Khỏi, tôi tình nguyện độc thân cả đời.”

“Làm một xử nữ già rất đáng thương.”

“Không cần anh lo.”

“Tiểu Mễ...”

Không nghĩ tới anh lại đột ngột gọi tên mình, Mạc Tiểu Mễ ngẩn ra.

Đó là một thanh âm trầm thấp rất dịu dàng, giống như là mặt đất khô cứng bỗng chuyển thành tơ lụa mềm mại, dịu dàng ấm áp xua tan đi cái lòng hui quanh của cô.

Mạc Tiểu Mễ cảm thấy hốc mắt cay cay, vội vàng đem mặt vùi vào trong gối, lớn tiếng hét lên: “Không được gọi tên tôi!”

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ...”

Tên đàn ông ghê ghê tởm này!

“Làm người phụ nữ của anh.”

Mạc Tiểu Mễ không lên tiếng, nhịp tim lại đập mạnh.

“Chừng nào em chưa đồng ý, anh cũng sẽ không bỏ qua.” Lại tiếp tục cái giọng điệu ngang ngược đó, Giản Nhẫn cười rất quý dị, “Ngủ ngon, Cô bé lọ lem của anh.”

Gấp quỹ, tự nhiên biến mình thành Cô bé lọ lem, đừng nói anh ta cũng biến thành hoàng tử nha.

Mạc Tiểu Mễ trong lòng hừ một tiếng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Một đêm hỗn độn cuối cùng cũng qua.

Sáng sớm bị đồng hồ đánh thức, đầu Mạc Tiểu Mễ đau như muốn nổ tung.

Ở trên giường lộn qua lộn lại mấy vòng, cảm thấy con đau cũng đỡ dần, mới lười biếng xuống giường rửa mặt.

Thân là một nhân viên làm công ăn lương, đừng nói là say rượu nhưc đầu cũng phải đi làm, cho dù có bão lớn mưa đá, giám đốc không cho nghỉ thì cũng phải đứng giờ có mặt.

Haizz... Sao không chịu nghe mẹ an bài, gả cho một bác sĩ có tiền đồ có phải tốt hơn không?

Mạc Tiểu Mễ nghĩ chắc mình là người thích bị ngược đãi, mới không chịu nghe lời mẹ, ngược lại đi làm mấy công việc nhiều áp lực làm bạc đầu sớm này.

Vừa nghĩ thầm, vừa mơ màng rửa mặt, lúc nhìn mặt mình trong gương để trang điểm thì thấy tóc rối bù mất thân quần, Mạc Tiểu Mễ mới giật mình, sao cô lại biến thành như vậy?

Không kịp trang điểm để che đi nửa rồi, không thể làm gì khác hơn là gặm phần vải chỗ, Mạc Tiểu Mễ mới khó chịu quay lại phòng ngủ, mở tủ tìm một bộ quần áo tươi sáng một chút che đi tâm tính khó chịu, tìm nửa ngày, nhận thấy quần áo trong tủ phần lớn là Ân Trần cùng đi mua với cô.

Bực bội, cuối cùng cô đành chọn một bộ màu trắng ngà.

Thấy vật nhớ người, cô rất muốn đem toàn bộ quần áo đốt hết.

Lúc vào phòng bếp làm đồ ăn sáng, lại kinh ngạc thấy trên bàn bày thức ăn, trứng ốp la cùng bánh mì nóng, salad tươi ngon, còn có thêm một ly sữa nóng.

Mạc Tiểu Mễ nước miếng ròng ròng, chẳng lẽ trong bếp nhà cô có một tiểu yêu tinh giúp cô làm cơm sao?

Thấy bánh mì để lên một tờ giấy, Mạc Tiểu Mễ cầm lên, trên giấy ròng bay phượng múa chữ thật to: ăn nhiều một chút.

Thêm chút thịt, ôm mới thoải mái. Giản Nhấn.

Thêm chút thịt? Anh muốn thì đi mà ôm heo có tốt hơn không!

Mạc Tiểu Mễ xì mũi coi thường, đem tờ giấy xé nát ném vào sọt rác, cầm ly sữa nóng, nhưng ngược với suy nghĩ mình cô lại mỉm cười.

Vừa uống sữa nóng vừa ăn sáng, Mạc Tiểu Mễ cảm thấy, không tin được, gã đàn ông thô lỗ kia cũng sẽ làm được thức ăn ngon như vậy.

Quả nhiên là đánh giá con người không thể nhìn bề ngoài.

Công việc thư ký phụ tá tương đối nhẹ nhàng, mọi chuyện đều có Phó Tổng Kinh Lý lo liệu, mấy chuyện không lớn không nhỏ khác lại có thư ký Trần cực kỳ lợi hại giải quyết, còn cô chỉ là một thư ký phụ tá nhỏ giúp sửa sang lại mấy cái văn bản hay tài liệu, ngồi làm nhân viên trực điện thoại là xong.

Mạc Tiểu Mễ nhân lúc pha cà phê ở phòng giải khát ngồi nghỉ một chút, bóp bóp cái đầu vẫn mơ màng đau không dứt. Sớm biết thế này đã không uống nhiều rượu rồi, thất tình đã đủ đau khổ, tội gì lại đi uống rượu hành hạ bản thân? Thật là tự chuốt cái khổ.

“Thư ký Mạc, điện thoại của cô.” Thư ký Trần Tư Quân tới thông báo cho cô.

“A, tôi tới ngay.” Mạc Tiểu Mễ vội vàng bung lên lý cà phê đã uống gần hết, chạy vào phòng làm việc.

Ở trong công ty Ngô thị, Mạc Tiểu Mễ vốn là thư ký của Phó Tổng Kinh Lý Ngô Minh Thành, nhưng là tháng trước Trần Tư Quân nhờ có quen biết mà vào làm, nghe nói cô gái xinh đẹp tuyệt trần này là một nhân tài tốt nghiệp ở Havard, đồng thời được xác định là con dâu tương lai của Đồng Sự Trường, bạn gái của Ngô Minh Thành, cũng chính là bà chủ tương lai của Mạc Tiểu Mễ, cho nên Mạc Tiểu Mễ dù đột nhiên bị gián cấp cũng không dám nói nửa câu oán hận.

Cũng không hiểu được tại sao, đối với mọi người Trần Tư Quân luôn thân thiện chỉ riêng đối với Mạc Tiểu Mễ lại hay bắt bẻ, khiến Mạc Tiểu Mễ luôn thẳng thắn hiện tại chỉ dám ăn nói khép nép, không muốn làm cô ta bực bội.

Cầm ống nghe lên, Mạc Tiểu Mễ nhẹ nhàng nói: “Alô, Mạc Tiểu Mễ nghe.”

“Tiểu Mễ a, tối nay con bận không?” Là giọng nói của mẹ Mạc.

“Ai nha, mẹ, con không phải đã nói với mẹ trong thời gian làm việc không nên gọi cho con sao?” Mạc Tiểu Mễ càng thêm hạ thấp giọng, lén lút xoay lưng, lấy tay che điện thoại nói.

“Tan việc làm sao tìm được con.” mẹ Mạc vẫn như cũ dùng thanh âm bình thường thông thả ung dung nói, “Lại nói mẹ tìm con là có việc a, tối hôm nay đến nhà hàng Khải Duyệt.”

“Lại xem mắt?”

“Con nhất định phải tới đó, mẹ đã cùng người ta hẹn rồi, nếu không ba mẹ sẽ thật mất mặt. Cứ quyết định như vậy đi, làm việc cho tốt, tối gấp.”

Bất kể Mạc Tiểu Mễ giận đến mắt to trừng mắt nhỏ, mẹ Mạc thông minh cúp điện thoại.

Haizz, vẫn là mẹ thích tìm phiền toái cho cô!

Mạc Tiểu Mễ khổ sở kêu một tiếng, nhưng Trần Tư Quân lại mặt lạnh nhìn cô, cô cũng chỉ có thể nhanh lật mở văn kiện, làm bộ như bề bộn công việc rất vất vả lao động cần cù.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Bảy giờ rưỡi tối, nhà hàng Khai Duyệt.

Bởi vì trong lòng rất ghét mẹ an bài mấy chuyện này, Mạc Tiểu Mễ tới mà không thay quần áo.

Ở trong phòng làm việc ngó đông ngó tây, đợi mọi người đều về hết cô mới tan việc, trên đường lại nói tài xế tắc xi chạy chậm một chút, cho nên khi tới tiệm cơm thì cô đã trễ nửa giờ rồi.

“Mau tới Tiểu Mễ, Trương tiên sinh đã đợi rất lâu.” Thấy Mạc Tiểu Mễ chậm chạp đi tới, mẹ Mạc vội vàng lên kéo tay cô tới ngồi bên cạnh.

Ánh đèn âm áp chiếu xuống quang cảnh không tầm thường, khăn trải bàn mới tinh đồng bộ với rèm cửa rất thanh nhã, làm cho nhà hàng Khai Duyệt vừa thoải mái tao nhã lại tôn lên cảnh sắc.

Mạc Tiểu Mễ đối với sở thích tiêu tiền vào những chỗ cao cấp như thế này của mẹ mình không đồng ý chút nào, mỗi lần cùng người lạ gặp mặt đều lựa chọn mấy nhà hàng xa xỉ, thật sự quá phung phí.

“Trương tiên sinh, đây là con gái tôi Mạc Tiểu Mễ.” mẹ Mạc hướng người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh trước mặt giới thiệu. “Tiểu Mễ, Trương tiên sinh là Kiểm soát trưởng có tiếng đó, chỉ có ba mươi tuổi, đã là Kiểm Soát trưởng rồi, phải nói là một nhân tài a.”

Nhân tài? Ngay cả phép tắc căn bản cũng không hiểu ngu ngốc.

Mạc Tiểu Mễ bĩu môi.

Chàng Kiểm Soát trưởng tiếng tăm dùng ánh mắt nhìn nghi phạm quan sát Mạc Tiểu Mễ, cuối cùng mới đứng lên, vươn tay, vẫn là một khuôn mặt nghiêm túc như Bao Thanh Thiên, “Trương Anh Kiệt. Mạc tiểu thư, rất vui được gặp mặt.”

Mạc Tiểu Mễ bắt đầu đi bắt tay cùng anh.

Mẹ Mạc vội vàng nói, “Ngồi xuống,ngồi xuống, các con cứ từ từ nói chuyện, ta ra ngoài một chút.”

“Mẹ.” Mạc Tiểu Mễ kéo bà, “Mẹ ngồi đây đi, con gặp người lạ huyết áp sẽ lên cao, không chừng sẽ té xỉu tại chỗ đó.”

Trương Anh Kiệt sắc mặt trầm xuống, miệng càng thêm mím chặt.

Mẹ Mạc bắt đầu đi ngồi xuống, “Trương tiên sinh, con cũng đừng trách, con bé có chút ngại ngùng, không quen gặp đàn ông lạ.”

“Không sao, gặp nhiều sẽ thành quen thôi.” Trương Anh Kiệt cứng rắn trả lời.

“A ha ha... Trương tiên sinh thật là một người đàn ông biết quan tâm.”

Mạc Tiểu Mễ tròn mắt một cái, cảm thấy hai người bọn họ xem mắt thì tốt hơn.

Mẹ Mạc cùng Trương Anh Kiệt nói toàn mấy đề tài pháp luật, Trương Anh Kiệt quả không hổ là là “Nhân tài hiếm có”, nói đến nghiệp vụ kiểm soát chẳng những áp dụng rất nhiều khoa học kỹ thuật vào, còn có các biện pháp tâm lý, thậm chí ngay cả mấy khái niệm hiệu suất quản lý đối với doanh nghiệp cũng áp dụng vào.

Nhìn anh ta cứ nghĩ là khiêm tốn, nhưng thực chất là loại mèo khen mèo dài đuôi, Mạc Tiểu Mễ thấy chướng mắt vô cùng.

Cô ghét nhất loại đàn ông thích khoe khoang về công việc của bản thân như vậy, càng nói nhiều thì càng không làm được việc gì, thường là loại người giả dối hoặc gian thương, so sánh hai người, đêm qua Giản Nhẫn ngay cả bị chế nhạo cũng không bị ảnh hưởng thì lại đáng yêu hơn rất nhiều.

Giản Nhẫn... Ách, sao lại nghĩ đến anh?

Trương Anh Kiệt cũng muốn cùng Mạc Tiểu Mễ một cô gái xinh đẹp động lòng người trò chuyện mấy câu, nhưng hơi khó chịu vì cô luôn lạnh lùng không để ý tới anh.

Phản có chút xấu hổ.

Mạc Tiểu Mễ như ngồi trên đồng lửa, như có cú điện thoại trong túi reo lên.

“Alo? Ai vậy?”

“Em đi đâu vậy? Anh đã làm cơm tối chờ em!” Giọng nói phách lối của Giản Nhẫn truyền đến.

“Á?” Mạc Tiểu Mễ kinh ngạc, “Anh đang ở đâu làm cơm tối?”

“Đương nhiên là nhà em!”

“Hả! Làm sao anh vào được?” Mạc Tiểu Mễ bỗng nhiên đứng lên, “Làm sao anh có thể tùy tiện xông vào nhà người khác?”

“Không phải em đưa cho anh chìa khóa dự bị sao?”

“Tôi đưa anh lúc nào hả?”

“Em uống say, dĩ nhiên không nhớ rõ.” Giản Nhẫn nói với giọng điệu giống như không biết làm sao với cô, “Com sắp nguội hết rồi, về nhà ngay”

“Về nhà ngay!”

Cái gì giọng điệu giống như ông nội trợ đang ghen!

Mạc Tiểu Mễ hừ một tiếng, vừa nhìn thấy sắc mặt cổ quái của mẹ cùng Trương Anh Kiệt, nhỏ giọng nói với Giản Nhẫn: “Hiện tại tôi không về được.”

“Vẫn còn ở lại làm thêm giờ? Anh đem ông chủ em giết!”

“Không phải, tôi ở Nhà hàng Khai Duyệt, à... xem mắt.”

Bên kia đột nhiên trở nên yên lặng như tờ.

“Alo? Giản Nhẫn?” Mạc Tiểu Mễ đang cảm thấy kỳ quái, điện thoại di động bỗng tắt máy.

“Tiểu Mễ, con đang làm cái gì? Đừng nói là đang quan hệ với mấy người đàn ông không đứng đắn.” mẹ Mạc lạnh lẽo véo cô một cái.

Ở bên tai cô nhỏ giọng uy hiếp.

Mẹ Mạc biết Mạc Tiểu Mễ cùng Ân Trần quen nhau, nhưng bà phản đối, cho là làm nghệ sĩ là một chuyện rất mất thể diện, không thể chấp nhận một người đàn ông như vậy làm bạn trai con gái mình, chứ đừng nói là làm con rể.

Chưa nói tới Mạc Tiểu Mễ lại có gia thế tốt, cha là giáo sư một viện y học lớn, cũng là trưởng khoa ngoại một bệnh viện tim rất lớn, mẹ Mạc vốn là ý tá trưởng của bệnh viện này, sau khi có ba đứa con liền từ chức ở nhà làm bà chủ nhà.

Mạc Tiểu Mễ trên còn có hai ông anh, thân là con gái duy nhất cô tương đối được sủng ái.

“Tự tiện xông vào nhà riêng của người khác là phạm pháp, người đàn ông như vậy tuyệt đối không nên kết giao.” Mặt Trương Anh Kiệt tỏ vẻ chính nghĩa nói.

“Không phải, anh ấy là bạn tốt của tôi.” Không tự chủ Mạc Tiểu Mễ thay Giản Nhẫn biện hộ.

Không biết tại sao, cô luôn cảm giác mình mang Giản Nhẫn như thế cũng được, nhưng không cho phép người khác nói xấu anh.

“Rầm!”

Ba người đang tranh luận tưng tưng đàn ông như thế nào là rất nguy hiểm thì cửa lớn bị người nào đó một cước đá cho văng ra, 7, 8 người mặc đồ đen nói đuôi tiến vào, đem nhà hàng tương đối rộng rãi lấp đầy.

“Anh... Các anh là ai?” mẹ Mạc luôn luôn sống an nhàn sung sướng, thấy cảnh tượng trước mặt, làm sợ tới mức mặt tái nhợt giọng nói run run, tay chân bủn rủn dựa vào người Mạc Tiểu Mễ.

Trương Anh Kiệt đứng lên, “Không được hỗn láo! Tôi là Kiểm soát trưởng viện cảnh sát Đài Bắc!”

“Ồ ồ ồ, không dám đụng tới Kiểm soát đây.” Giản Nhẫn trong miệng ngậm lấy một nhánh hoa hồng vàng, ung dung đi tới, mấy người áo đen kia lập tức xếp thành hai hàng, đối với anh cung kính khom lưng cúi người chào.

Mạc Tiểu Mễ cũng sợ hết hồn, mặc dù cô từng hoài nghi Giản Nhẫn là người của hắc đạo, nhưng chính mắt thấy vẫn có chút khiếp sợ.

Giản Nhẫn vẫn như cũ mặc một thân áo da đen bóng, áo khóa không có kéo lên, lồng ngực trần lán da ngâm đen cùng cơ bắp vạm vỡ, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng khá to, cùng với một cây thành giá rất lớn.

Nếu trên người của ai khác sẽ có vẻ thô tục vô cùng, nhưng lại rất thích hợp với sự ngang ngược càn rỡ của Giản Nhẫn lại toát lên vẻ quyến rũ.

Anh liếc nhìn Trương Anh Kiệt.

Trương Anh Kiệt 1 mét 80 cho là mình đã tương đối cao lớn anh tuổi rồi, không nghĩ tới anh so với người đàn ông trước mắt liền như một kẻ kém cỏi hơn rất nhiều, khí thế nhất thời giảm đi rất nhiều.

Giản Nhẫn từ từ đi tới trước mặt Trương Anh Kiệt, hoa hồng trên miệng anh gần như chạm vào Trương Anh Kiệt, Trương Anh Kiệt nhăn nhu mày muốn né tránh, nhưng hai chân không dám nhúc nhích.

Hoa hồng rơi xuống đất, Giản Nhấn nhắc chân dùng sức đạp lên, Trương Anh Kiệt nín thở.

Giản Nhấn thô bạo nắm cổ áo Trương Anh Kiệt mặt ghê sát ánh mắt sắc bén làm hắn gần như không thở nổi.

“Dám đụng đến đàn bà của tôi? Anh nghĩ mình có mấy cái mạng cho tôi chơi?”

“Anh... Anh... Anh... Uy hiếp tôi...”

“Uy hiếp? Anh có biết cái gì gọi là uy hiếp không?”

Giản Nhấn đột nhiên lui về phía sau, xoay người nhắc chân, từ trên cao đạp xuống chiếc ghế, “Cạch” một tiếng, cái ghế chia năm xẻ bảy.

Trương Anh Kiệt hoảng sợ mất mớ lớn. Người đàn ông này sao lại khỏe như vậy?!

Đột nhiên kéo Mạc Tiểu Mễ vào trong ngực, Giản Nhấn khinh thường liếc Trương Anh Kiệt một cái, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, hiểu chưa?”

“Hiểu... Hiểu...” Thức thời mới là trang tuấn kiệt, cân nhắc tình thế, mặc dù trong lòng không phục, Trương Anh Kiệt quyết định tạm thời nhẫn nhục.

Giản Nhấn ôm Mạc Tiểu Mễ, vung tay, kêu các anh em đang đứng thành hai hàng phía sau “Đi.”

Mẹ Mạc mềm nhũn ngồi phịch ở trên đất, chân mềm nhũn.

Thượng Đế Phật tổ Bồ Tát sống, Tiểu Mễ rút cuộc trêu chọc thần thánh phương nào?

Cuộc sống sau này làm sao yên ổn đây? Ông trời, ôi, ông trời!

Quả nhiên con gái lớn như quả bom nổ chậm, phải nhanh gả chồng thôi.

Bị nhét vào trong một chiếc ferrari đỏ chói, Mạc Tiểu Mễ trừng mắt với anh vốn mặt đang rất khó chịu, “Này, anh mang tôi đi đâu vậy?”

Giản Nhấn quay qua trừng mắt nhìn cô, trầm mặc khởi động xe.

Mạc Tiểu Mễ phùng hai má, hung tợn trừng mắt với người đàn ông đang làm quá tron này, môi mấp máy, nghĩ muốn khiển trách anh phá hỏng chuyện tốt của người khác, nhưng khi nhìn đến ánh lửa trong ánh mắt anh liền không tự chủ được có chút chột dạ, chỉ có thể không cam lòng ngồi đó, mặc cho anh “Ép buộc” mình.

Gặp quý, cô cùng anh đâu có quan hệ gì, sao phải chột dạ?

Mẹ không biết thế nào rồi, luôn luôn sống trong yên bình giờ nay không chừng mẹ đang rất sợ hãi?

Cô vội vàng cầm di động lên, quay số gọi.

“Mẹ? Mẹ có sao không? Trương Anh Kiệt có đưa mẹ về nhà không? A, vậy cảm ơn anh ấy... Giản Nhấn không phải người xấu, mẹ đừng nói vậy... Dạ, con biết, làm sao con lại lấy chuyện cả đời làm trò đùa được? Mẹ không bị dọa đấy chứ? Thật ra là Giản Nhấn chỉ đùa thôi, anh ấy chính là như vậy, thích học người ta đùa quá lố... Mẹ không có việc gì là tốt rồi, hẹn gặp lại mẹ.”

Cúp điện thoại, Mạc Tiểu Mễ thở ra một hơi.

“Anh không phải đang đùa.” Giản Nhấn hơi nhíu mày, “Dám cướp phụ nữ của anh, giết không tha.”

Mạc Tiểu Mễ há hốc miệng, sau đó theo bản năng lấy tay che lại, chờ nhịp tim đập bình thường lại sau mới rống giận: “Anh nói cái quái gì vậy? Anh nói ai là của anh? Giết không tha, anh muốn đi tù sao?”

“Lo lắng cho anh?” Giản Nhấn mặt hiện lên nụ cười tà mị.

“Ai... Ai thêm lo lắng cho loại người như anh!”

“Lo lắng cho anh..., cũng không cần lo lắng nhiều quá. Quả đấm của anh cũng không phải là dễ chọc.”

Mạc Tiểu Mễ theo bản năng nhìn chăm chú vào đôi tay của anh đặt trên tay lái, bàn tay thô ráp ngăm đen lại to lớn, mu bàn tay nổi gân xanh, chỉ là nhìn thôi cũng có thể cảm nhận được sức lực to lớn, suy nghĩ lại thì anh chỉ dùng một tay là có thể đem cô khiêng lên, Mạc Tiểu Mễ không nhịn được lùi lại phía sau.

“Tôi đâu có trêu chọc người ta, mẹ tự tiện quyết định xem mắt, tôi đâu còn cách nào?”

“Cực tuyệt không được sao?”

“Mẹ dẫu gì cũng là mẹ của tôi, tôi làm sao có thể cực tuyệt được?”

“Để cha mẹ tùy ý sắp đặt, bộ em mang tư tưởng của thời đại phong kiến sao?”

“Tôi là hiếu thuận, so với tư tưởng phong kiến không giống nhau?”

“Hiếu thuận cũng phải có lập trường, người chỉ biết nghe lời mẹ, trong mắt anh chính là một đứa con nít to xác ngu ngốc.”

“Anh mới ngu ngốc!” Mạc Tiểu Mễ lập tức bị chọc giận, nắm chặt quả đấm tùy thời chuẩn bị đánh ra.

Giản Nhẫn liếc cô một cái, âm thầm buồn cười, anh có thể thấy lông toàn thân của cô dựng đứng, “Về sau ngoan ngoãn, không cần gặp bất kỳ đàn ông nào cả.”

“Mắc mớ gì tới anh? Quen biết bạn bè là tự do của tôi.”

“Em đã là của anh, nếu như không muốn mấy tên kia có chuyện, thì ngoan ngoãn cho anh.”

“Tôi trình trọng nói rõ lần nữa: Giản tiên sinh, tôi và anh chỉ là người xa lạ có được hay không? Hơn nữa anh cũng chỉ biết hành hung người khác thôi sao? Có quả đấm, không có đầu óc, ngu ngốc.” Mạc Tiểu Mễ không sợ chết nói.

“Người xa lạ? Đã có tình một đêm còn nói là người xa lạ?”

“Anh nói bậy! Sao lại là tình một đêm?” Mạc Tiểu Mễ giận đến thiếu chút nữa hộc máu.

Khóe miệng Giản Nhẫn nhếch lên, cười đến thâm trầm khó lường.

Mạc Tiểu Mễ nhìn anh, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này thật rất khó nắm bắt, giống như bầu trời đêm, thâm thúy mà tràn đầy hấp dẫn.

“Muốn kích động sao, anh không giống như người nào đó dễ dàng kích động, ở trên đường kéo váy đánh nhau, ở quán bar không hỏi rõ ràng lại đánh người.” Giản Nhẫn chợt lạnh lùng châm chọc nói.

“Tôi... Tôi là làm chuyện tốt!”

“Làm chuyện tốt cũng có thể dùng đầu óc chứ? Còn nói anh là có quả đấm, không có đầu óc, ngu ngốc, rốt cuộc ai là ngu ngốc đây?”

Rõ ràng chính là một kẻ thô lỗ, miệng lại xấu xa vô cùng, Mạc Tiểu Mễ phản hận đóng chặt miệng, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, quyết tâm không thêm để ý tới con người này đúng là không thể khai thông được một kẻ cứng đầu.

Vừa xuống xe, Mạc Tiểu Mễ liền bị Giản Nhẫn xách lấy cổ áo, giống như xách con gà con xách xuống xe.

Hai người ở trước cửa nhà cô lại bất ngờ thấy một cậu bé đầu tóc vàng hoe.

Cậu đang ngồi ở cửa nhà cô, hai chân chụm lại, đầu cúi trên đầu gối, nghe được tiếng xe Giản Nhẫn dừng lại sau đó là tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, cậu thấy Mạc Tiểu Mễ mất đột nhiên tỏa sáng, lập tức đứng lên, “Mạc tỷ tỷ!”

“Ồ... cậu là...” Nhìn cậu bé hơi quen mặt, Mạc Tiểu Mễ lại nhất thời không nghĩ ra cậu là ai.

“Em nè..., Diệp Tiểu Dao, tên trộm nhỏ lần đó bị chị bắt được lại thả.” Đối với chuyện đó, cậu không cho là nhục, hào phóng thừa nhận.

“A ha ha, là cậu.” Mạc Tiểu Mễ giỡn ra khỏi tay Giản Nhẫn, móc ra chìa khóa mở cửa, quay đầu lại nhìn.

Nhìn cậu bé đang phấn khích, “Làm sao cậu biết chỗ này?”

“Em tìm chị đã lâu, mỗi ngày đều ở chỗ lần đầu tiên gặp nhau trên đường chờ chị tan sở, thật vất vả mới biết chị ở chỗ này.” Diệp Tiểu Dao hưng phấn nói “cách tìm kiếm” của mình.

“Tìm chị?” Mở cửa đi vào, Mạc Tiểu Mễ kêu cậu cũng đi vào, “Có chuyện gì không?”

Nhìn Diệp Tiểu Dao không giống như là tìm cô trả thù.

“Hai ngàn đồng trả chị.” Diệp Tiểu Dao từ trong túi lấy ra hai tờ tiền giấy đưa cho cô, khiến Mạc Tiểu Mễ ngẩn ra.

“Không quan trọng, nếu như cậu cần cũng không cần trả chị đâu, chị sẽ không đòi.” Mạc Tiểu Mễ mừng cho sự thay đổi của Diệp Tiểu Dao, nhưng cũng lo lắng cuộc sống của cậu vẫn khó khăn như trước.

“Chị nhất định phải nhận lấy, nếu không em không có cách nào cùng chị ngang hàng gặp mặt.” Ánh mắt Diệp Tiểu Dao lấp lánh kiên trì nói.

Mạc Tiểu Mễ bật cười, đưa tay nhận tiền, “Được rồi, chị nhận. Bây giờ chúng ta ngang hàng.”

“Em vốn là trốn nhà, bây giờ đã nghĩ thông rồi, lại trở về chỗ của cha, chờ em trưởng thành, sau khi trưởng thành có thể độc lập tự chủ, em sẽ lập tức chuyển ra.” Diệp Tiểu Đào đơn giản giải thích hoàn cảnh của mình, “Nhưng mà trước khi quay về, tôi nhất định muốn gặp chị một lần.”

“È hèm?” Mạc Tiểu Mễ tò mò nhìn cậu, Diệp Tiểu Đào vẫn như cũ mặc bộ đồ mới nhìn vẫn rất tùy tiện như trước, nhưng là chất liệu rõ ràng so với trước kia tốt hơn rất nhiều. “Gặp chị? Có chuyện gì không?”

Giương mặt Diệp Tiểu Đào chợt ửng hồng, xúc động nắm lấy tay Mạc Tiểu Mễ, “Em... Chị... Chị có bạn trai chưa?”

“À?” Mạc Tiểu Mễ vừa cười vừa sợ. Sao lại hỏi vấn đề này?

“Có!” Giản Nhấn vẫn thờ ơ lạnh nhạt rút cuộc phát câu nắm lấy cậu nhóc ném qua một bên, “Chính là tôi. Cho nên cậu liền đối với cô ấy chết tâm đi.”

“Giản Nhấn, anh ở đây nói bậy gì đó?” Mạc Tiểu Mễ trách cứ.

“Nói bậy? Cái người phụ nữ ngây thơ ngốc nghếch này, em hỏi hán có phải hay không suy nghĩ bất chính đối với em!”

“Tôi mới không có! Tôi là nghiêm túc yêu Mạc tỷ tỷ!” Diệp Tiểu Đào kích động nói, khuôn mặt đỏ bừng, nghĩ muốn xông tới giải cứu Mạc Tiểu Mễ đang bị người đàn ông này ức hiếp, lại bị Giản Nhấn một cái chân to đá vào góc tường. Cậu không phục rống giận: “Không cho anh vũ nhục Mạc tỷ tỷ! Chị ấy không có ngây thơ ngu ngốc, chị ấy là cô gái tốt nhất trên đời này, tương lai nhất định tôi sẽ cưới chị ấy làm vợ!”

Cậu Diệp Tiểu Đào vừa sinh ra liền bị mẹ ruột vứt bỏ, sau đó lại bị mẹ kế ngược đãi, còn có hai đứa em gái cùng cha khác mẹ cả ngày lẫn đêm ức hiếp, để cho cậu đối với tất cả phụ nữ đều chán ghét, nghĩ tất cả đều độc ác nhẫn tâm, nên khi gặp Mạc Tiểu Mễ làm việc nghĩa làm cậu rất là ngạc nhiên, không nghĩ vẫn còn có cô gái như vậy.

Hôm đó sau khi chia tay, Diệp Tiểu Đào càng đối với Mạc Tiểu Mễ mong nhớ ngày đêm, thần hồn điên đảo, liền hận mình mới mười bốn tuổi, không cách nào lập tức cưới Bồ Tát tỷ tỷ về nhà nuôi dưỡng.

Nhưng cậu nhất định phải truyền đạt được tâm ý của mình cho Mạc tỷ tỷ, muốn chị ấy chờ mình lớn lên, chờ mình trở thành một người đàn ông tốt có thể dựa vào, sẽ lập tức cưới chị ấy.

“Trời, Tiểu Đào, cậu nói gì vậy?” Lần này Mạc Tiểu Mễ không cười được, lúc này cậu bé ra vẻ rất người lớn, vẻ mặt quá già dặn rồi?

“Em là rất nghiêm túc, thật lòng thật dạ mà nói” Diệp Tiểu Đào muốn tiến lên nắm tay Bồ Tát tỷ tỷ vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, lại lần nữa bị Giản Nhấn giờ chân đạp ngã trên mặt đất.

“Mạc tỷ tỷ, tương lai em nhất định sẽ trở thành người đàn ông tốt nhất trên đời, chờ em lớn lên, lúc đó em sẽ chăm sóc chị thật tốt.” Diệp Tiểu Đào liếc Giản Nhấn một cái, “Đàn ông giống như anh ta, vừa thô lỗ lại dã man, căn bản không xứng với chị, nhất định đừng chọn anh ta.”

“Nhóc, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện rõ ràng.” Nụ cười Giản Nhấn trở nên dữ tợn, đưa tay kéo Diệp Tiểu Đào, đi ra ngoài cửa, thuận tay đóng cửa, không để ý tới Mạc Tiểu Mễ ở bên trong lo lắng hô to gọi nhỏ.

“Giản Nhấn, mở cửa ra. Cậu ấy còn là một cậu bé, không cho phép anh động tới!” Mạc Tiểu Mễ lo lắng kéo cửa, làm thế nào cũng kéo không ra.

Cô phiền não vò đầu bứt tóc, trong phòng khách đi tới đi lui, mấy ngày trước cô còn cô đơn như oán phụ, hiện tại sao lại có nhiều người thích như vậy?

Hơn nữa còn là người sau so với người trước rắc rối hơn.

Năm phút sau, Giản Nhấn mở cửa vào nhà.

Mạc Tiểu Mễ vội vàng vọt ra ngoài, bên ngoài cũng không còn thấy bóng dáng Diệp Tiểu Đào nữa.

“Anh làm gì cậu bé rồi?” Mạc Tiểu Mễ lo lắng chất vấn.

“Còn có thể làm gì? Hẳn chấp nhận thua cuộc về nhà.” Giản Nhấn nhún vai.

“Cậu ấy có sao không?”

“Em cho rằng anh sẽ giết cậu ấy sao?” Ánh mắt Giản Nhấn trở nên nguy hiểm.

Mạc Tiểu Mễ thờ phào nhẹ nhõm, vuốt tóc mình, “Bây giờ trẻ con thiệt là, không biết là đang nghĩ cái gì.”

“Em biết anh lần đầu tiên biết yêu là mấy tuổi không?”

“Tôi không có hứng thú.”

“Mười bốn tuổi, cùng tuổi với Diệp Tiểu Đào hiện tại.” Giản Nhấn nhún mày, tới bên cạnh Mạc Tiểu Mễ, không để ý tới cô giãy giụa ôm vào trong ngực mình, “Chỉ là, cũng không có gì tốt đẹp, không cần nhớ lại làm gì.” Anh hừ một tiếng, cúi đầu cắn lỗ tai Mạc Tiểu Mễ, “Em cũng có nhiều người theo đuổi đó chứ? Thử tính? Vừa là người yêu của ngôi sao, vừa xem mắt, vừa Diệp Tiểu Đào, anh nghĩ em nhất định là đến thời kỳ động dục, phát ra

hormone hấp dẫn vô cùng, mới làm cho đàn ông từ nhỏ đến lớn đều mê mẩn.”

Giản Nhẫn dùng đầu lưỡi liếm vành tai cô, hơi thở nóng bỏng phả vào gáy của cô, Mạc Tiểu Mễ hít một hơi, thân thể khẽ run rẩy.

“Anh... Nói bậy!”

“Muốn biết có phải nói bậy hay không, sao không trực tiếp hỏi cơ thể của em?”

Hai cánh tay anh ôm chặt cô, cánh tay rắn chắc cùng lồng ngực cơ bắp như một nhà giam nhỏ không cách nào thoát được, giống như sức mạnh thực sự giờ mới bộc lộ.

Mạc Tiểu Mễ bị anh ôm chặt trước ngực, mùi cơ thể cùng mùi nước hoa của anh xông vào mũi, làm cho đầu cô choáng váng mắt hoa lên, cổ họng cũng không nhìn được nuốt khan.

Cùng Ân Trần quen nhau đã lâu, đã từng ôm hôn, dù sao cô cũng không phải là nữ tu bị cấm dục, tuy nhiên đối với chuyện đó chưa từng có loại cảm giác mãnh liệt này, mãnh liệt đến nỗi làm cho cô không cách nào thở được.

Ở anh toát lên lực hút, khiến cô không thể nào cưỡng lại được.

Giản Nhẫn dùng ánh mắt quét qua toàn thân của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn má ửng hồng, đôi mắt đẹp mơ màng, ngực nhấp nhô, cái eo nhỏ mảnh mai, hai chân run rẩy, không khỏi thấy rõ cô cũng bị anh kích thích.

“Em bây giờ thật đẹp, khiến anh nghĩ muốn coi hết y phục của em, hôn cơ thể em không sót chỗ nào, dùng tay xoa bóp da thịt em đến khi nó sưng lên phát đau, để cho người em mỗi một tác da thịt cũng tràn đầy ham muốn.”

“Im miệng! Anh là tên khốn kiếp... áh...” Mắc cỡ gương mặt Mạc Tiểu Mễ nóng lên, được nuôi dạy rất nghiêm khắc cô chưa bao giờ nghe qua những lời thô tục như vậy, chỉ muốn tìm băng keo dán cái miệng của anh lại.

Bàn tay Giản Nhẫn ghì thật chặt eo nhỏ của cô, một cái tay khác ở sau lưng vuốt ve cặp mông cô, cảm giác đôi tay anh khiến Mạc Tiểu Mễ cả người giống như điện giật run rẩy không ngừng.

“Bảo bối yêu quý, anh muốn cứ tiếp tục vuốt ve em như vậy, vuốt ve mãi... Cho đến khi em khóc thút thít cầu xin anh tiến vào trong cơ thể em mới thôi.” Anh không biết sống chết tiếp tục khiêu khích trêu đùa vành tai đang đỏ ửng của cô, rồi vừa dùng tay ôm thật chặt cơ thể Mạc Tiểu Mễ, khiến cô cảm nhận được dục vọng của anh, vừa dùng miệng khẽ cắn cái cổ mềm mại của cô, nhận thấy cô thở dốc ra một tiếng.

“Anh... Khốn kiếp...” Ý thức được tình huống không ổn, Mạc Tiểu Mễ dùng sức giãy dụa, nhưng sức lực không bằng anh, thân thể hai người ngược lại càng thêm ma sát trêu chọc dục vọng của anh, làm cho tiểu đệ của anh càng thêm cứng rắn.

Sự phản kháng của cô ngược lại làm tăng ý thức muốn chinh phục của anh, Giản Nhẫn cúi đầu dùng sức hôn cô, hơi thở ngọt ngào trong nháy mắt bao quanh anh, giống như thuốc kích thích làm cho anh điên cuồng hơn.

“Không... Muốn...” Bị ép buộc, Mạc Tiểu Mễ bị hơi nóng dục vọng phát ra từ anh vây lấy, đang chìm trong biển lớn dục vọng cô cố gắng khơi dậy phần lý trí còn sót lại, cắn vào cái lưỡi của anh đang thăm dò trong miệng cô.

“Á, á, á... Đau quá! Sao em... á á... Đau đau đau!” Đau đơn kịch liệt khiến Giản Nhẫn lui về phía sau.

Mạc Tiểu Mễ thừa cơ chạy vào phòng ngủ của mình, khóa chặt cửa, từ từ ngồi bệt xuống sàn nhà, cả người run rẩy, lấy tay ôm mặt nóng bừng.

Sao lại như vậy? Sao lại như vậy?

Trong phút chốc, cô lại... Cô lại muốn được ở trong ngực anh như vậy? Muốn được anh ôm? Không hề cảm thấy khó chịu...

Đầu cô nhất định là hồng rồi, cho nên mới có mấy suy nghĩ điên cuồng này.

Làm sao có thể như vậy, làm sao có thể, anh ta với mình đâu có cùng một thế giới!

Mạc Tiểu Mễ, mày đâu có ngốc!

Giản Nhẫn chán nản ngồi trên ghế sa lon, bàn tay ôm lấy đầu mình, cười khổ một tiếng.

Thực sự đủ rồi, anh nhẫn nại tới hôm nay đã đạt tới cực hạn.

Trước kia được phụ nữ săn đón, chỉ cần ngoắc tay liền lên giường với anh. Mạc Tiểu Mễ thì hết lần này đến lần khác làm khó anh, nhưng cũng chính điểm này khiến anh bị cô cuốn hút.

Mới vừa rồi hôn cô, cảm nhận vòng eo mảnh khảnh, anh điên cuồng muốn đâm thật sâu vào cơ thể của cô, điên cuồng muốn chiếm lấy cô, khát vọng muốn cơ thể anh cùng cô hóa thành một, thiếu chút nữa anh đã không khống chế được bản thân.

Haizzz...

Anh chưa bao giờ theo đuổi một người phụ nữ, cũng chưa bao giờ trải qua tâm trạng này, đây là tình yêu sao?

Không nghĩ tới anh với danh xưng “Vạn người mê” lại có một ngày rơi vào tình cảnh này.

Cho nên, anh càng không thể từ bỏ cô.

Cô là duy nhất.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, biết cô không giống những người phụ nữ khác, là độc nhất vô nhị.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

“Anh... Tại sao muốn quán lấy em?” (*Thân mật nên đổi xưng hô ^^*)

Sau hồi lâu, Mạc Tiểu Mễ cách cánh cửa hồi vọng ra.

“Anh thích em.”

“Tại sao lại thích em? Chúng ta trước kia quen biết sao?” Mạc Tiểu Mễ thật sự không hiểu rốt cuộc lúc trước đã xảy ra chuyện gì mà khiến anh đối với cô yêu thích đến vậy.

“Anh đối với em là vừa thấy đã yêu, rất lãng mạn phải không? Cứ coi đây là nhân duyên trời định đi, chỉ cần gặp đối phương một lần, liền lập tức đặt ở trong lòng, em chính là người mà cả đời anh muốn tìm. Cho nên anh lúc đó đã quyết định, anh muốn em! Mạc Tiểu Mễ.”

“Ngu ngốc.” Mạc Tiểu Mễ không nhịn được đem mặt mình vùi vào đầu gối, len lén mỉm cười.

Cái gì “Vừa thấy đã yêu”, cái gì “Nhân duyên trời định”, bây giờ ngay cả nữ sinh trung học cũng biết là lừa gạt, anh là một người đàn ông lại còn nói rất hợp tình hợp lý.

Chỉ là, cũng thật giống tác phong của anh.

“Nhưng là em không biết mình đối với anh có cảm giác gì, em... Thật sự không tin chuyện vừa thấy đã yêu.” Mạc Tiểu Mễ đem cằm chống lên đầu gối, tay ôm bắp chân, lầm bầm nói: “Em nghĩ em vĩnh viễn không cách nào giống như dạng người dễ dàng yêu một người, cho nên cũng không cách nào lập tức quên một người, em... Có thể vẫn còn yêu Ân Trần.”

“Ngu ngốc, em không nhìn thấy xì căng đan của anh ta bay đầy trời sao?”

“Những thứ báo lá cái đó không thể tin.” Mạc Tiểu Mễ lập tức phản bác, “Lúc Ân Trần mới vào làm đã nói với em, có lúc vì để gây chú ý, nghệ sĩ cũng sẽ tạo chút ít xì căng đan, dù sao chỉ cần tạo sự chú ý, khiến người xem đối với bọn họ có ấn tượng, bọn họ coi như đã thành công một nửa. Đối với nghệ sĩ mà nói, nỗi sợ lớn nhất không phải mấy cái xì căng đan vô hại, mà là không có tiếng tăm gì, bị mọi người quên lãng.”

“Cái này mà em cũng tin được?” Giản Nhẫn khịt mũi coi thường.

Lần đầu nhìn thấy Ân Trần ở quán bar, Giản Nhẫn cũng biết anh ta là một kẻ phong lưu đến tận xương tủy, tuyệt đối không đáng giá để Mạc Tiểu Mễ phò thác cả đời.

“Mạc Tiểu Mễ.”

“Ừ?”

“Em ra ngoài đi.”

“Không muốn.”

“Anh sẽ không ép em. Thật.”

“Không cần.”

“Em thật không ra? Anh phá cửa đó!”

“Anh dám... A,” Mạc Tiểu Mễ cảm giác sau lưng chấn động “Rầm”, vội vàng nhảy dựng lên, đột nhiên kéo cửa ra, toàn thân bốc hỏa, “Giản Nhẫn! Anh nghĩ gì vậy hả?”

Như việc không liên quan Giản Nhẫn tà tà cười một tiếng, đưa tay ôm cô vào ngực mình, nắm lấy tay trái của nàng, giơ lên ngón giữa, lấy một chiếc nhẫn kim cương rất lớn đeo vào ngón tay cô.

“Là nhẫn kim cương Tiffan của Ý đó.” Giản Nhẫn cũng nâng lên tay trái của mình, trên ngón giữa có một chiếc nhẫn tương tự, “Khó lắm mới tìm được hai chiếc nhẫn kiểu dáng giống nhau, của em nhỏ hơn của anh một chút.”

Ngủ ngốc! Không phải nhẫn của nam và nữ vốn khác biệt sao?

Mạc Tiểu Mễ trừng mắt anh một cái, nhưng khi cô đảo mắt nhìn viên kim cương cực lớn trên tay, lần nữa khiếp sợ.

Người đàn ông này... Có tiền như vậy sao?

“Tại sao... Muốn đưa em?” Mặc dù khiếp sợ, nhưng người phụ nữ nào nhận được chiếc nhẫn như vậy cũng sẽ cảm thấy vinh dự hả?

“Giống như tuyên bố cho mọi người biết, em là người của anh, em là người đã có chủ, người khác không được tiếp cận!” Giản Nhẫn âm thầm cười.

Mạc Tiểu Mễ sau khi choáng váng “Nhưng cũng không cần thiết mua lớn như vậy?”

“Em không phải cảm thấy như vậy rất lóa mắt sao?”

Trên đời này chỉ có anh mới cảm thấy như vậy!

Mạc Tiểu Mễ muốn tháo chiếc nhẫn ra, nhưng bị Giản Nhẫn ngăn lại, ánh mắt anh nguy hiểm như dã thú trông chừng con mồi, “Em muốn làm gì?”

“Tháo ra. Mặc dù em rất cảm động, nhưng em không thể nhận.”

“Không cho phép trả lại.”

“Anh có lý chút được không?”

“Em quyết định đi muốn gả cho anh hay tuyệt giao, chiếc nhẫn này tuyệt đối không cho phép tháo ra.” Giản Nhẫn nói quyết liệt.

“Anh... Là cầu hôn em sao?” Mạc Tiểu Mễ càng thêm khiếp sợ.

“Nói em ngốc chính là ngốc, anh đã cầu hôn rất nhiều lần không phải sao?” Giản Nhẫn gõ đầu cô.

Có sao? Cô chỉ nghe được anh luôn miệng nói mình là người của anh.

“Bất kể nói thế nào, chiếc nhẫn không cho tháo ra, nếu không anh sẽ cho người theo giám sát!”

Lại uy hiếp!

“Được rồi, cục cưng bé nhỏ, cho em một đêm suy nghĩ anh không quá rầy em nữa, ngủ ngon. Hãy suy nghĩ kỹ về những điều anh nói, hi vọng ngày mai câu trả lời của em là em nguyện ý gả cho anh.” Giản Nhẫn cúi đầu khề hôn cô một cái, xoay người rồi đi.

Cửa đóng lại, phát ra một tiếng vang lớn, Mạc Tiểu Mễ ngơ ngác đứng giữa phòng khách, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, nghĩ tới người đàn ông lạ lùng này.

Người đã có chủ?

Nhưng sao không thấy ai hỏi ý kiến của cô?

“Anh hai, anh muốn mua chiếc Lamborghini này?”

Trong phòng làm việc hạng sang rộng rãi sáng ngời, một người cao gầy toát lên vẻ nhanh nhẹn khôn khéo kính cẩn đứng trước bàn làm việc, hỏi người đàn ông đang nhìn vào sắp tài liệu trên tay.

Chỉ cần rời phòng làm việc, Giản Nhẫn sẽ trở thành một người ăn chơi bất cần đời, giống như một kẻ phong lưu với IQ dưới 60; nhưng là chỉ có thuộc hạ của anh mới biết, trong công việc anh rất nghiêm túc cẩn thận, ít ai biết được mặt khác này của anh.

Nhưng phải nói thật, bộ dạng chăm chỉ làm việc của anh hai thật đúng là đẹp trai!

Thuộc hạ luôn một lòng trung thành cùng với ánh mắt khâm phục mà tôn kính anh.

“Ừ, ta thấy cách trang trí của nó rất đẹp.”

“Hà... Nhưng là... Sao lại là cách trang trí như vậy?” Thực sự có chút không hiểu, yêu cầu lần này của đại ca thật sự rất lạ lùng.

“Nói nhiều như vậy làm gì? Người cứ dựa vào đó mà làm.”

“Phải rồi... Anh hai, Hồ tiểu thư!!”

“Không cần để ý tới cô ta.”

“Dạ”

“Được rồi, Tiểu Cầu, người giám sát việc làm chiếc xe này sao cho thật tốt.” Người đàn ông với khuôn mặt kiên nghị mà anh tuần nói.

“Dạ, anh hai cứ việc yên tâm.” Tiểu Cầu cúi đầu rồi xoay người ra ngoài.

Có thể thay anh hai làm việc là vinh hạnh của anh, anh tin tưởng mình sẽ trở thành tâm phúc của đại ca trong nay mai.

Cấp bậc cao thấp không phải là vấn đề, đối với anh quan trọng nhất là làm cho anh hai yêu quý.

Tiểu Cầu từ phòng làm việc đi ra, thấy người phụ nữ mới vừa quấy rầy anh lúc này vẫn còn đứng ở cửa, bất đắc dĩ thở dài, “Hồ tiểu thư, bây giờ là giờ làm việc, anh hai sẽ không gặp cô.”

“Giờ làm việc?” Hồ Thiên Tuệ héch đôi môi đỏ chót lên, “Giản Nhẫn cũng đi làm? Đừng nói chuyện buồn cười vậy chứ, anh ấy lần trước không phải trong giờ làm việc tìm đàn bà phóng túng sao?”

Tiểu Cầu nhìn bộ dạng của cô cũng cười khẩy. Phóng túng? Chỉ như cô loại đàn bà phóng đàn mới có thể cho anh hai là phóng túng.

Chỉ nhìn bề ngoài của anh hai, thì sẽ không biết anh so với bất cứ ai là cố gắng chăm chỉ hơn rất nhiều, cho nên bọn họ những kẻ còn đồ nhỏ bé trên đường phố chỉ biết lay lắt sống qua ngày, mới có thể có được một tòa nhà xa hoa lộng lẫy cùng với một công việc quang minh chính đại.

Thật ra bọn họ kinh doanh ngân hàng ngầm, dưới sự lãnh đạo của anh phải đổ máu tranh giành khốc liệt hằng ngày mới giúp công ty đứng vững, sau đó nhảy sang lĩnh vực kinh doanh bất động sản, sự nghiệp càng ngày càng lớn, thậm chí còn gia nhập tổ chức xã hội đen “Liên minh quốc tế”, càng làm cho người khác không dám trêu chọc bọn họ.

Có tiền có thể có địa vị, hiện tại bọn họ đứng dưới mặt trời, đường đường chính chính nộp thuế nhà nước trở thành “công dân mẫu mực”!

Nếu so với cha của Hồ Thiên Tuệ, vẫn chỉ kinh doanh ngân hàng ngầm, thậm chí còn dính tới mua bán ma túy, sớm muộn cũng sẽ Game Over.

“Không cần biết, anh giúp tôi thông báo một tiếng, tôi nhất định muốn gặp anh ấy.” Hồ Thiên Tuệ nắm lấy Tiểu Cầu không buông.

Tiểu Cầu nhú mày, “Tôi đã thông báo rồi, anh hai không muốn gặp cô, tôi cũng không làm được gì?”

“Tiểu Cầu, anh có phải muốn bị đuổi việc?” Hồ Thiên Tuệ nắm cả vạt Tiểu Cầu nghiến răng uy hiếp.

Tiểu Cầu bình tĩnh gỡ tay cô ra, “Hồ tiểu thư, thất lễ, tôi còn có chuyện quan trọng phải làm, gặp lại sau.”

“Khốn kiếp! Đồ ranh con, sau này xem người sẽ ra sao!” Hồ Thiên Tuệ phẫn hận giẫm chân, tự trực tiếp gõ cửa, “Giản Nhẫn, em nhất định phải gặp anh. Không em cho nổ tung chỗ này.”

Rầm rầm rầm!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Giản Nhẫn bất đắc dĩ mở cửa, thân thể cao lớn lại chặn ngang cửa, cánh tay gác trên khung cửa, nhướng cao lông mày không kiên nhẫn nhìn cô, “Cho cô hai phút, nói xong lập tức biến.”

Hồ Thiên Tuệ cũng không để ý tới anh, trực tiếp nhào vào trong ngực anh, hai tay ôm hông anh thật chặt, tham lam hít vào mùi hương hấp dẫn của anh, “A Nhẫn, A Nhẫn, em rất nhớ anh nhớ muốn điên rồi.” Cô nâng đùi phải lên, cố ý ma sát bắp đùi trêu chọc tiểu đệ của anh, “Anh có nhớ em không? Em nhớ anh đến nỗi mất ngủ à.”

Sắc mặt Giản Nhẫn càng khó chịu, nếu không nể mặt cha cô, anh sẽ trực tiếp quăng cô từ lầu mười hai xuống rồi.

“Còn 65 giây.”

“A Nhẫn...” Hồ Thiên Tuệ dùng bộ ngực lớn khi cọ sát trên y phục của anh, thanh âm càng thêm ám muội, không quan tâm đây là ngay giữa hành lang, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người khác nhìn thấy, “Không cần vô tình như vậy chứ. Kể từ khi cùng anh lên giường, em mới biết những người đàn ông khác căn bản không thể gọi là đàn ông, trong lòng em chỉ có anh là người đàn ông duy nhất, không có anh em sẽ chết mất.”

“Vậy cô đi chết đi.”

“A Nhẫn đáng ghét, anh sao lại thích cố ý nói khích người ta à? Nhưng em lại thích anh như vậy hơn.” Hồ Thiên Tuệ nhón chân lên muốn hôn anh, những vóc người của anh quá cao, anh không cúi thấp xuống, cô căn bản không hôn được, “A Nhẫn, tối nay đi cùng với em, em đã chuẩn bị một vài điều mới mẻ lại rất kích thích.”

“Không có hứng thú.” Anh không phải cái loại thích chơi SM biến thái, đẩy cô ra, “Hồ Thiên Tuệ, giữa chúng ta chỉ là tình một đêm, OK?”

“Người ta không chịu, người ta muốn làm tình ngàn đêm, muốn hàng đêm hàng đêm đều ở cùng với anh, như vậy em mới có thể hạnh phúc. A Nhẫn, anh không nhận ra là em đã yêu anh rồi sao.”

Cô là yêu thân thể tôi đó chứ?

Giản Nhẫn không nhìn lấy một cái nói, “Hai phút thời gian đã hết. Biến ngay”

“Giản Nhẫn! Anh đừng có được trốn mà lên mặt!” Thấy anh chuẩn bị đóng cửa, Hồ Thiên Tuệ rớt cuộc nổi giận, trước kia cô đều được đàn ông vây quanh, từ khi nào cô hạ thấp lòng tự trọng theo đuổi một người đàn ông? “Đừng cho là tôi Hồ Thiên Tuệ là dễ chọc, anh chơi đùa một lần rồi phải mong một cái muốn đi sao? Chuyện đâu có dễ dàng như vậy!”

Giản Nhẫn cười, hai cánh tay khoanh lại, “Vậy cô muốn gì?”

“Quan hệ với tôi, ba ngày một lần.” Cô đã hạ thấp yêu cầu, vốn còn muốn nói một ngày ba lượt!

Giản Nhẫn cười lạnh.

“Vậy... Một tuần một lần đi.” Cô thật ra cũng không dám cùng Giản Nhẫn cứng đối cứng.

Giản Nhẫn tiếp tục cười lạnh.

“Vậy... Cùng lắm thì hai tuần một lần... Huh... Một tháng một lần, giá chót đó!”

“Này cô, nếu cô đói khát đến điên khùng thì vào bệnh viện tâm thần đi.”

Giản Nhẫn nhấn di động gọi, lập tức mấy người mặt áo đen không biết từ đâu xuất hiện, nhấc Hồ Thiên Tuệ lên hướng bên ngoài đi.

“Giản Nhẫn, anh là tên khốn kiếp! Khốn kiếp! Tôi rớt cuộc có gì không bằng người ta? Có phải bởi vì con nhỏ Mạc Tiểu Mễ đó? Tôi sẽ không bỏ qua đâu! Tuyệt không bỏ qua... Tuyệt không... A...”

Giản Nhẫn lần nữa cười lạnh, đóng cửa lại nụ cười vốn đang hiện trên mặt ngay lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tàn nhẫn lạnh lẽo.

Nhìn anh giống như quỷ địa ngục.

Đối với người mình yêu anh vô cùng yêu thương che chở, người anh không yêu lại rất vô tình, anh chính là người đàn ông như vậy.

“Mạc phụ tá, chiếc nhẫn của cô thật đẹp a.”

Mạc Tiểu Mễ đang vui đùa sửa sang lại tư liệu đến choáng váng đầu óc, ngoài ý muốn nghe được giọng Trần Tư Quân than thở, rất kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Trần Tư Quân đứng trước bàn làm việc của cô, tay phải vẫn đang cầm một xấp tài liệu, chắc là tính đưa cho Mạc Tiểu Mễ xử lý. Lúc này ánh mắt của cô ta lại nhìn chòng chọc tay trái Mạc Tiểu Mễ, như mèo mập phát hiện cá rán, nhìn trân trối chiếc nhẫn kim cương lớn đến phách lối.

Chiếc nhẫn Tiffany với những hạt kim cương nhỏ đính vòng quanh một viên kim cương cực lớn, làm cho viên kim cương đã lớn lại càng lớn hơn, khiến nó trở nên sáng chói, viên kim cương lớn cũng tượng trưng cho tình yêu thiên trường địa cửu, đây là nhẫn kim cương Tiffany được thiết kế một mẫu duy nhất không có cái thứ hai.

Tất cả phụ nữ trên toàn thế giới ai lại không muốn có chiếc nhẫn kim cương Tiffany này, thế mà hiện tại một phụ tá thư ký với khuôn mặt trẻ con lại đeo trên tay, hơn nữa viên kim cương còn cực lớn, toàn bộ Đài Loan chỉ sợ cũng không có được mấy viên, Huh... Huh!

“À, cái này...” Mạc Tiểu Mễ có chút quần bách đem tay trái dẩu ra phía sau, cười xấu hổ, cô cũng không muốn mang theo chiếc nhẫn kim cương dễ làm xấu hổ này, nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt nguy hiểm của Giản Nhẫn, cô tính đem chiếc nhẫn tháo ra, nhưng cảm thấy chột dạ cuối cùng lại đeo vào.

Mạc Tiểu Mễ lớn như vậy cũng không biết sợ ai, nhưng với Giản Nhẫn thì... chà, bản năng nói cho cô biết, người đàn ông độc đoán như anh là không thể tranh cãi được, chỉ cần làm trái ý anh, anh có thể giết cô thật chứ chả chơi.

“Chúc mừng, thư ký Mạc đã thành hoa có chủ.” Về mặt Trần Tư Quân khó đoán, không biết là hâm mộ, hay là ghen tỵ, còn âm thầm thờ phào nhẹ nhõm.

“Hà... Cái này... Ha ha...” Mạc Tiểu Mễ nghe những đồng nghiệp khác nói, Trần Tư Quân nghi ngờ cô cùng Phó tổng có quan hệ, cho nên mới đặc biệt căm ghét cô. Mặc dù Tiểu Khải là Phó Tổng giám đốc công ty Ngô gia, còn là tổng giám đốc tương lai, diện mạo cũng có thể nói là đẹp trai, nhưng Mạc Tiểu Mễ xin thề cô cùng anh tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nam nữ nào.

“Vẫn còn chưa nói chắc chắn được.” Nhớ tới nụ cười xấu xa của Giản Nhẫn, Mạc Tiểu Mễ mặt ửng đỏ.

“Vẫn chưa chắc chắn?” Trần Tư Quân kinh ngạc, “Không chắc chắn mà đã đeo chiếc nhẫn?”

“À... Cái này... Thôi nghĩ sao cũng được.” Mạc Tiểu Mễ không muốn nói chuyện của mình cho cô ta biết.

“Đây là bảng tổng kết cuối năm do phòng kinh doanh của bộ phận PR đưa tới, cô sửa lại cho tốt, rồi đưa tôi xem lại.” Trần Tư Quân đem tài liệu giao cho cô, hướng cô mỉm cười mập mờ, “Thư ký Mạc, chúc cô chuyện tốt sớm thành.”

Hà? Có ý gì? Chuyện gì tốt? Thế nào lại sớm thành? Mạc Tiểu Mễ đầu óc mờ mịt.

Trần Tư Quân không nói rõ, xoay người đi mất.

Ôm một xấp tài liệu cao ngất, Mạc Tiểu Mễ thở dài, cô ghét cuối năm, ghét tổng kết, ghét loay hoay đến chóng cả mặt.

Đáng tiếc, cô chỉ là một viên chức nhỏ, có ghét cũng phải làm việc.

Tranh thủ lúc rảnh rỗi, chuẩn bị uống ly cà phê, điện thoại lại vang lên.

“Xin chào, phòng làm việc Phó tổng Công ty Ngô thị, xin hỏi quý vị muốn tìm ai?” Mạc Tiểu Mễ nói chuyên nghiệp.

“Là anh.”

Giọng nói nay, một giọng nam rất đặc biệt, khiến tay Mạc Tiểu Mễ run lên, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cắn cắn môi, “Xin lỗi, đang là thời gian làm việc, không thể nhân điện thoại riêng.”

“Đợi đã...! Tiểu Mễ, lúc trước tại sao em không nhận điện thoại của anh?”

“Anh đã gọi điện thoại cho tôi sao? Ân tiên sinh!” giọng Mạc Tiểu Mễ đột ngột cao lên.

“Anh... Tôi qua anh liên tục gọi cho em.”

Cái gì! Chỉ vì tôi qua không gọi được cho cô, lại ngay lúc cô đang làm việc gọi điện thoại tới chất vấn, vậy cô gọi điện cho anh trong nửa năm qua không ai nhận, thì hỏi ai đây?

“Thật xin lỗi, tôi rất bận, nếu như không có chuyện gì, tôi muốn cúp máy.” Mạc Tiểu Mễ hít một hơi, cố gắng kiềm lại tâm tình kích động của bản thân.

“Tiểu Mễ, tối nay chúng ta cùng nhau ăn cơm tối đi.”

Mạc Tiểu Mễ nhú chặt chân mày.

Nếu như trước kia Ân Trần chủ động mời cô như vậy, cô nhất định sẽ hưng phấn hô to một tiếng, nhưng bây giờ... Tại sao ngay cả một chút cảm giác vui mừng mong đợi cũng không có?

Sau giữa trưa ánh chiều tà chiếu vào phòng làm việc, chiếc nhẫn kim cương của cô kéo lên ánh sáng chói mắt, làm cô có chút hốt hoảng.

Như vậy chẳng gì tuyên bố với mọi người, cô là người của anh, là phụ nữ đã có chủ, ngoài ai được lại gần!

Em là người của anh, là phụ nữ đã có chủ, không ai được lại gần!

Là phụ nữ đã có chủ, không ai được lại gần!

Không ai được lại gần...

“Tiểu Mễ? Tiểu Mễ?”

Mạc Tiểu Mễ đột nhiên vỗ đầu mình một cái, đáng chết, sao lại nghĩ đến Giản Nhẫn cái con người độc đoán kia chứ? Ân Trần mới là bạn trai của cô, đã quen biết tận sáu năm a.

“Được rồi, tối nay võ quán Không Thủ gặp nhau.”

Lâu rồi không vận động thân thể, cho nên gần đây hay nghĩ lung tung thôi.

“Võ quán? Được rồi, không gặp không về.”

Mới vừa cúp máy, kết quả mẹ lại như đòi mạng người đánh tới.

“Tiểu Mễ, hôm nay tan tầm về nhà ngay.” Rất ít khi mẹ Mạc nói chuyện nghiêm túc như vậy.

“Mẹ, sao vậy?” Mạc Tiểu Mễ bắt đầu cảm giác mình sắp gặp chuyện chẳng lành.

“Về rồi nói.”

Hả? Mẹ lại muốn giờ trò quý gì?

Đề ông nói xuống, ngoài ý muốn nhìn thấy ánh mắt khó chịu của Trần Tư Quân, Mạc Tiểu Mễ le lưỡi một cái.

Thật là giết người, có vị nữ vương giám thị mọi lúc, cho dù cô không bị xa thải, sợ rằng mình cũng không chịu nổi áp lực mà đệ đơn xin từ chức?

Haizz, chẳng lẽ vì cô đầu năm nay không đi giải hạn, cho nên cả năm xui xẻo sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Sau giờ tan ca, Mạc Tiểu Mễ vẫn tiếp tục làm việc.

Cô không muốn đi đến võ quán như đã hẹn, vẫn cố ở lại kéo dài giờ làm, có thể kéo được bao lâu thì hay bấy lâu.

“Tiểu Mễ, mau xuống đây, có quà nè!” Đồng nghiệp Lưu Bí Thư kêu to chạy vào phòng làm việc của cô, “Cô làm gì thế sao còn không xuống? Quà đẹp như vậy cô không mau đi nhận?”

“Cái gì?” Mạc Tiểu Mễ khó hiểu.

“Ai chà, xem ra cô cũng không biết, mau lên, mau lên! Thiệt là, giám đốc không yêu cầu tăng ca? Mà có làm thì lương cũng không tăng thêm” Lưu Bí Thư với Mạc Tiểu Mễ vào công ty Ngô Thị cùng lúc, bởi vì được phân làm việc ở hai phòng khác nhau, không có xung đột lợi ích trực tiếp, nên quan hệ cũng không tệ.

Mạc Tiểu Mễ thu thập tài liệu qua loa, đem ngăn kéo khóa kỹ, cầm túi xách, liền bị Lưu Bí Thư kéo vào trong thang máy, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Lưu Bí Thư hưng phấn giống như bắt được vàng, mắt to tròn lanh lảnh như thiếu nữ trong truyện tranh.

Thang máy dừng lại ở bãi đậu xe của tòa cao ốc văn phòng, Mạc Tiểu Mễ tròn mắt kinh ngạc.

Rất nhiều hoa hồng!

Thật nhiều hoa hồng đặt trên chiếc xe Lamborghini thể thao màu xanh da trời sáng chói, hoa hồng đỏ được phủ trên chiếc xe từ trước ra sau không sót chỗ nào, giống như một ngọn lửa chói sáng cả một góc.

Màu xanh của chiếc xe đối lập với sắc đỏ của hoa hồng, tạo nên một cảnh cực kỳ chói mắt thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Không chỉ vậy, nổi bật nhất là bụi hoa hồng ở giữa phía trên còn đặt một đôi giày thủy tinh thiết kế cực kỳ tinh xảo lại xinh đẹp mê người.

Trời ơi! Đây là cái gì?

Nếu như chiếc xe Lamborghini thể thao này đổi lại thành xe ngựa bí đỏ, Mạc Tiểu Mễ nhất định cho là mình đang lạc vào thế giới thần thoại.

“Hi! Bảo bối thương yêu.” Cửa xe mở ra, một người đàn ông thân hình cao to đến phách lối cười mê hoặc bước ra, thân thể nghiêng qua dựa vào trên cửa xe, bày ra một tư thế vô cùng cuốn hút. “Đây là quà anh cất công đặt làm tặng em, vui không? Đôi giày là làm theo kiểu của đôi giày cao gót màu

trắng hôm trước đó.”

Nhân viên công ty đang đứng quanh đó phát ra một tiếng “Ồ”, ánh mắt đồng thời chuyển từ xe tới trên người Mạc Tiểu Mễ.

“Tiểu Mễ, Tiểu Mễ, Tiểu Mễ! A, trời ạ, tôi sắp xỉu rồi, thật là quá lãng mạn rồi, hơn nữa hoàng tử lại còn cực kỳ đẹp trai cực kỳ hấp dẫn nữa!” Lưu Bí Thư kích động nắm lấy tay Mạc Tiểu Mễ lắc qua lắc lại, nhỏ giọng nói không ngừng.

Hôm nay Giản Nhẫn hiển nhiên là ăn mặc rất tỉ mỉ, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác màu đen, bên trong mặc chiếc áo màu lông cừu hở một khoán chữ V trước ngực lộ ra xương quai xanh khiêu gợi cùng một phần da thịt. Phía dưới anh mặc quần dài màu đen, trên sống mũi là cặp kính đen huyền bí.

“Vô cùng hấp dẫn!”

“Rất đẹp trai!”

“Thân hình thật chuẩn!”

Vì là lúc tan tầm, nhân viên trong tòa nhà 11 tầng ra về rất đông, thấy đông đúc cùng nhau xúm lại xem, nhân viên nữ lại nhìn chăm chăm Giản Nhẫn, giống như anh là một món ăn ngon không thể bỏ qua.

Mạc Tiểu Mễ bước nhanh tới bên cạnh Giản Nhẫn, hạ thấp giọng hỏi: “Anh làm cái trò quỷ gì vậy?”

“Ai cha cha, em yêu, anh là vì theo đuổi em, vì để em yêu anh, anh nguyện lên núi đao xuống biển lửa đều không hề chối từ.”

“Gặp quỷ... Á!”

Giản Nhẫn lấy cặp kính mắt xuống, ánh mắt thâm thúy nhìn chòng chọc cô, chân sau quỳ xuống đất, cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng hôn lên một cái, “Mạc tiểu thư yêu dấu, gả cho anh được không?”

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

“Mau trả lời là đồng ý! Người đàn ông tốt đó!”

“Thật là lãng mạn! A... Tôi cũng muốn vậy!”

Đám người xung quanh bắt đầu reo hò, nhân viên nam thậm chí huyết gió, sau một ngày đầy công việc nhàm chán đơn điệu, chứng kiến trực tiếp lại miễn phí một tiết mục đầy lãng mạn cùng vui nhộn này, thật là làm cho cả người phấn khích.

Mạc Tiểu Mễ thật sự rất muốn nhấc chân đạp vào cái khuôn mặt đang cười một cách đáng ghét kia, anh bộ không có chuyện gì làm hay sao mà lại chạy đến nơi này đùa giỡn?

“Em yêu? Darling? Bảo bối... Đồng ý được không?” Giản Nhẫn ngọt ngào kêu gọi cô.

“Anh cầm miệng cho em!” Mạc Tiểu Mễ rốt cuộc không thể nhịn được nữa một cước đạp anh, khiến cho mọi người đang hóng chuyện xung quanh thờ dài bất mãn thanh.

“Đó ha ha, bảo bối của tôi lại xấu hổ rồi, thật là thật xin lỗi các vị, đoạn phim miễn phí hôm nay đến đây chấm dứt. Thời gian tới là thể giới riêng của hai chúng tôi rồi. Cảm ơn các vị đã ủng hộ. Gặp lại sau! Gặp lại sau!”

Giản Nhẫn một bên hướng mọi người khắp bốn phía nói chuyện một bên bé xốc Mạc Tiểu Mễ lên đang muốn chạy trốn, nhét cô vào trong xe, rồi anh cũng ngồi vào, còn lưu luyến cùng mọi người vẫy tay chào tạm biệt.

“Huh! Anh phát bệnh thần kinh hả? Bộ anh muốn em không thể đi làm hay sao? Ngày mai em còn mặt mũi nào mà tới làm nữa chứ?” Mạc Tiểu Mễ cảm túi xách đánh người đàn ông ngồi bên cạnh.

“Ha ha ha... Bọn họ hâm mộ em còn không kịp, làm sao không cho em đi làm?” Giản Nhẫn cảm thấy cô suy nghĩ rất kỳ lạ, “Anh chính là vất óc suy nghĩ, còn mướn một đồng tiểu thuyết ngôn tình về nhà nghiên cứu, mới nghĩ ra được tình tiết lãng mạn như vậy, chẳng lẽ em không thể giống như nhân vật nữ chính biểu hiện sự cảm động sao?”

Mướn một đồng tiểu thuyết ngôn tình? Còn đem mấy tiểu tiết cầu hôn khoa trường trong tiểu thuyết dùng trong cuộc sống hiện thực?

Trời... Nên nói anh là ngốc nghếch, hay là bất trị đây?

Mạc Tiểu Mễ không chịu nổi ôm đầu rên rỉ không dứt, cô là xui mấy đời, mới bị người đàn ông này bám lấy?

“Anh có đầu óc hay không? Anh quả thực là đầu thi to mà óc như trái nho. Trên đời làm sao có thể có loại người như anh chứ?”

“Hả? Anh là rất nghiêm túc, chẳng lẽ anh làm không đúng sao?” Giản Nhẫn còn tưởng sẽ thấy cô đáng vẻ cảm động rơi lệ, tại sao cô lại càng ngày càng nóng giận?

Cô không phải nên nũng nịu nói: “Nhấn thân yêu, anh đối với em thật tốt, em rất cảm động rất cảm động... Em nhất định sẽ gả cho anh, sẽ cùng nhau tay trong tay, cùng nhau mở ra cánh cửa hạnh phúc!” Sau đó vừa lau nước mắt vừa nhào vào trong lòng anh sao?

Thật là lãng phí anh hy sinh giả trang đầu heo muốn cô vui vẻ!

Mạc Tiểu Mễ lấy tay đánh anh một cái, “Thật hết chịu nổi anh, tình yêu chân chính không phải thể hiện bằng mấy lời nói khoa trương ngoài mặt này có biết hay không? Mà là... Haizzzz, nói cho anh cũng là đàn gảy tai trâu. Thôi, đưa em đến trước cửa võ quán Không Thủ, em có việc.”

“Hả?” Giản Nhấn càng thêm giật mình, “Mạc Tiểu Mễ, chúng ta còn chưa ăn chung một bữa tối lãng mạn mà.”

“Có phải kiểu ăn tối một bên đốt đèn cây mờ ảo, một bên có người kéo đàn vi-ô-long?”

“Đúng vậy! Làm sao em đoán được?”

“Toàn mấy cái xua như trái đất, theo đuổi phụ nữ kiểu đó, anh mua miếng đậu hũ đâm đầu vào đó chết đi! Ngu ngốc! Trong tình yêu cái phụ nữ cần là một vòng tay kiên cố, một lồng ngực ấm áp, cảm giác an toàn có biết hay không? Còn dáng vẻ của anh, thấy rõ là công tử phong lưu, không hơn không kém”

“Anh có chỗ nào là công tử phong lưu hả? Anh chưa từng theo đuổi bất kỳ người phụ nữ nào.” Giản Nhấn nhìn cô, vươn cánh tay dài ôm cô vào trước ngực của mình, “Này, vòng tay kiên cố cho em, lồng ngực ấm áp cũng cho em, cảm giác an toàn... Em không cảm thấy sao?”

“Anh...” Mạc Tiểu Mễ tức cười. Tên ngu ngốc này, chẳng lẽ chỉ biết hiểu ý nghĩa mặt chữ thôi sao? Nhưng khi nhìn thái độ nghiêm túc của anh, trong lòng lại bỗng nhiên ấm áp.

“Không đi võ quán, cùng đi ăn cơm đi.” Giản Nhấn chậm rãi dừng xe, cúi đầu hỏi cô.

“Em có chuyện quan trọng, không thể vắng mặt.” Đúng vậy, hôm nay muốn cùng Ân Trần nói rõ ràng, không thể cứ mãi không rõ ràng như vậy.

“Vậy anh cùng đi với em.” Giản Nhấn kích động đề nghị.

“Không, em muốn đi một mình.”

Về mặt Giản Nhấn trở nên âm trầm, nhưng cuối cùng vẫn từ từ buông lỏng cánh tay, “Được rồi. Anh nói rồi sẽ không ép em”

Mạc Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn anh một cái, không nghĩ nhanh như vậy anh liền buông tha.

Có lúc, cô thật không cách nào hiểu được hành động của anh.

“Anh yêu em, cho nên sẽ chờ em hãy xác định lòng mình, anh không ép em”

Giọng anh khàn khàn trầm thấp cũng mang theo bất đắc dĩ, ba chữ “không ép em” khiến Mạc Tiểu Mễ cũng không nhịn được đau lòng.

“Em... Chờ em nghĩ rõ, sẽ chủ động liên lạc với anh. Tin tưởng em, em sẽ nhanh chóng cho anh đáp án.” Mạc Tiểu Mễ xuống xe, quay đầu hướng anh nói.

“Được.”

Cả hai đều không phải là kiểu người thích dây dưa không rõ ràng, một khi đã xác nhận tình cảm của mình, sẽ toàn tâm toàn ý đắm chìm trong nó.

Giản Nhấn tin vào cách nhìn của mình, cũng tin tưởng trong ánh mắt Mạc Tiểu Mễ chắc chắn có tình yêu.

Mặc dù cô trước sau chết cũng không thừa nhận.

Ân Trần vẫn chưa tới.

Mạc Tiểu Mễ khề thờ dài, quyết định chờ đợi, bởi vì cô đã sớm quen cá tính hay trễ hẹn của anh.

Cô đem chiếc nhẫn trên ngón tay tháo xuống, thả vào trong túi, thay quần áo luyện võ, những bạn hay cùng tập với cô cười chào hỏi, sau đó bắt đầu khởi động.

Nửa giờ sau, cô mệt mỏi khắp người đầy mồ hôi, Ân Trần vẫn chưa tới.

“Thế nào, Tiểu Mễ? Hôm nay tâm trạng không tốt.” Bạn cùng tập quan tâm đỡ cô trên mặt đất dậy.

“Không có chuyện gì.” Mạc Tiểu Mễ lắc đầu, lau mồ hôi trên trán, chống người đứng dậy, “Tiếp tục!”

Mạc Tiểu Mễ là từ nhỏ đã tập võ, cha là bác sĩ nên đặc biệt chú trọng đến sức khỏe, từ nhỏ luôn dạy con của mình rèn luyện thân thể, chỉ là cha dạy bọn

họ là võ thuật đường sinh Trung quốc truyền thống —— Thái Cực quyền.

Luyện tập Thái Cực quyền cần tính nhẫn nại rất lớn, động tác chậm rãi, cộng thêm lý thuyết với một đứa bé mà nói khó hiểu vô cùng, làm cho Mạc Tiểu Mễ đối với Thái Cực quyền không có thiện cảm.

Cô thích loại võ thuật hoạt bát hiểu động lại có thể mạnh mẽ đánh nhau, vì vậy cô liền bắt đầu học võ thuật tại võ quán Không Thủ này, thói quen này vẫn duy trì đến bây giờ.

Bởi vì tập võ, cũng khiến cô có tính cách thấy chuyện bất bình liền ra tay tương trợ, mặc dù làm chuyện tốt cũng không được báo đáp, còn thường nhận lấy ánh mắt nghi ngờ của mọi người, nhưng Mạc Tiểu Mễ vẫn kiên trì với quan điểm của mình: làm chuyện tốt để không phải cắn rút lương tâm.

“Tiểu Mễ, bên ngoài có người tìm cháu.” Quán trưởng dùng giọng oang oang được dùng mỗi lần luyện công hô to gọi Mạc Tiểu Mễ.

“Ai vậy ạ?”

“Là một người đeo mắt kính.” Quán trưởng đi tới Mạc Tiểu Mễ vỗ vỗ một cái, “Một anh chàng rất điểm trai, Tiểu Mễ của chúng ta cũng đến tuổi kết hôn rồi.”

“Đúng đó, đến lúc đó bác nhất định phải tặng con một món lễ vật làm quà đó nha.” Mạc Tiểu Mễ cười hì hì nói với ông, đoán người đứng ở cửa chắc chắn là Ân Nhân.

Lấy khăn lông lau mồ hôi trên mặt và trên cổ, Mạc Tiểu Mễ vội vàng mang vào giày chạy bộ, quả nhiên thấy Ân Nhân mặc một bộ trang phục lạ lùng.

Anh mặc áo khoác dày, quần jean rộng lưng thùng, trên đầu đội một chiếc nón đánh tennis, trên sống mũi là chiếc kính râm to đủ để che đầy nửa gương mặt. Ngôi sao ra đường mà cái trang như vậy, cách cái trang của Ân Trần không phải là quá tệ sao?

“Chào!” Mạc Tiểu Mễ lên tiếng chào hỏi, “Có muốn vào hoạt động thân thể một cái hay không?”

Trước khi Ân Trần gia nhập giới nghệ sĩ, anh và cô thường cùng đến đây rèn luyện, còn là đệ tử được quán trưởng cực kỳ sủng ái.

Nhưng hiện tại thì sao? Quán trưởng cũng không còn nhận ra Ân Trần một ngôi sao lớn này nữa rồi.

“À không, anh còn có chuyện phải quay về làm gấp, đi uống cà phê được chứ?” Ân Trần hạ thấp giọng nói.

Mạc Tiểu Mễ nhú mày, cô ghét loại cảm giác lén lút này, nhưng vẫn đồng ý, “Được, em đi thay quần áo.”

Tắm sơ quá một chút, nhanh chóng thay quần áo, Mạc Tiểu Mễ vọt ra.

“Đi thôi.”

Không khí giữa hai người trầm lắng.

“Sao lại ăn mặc kỳ quái vậy?” Mạc Tiểu Mễ cố gắng tìm đề tài.

“Mới vừa quay xong quảng cáo, mặc thêm cái áo khoác liền chạy ra đây.”

Ân Trần muốn nắm tay Mạc Tiểu Mễ, cô suy nghĩ một lát rồi giấu tay về phía sau.

Ân Trần thở dài, “Xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?” Mạc Tiểu Mễ khó hiểu.

“Anh đã không có thời gian ở bên cạnh em, gặp mặt một chút lại phải đi ngay.”

Mạc Tiểu Mễ cười cười, chỉ quán cà phê trước mặt, “Đến đó đi, em chưa ăn tối, muốn ăn ít bánh kem. Anh ăn chưa?”

“Ăn thức ăn nhanh.” Là một diễn viên ngôi sao tuy là rất được yêu thích và ngưỡng mộ, nhưng lại không thể sống có một cuộc sống bình thường ăn uống đúng giờ.

Ân Trần theo Mạc Tiểu Mễ đi vào trong quán, gọi hai ly cà phê, một phần bánh chocolate.

Mạc Tiểu Mễ thêm đường và sữa tươi vào trong cà phê khuấy đều.

Ân Trần anh mắt lạ lẫm nhìn cô, “Em không phải thường uống cà phê đen sao?”

“Đổi khẩu vị, cà phê đen quá đắng.” Mạc Tiểu Mễ bung ly lên, thổi cho bớt nóng, thỏa mãn uống từng ngụm nhỏ.

Ân Trần kinh ngạc nhìn cà phê trước mặt mình. Vậy sao? Cô đã không còn thích cà phê đen nữa?

“Có thể xem, cà phê đen như khẩu vị của thời kỳ thanh xuân, thêm đường và sữa tươi mùi thơm của cà phê sẽ không thể nào như lúc ban đầu.” Mạc Tiểu Mễ nói nhàn nhạt, vẫn tiếp tục khuấy cà phê, “Nhưng là khi lớn hơn, sẽ muốn chậm rãi hưởng thụ, nên thích thêm đường và sữa tươi.”

“Ý em là, em đã thay đổi sao?” Ân Trần tay nắm chặt ly cà phê, đôi mày tao nhã đã khiến ngàn vạn thiếu nữ si mê nhẵn thành một đường.

“Anh cảm thấy giữa chúng ta vẫn còn tình yêu sao?” Mạc Tiểu Mễ hai mắt nhìn thẳng vào anh, đáng tiếc, cho dù ở trong quán cà phê anh vẫn đeo kính đen, mà cô cũng không còn muốn biết trong mắt anh biểu hiện gì nữa.

Giữa bọn họ bị chia cách không chỉ là cặp kính kia.

Giữa bọn họ, đã là ly cà phê đã pha thêm đường và sữa.

Còn có thể là tình cảm yêu đương trong sáng ngày trước sao?

“Trong lòng của anh chỉ có mình em, chưa bao giờ thay đổi.”

“Chỉ là trong lòng lại có thêm rất nhiều người phụ nữ khác, không phải sao?”

“Chỉ là tin tức của mấy tạp chí lá cải!”

“Không có lừa làm sao có khói, nhà không trống thì làm sao gió vào. Mấy phần thật mấy phần giả, anh là người biết rõ hơn ai hết đúng không?”

“Tiểu Mễ, giới nghệ sĩ là như vậy, chỉ là gặp dịp thì chơi đùa, nếu không anh làm sao có thể nắm bắt được cơ hội? Ngoài việc bán thân phải cố gắng làm việc, còn phải biết nắm bắt cơ hội! Nhiều người vẫn cố gắng để tạo dựng được danh tiếng, nhưng có mấy người thực sự nổi tiếng?” Ân Trần kích động biện bạch.

“Anh nghĩ anh nói những lời này em sẽ tin sao?” Mạc Tiểu Mễ nghiêng về phía sau, làm lớn hơn khoảng cách giữa hai người.

“Em luôn như vậy! Luôn là đáng vẻ cao vời vợi không thể với tới! Em xuất thân từ gia đình giàu sang, làm sao biết việc phải kiếm ba bữa ăn khó khăn như thế nào? Làm sao có thể hiểu cảm giác của anh khi bị mẹ em nói là kẻ nghèo hèn? Anh liều chết tìm kiếm danh vọng không phải là mong muốn kiếm nhiều tiền một chút? Không có tiền, làm sao anh có thể cưới em?”

“Vậy bây giờ anh đã nổi tiếng rồi, có tiền, còn có thể lấy em không?” Mạc Tiểu Mễ mắt nhìn thẳng hỏi.

Nếu như là những cô gái ngây thơ khác, có lẽ sẽ bị anh làm cho mê cảm động, nhưng cô thì không, bởi vì cái trò diễn kịch tránh thủ tình cảm này anh đã dùng với cô biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng ngôn ngữ hoa mỹ, cuối cùng vẫn là nói suông.

Ân Trần toàn thân cứng đờ, từ từ cúi đầu, hai bàn tay nắm chặt trên mặt bàn, “Cho anh thêm chút thời gian, anh mới vừa thành danh, tiền kiếm được không nhiều lắm, anh còn muốn...”

“Còn muốn em đợi bao lâu? Lần đầu tiên là một năm, nói chỉ cần có cơm ăn chúng ta sẽ kết hôn, kết quả giờ sao? Lần thứ hai hai năm, lần thứ ba ba năm, thoáng một cái đã qua sáu năm, kết quả là gì?” Mạc Tiểu Mễ cũng kích động.

“Tiểu Mễ, hai người yêu nhau không nhất định phải kết hôn...”

“Vậy sao? Thật đáng tiếc, em xưa nay vẫn là kiểu phụ nữ dễ tâm đến chết, em cho rằng nếu như hai người yêu nhau, nhất định phải kết hôn sống bên nhau cả đời.” Mạc Tiểu Mễ thờ dài, lòng cũng hoàn toàn lạnh như băng.

“Cho anh thêm năm năm, chỉ cần năm năm là đủ rồi, năm năm sau anh nhất định cưới em.” thấy đôi mắt trong sáng của cô hoàn toàn ảm đạm, Ân Trần chợt hoảng hốt, vội vàng nắm lấy tay của cô van xin.

“Trước kia anh cũng nói với em như vậy.” Tay Mạc Tiểu Mễ rút tay lại, “Năm năm sau? Anh lại nắm tay em, cầu xin chờ anh thêm mười năm nữa?”

“Tiểu Mễ! Anh lần này là nghiêm túc!”

“Mấy lần trước anh không nghiêm túc sao?”

“Em đã yêu những người khác đúng không?” Sắc mặt Ân Trần chợt dữ tợn. “Có phải cái tên lưu manh ở quán bar hôm trước?”

“Xin anh không nên nói xấu người khác!” Mạc Tiểu Mễ lạnh lùng quát.

“Hắn ta rốt cuộc là ai?” Ân Trần vẫn cố ý muốn gây sự.

Hừ, em còn muốn hỏi cái cô gái hôm đó ở quán bar là ai kia! Cô ấy thân thiết với anh so với em và Giản Nhẫn có là cái gì?

Mạc Tiểu Mễ lấy từ trong túi ra chiếc nhẫn kim cương thật lớn, cô đã từng cảm thấy chiếc nhẫn như vậy rất dung tục, nhưng bây giờ lại cảm thấy nó cực kỳ xinh đẹp.

Cô từ từ mang chiếc nhẫn vào ngón áp út bàn tay trái của mình, đưa đến trước mặt Ân Trần, “Đẹp không?”

Ân Trần sắc mặt tối sầm, cắn chặt môi không nói một lời.

Ban đầu anh bước vào giới nghệ sĩ, đúng là vì muốn kiếm nhiều tiền, nhưng khi anh kiếm được nhiều tiền, lại bắt đầu muốn thật nhiều danh tiếng, có danh tiếng lại hy vọng mình có thể trở thành siêu sao hàng đầu.

Tham vọng của con người như động không đáy, vĩnh viễn không thể dừng lại, dần dần anh liền quên mất ước nguyện ban đầu của mình, Mạc Tiểu Mễ người quan trọng nhất trong lòng dần dần mờ nhạt.

Nhưng anh từ trước đến giờ quả thật rất quý trọng đoạn tình cảm ngây thơ này, chính mình luôn khắc sâu sự hồn nhiên đã từng có, chứ không như hiện tại toàn thân là sự xa hoa hư ảo.

Mạc Tiểu Mễ như một giấc mộng ngây thơ, cô sống vĩnh viễn chân thật nhất, là anh không thể đuổi kịp sự chân thật đó.

Ở giới nghệ sĩ, nói dối một ngày ba bữa, thể nhưng anh lại không thể nào từ bỏ nơi hư vinh đó, nó như một nơi có thật nhiều màu sắc, khiến con người ta phải hoa mắt hồn loạn.

“Chúng ta chia tay thôi.” Mạc Tiểu Mễ nói dứt khoát, “Gần đây em suy nghĩ về vấn đề giữa chúng ta, em thừa nhận vấn đề mấu chốt là ở em. Em không phải loại phụ nữ có thể ở sau lưng một người đàn ông vô tư dâng hiến, em hi vọng hạnh phúc của mình có thể đường đường chính chính đặt dưới ánh mặt trời, có thể lớn tiếng nói với người khác người đàn ông này là của em, cũng hi vọng người đó lớn tiếng đối với người khác nói Mạc Tiểu Mễ là người phụ nữ của tôi, em là người phụ nữ duy nhất.”

Sắc mặt Ân Trần càng thêm khó coi.

Mạc Tiểu Mễ từ từ đứng lên, “Chúc anh công thành danh toại, ‘tiền’ đồ vô hạn.”

Cứ như vậy kết thúc.

Thật kết thúc, toàn bộ tình cảm sáu năm.

Biết chín năm, yêu thầm sáu năm, thật ra thì thời gian hai người chân chính đi chung với nhau không hơn nửa năm, còn lại đều là thời gian dài chờ đợi đợi thêm đợi.

Hiện tại, cuối cùng kết thúc, không có quá nhiều thương cảm, ngược lại có cảm giác giải thoát nhẹ nhõm, thật là kỳ lạ.

Còn tưởng rằng mình sẽ đau đến chết đi sống lại chứ, ha ha, chắc là tình cảm loại Quỳnh Dao không thích hợp với mình, mình vốn thần kinh thô sơ lại hay lơ đãng, cho nên mới có thể chịu được sáu năm tương tư khổ, cho nên cho dù chia tay cũng không khổ sở.

Cuối cùng cũng được tự do, không cho khóc, không cho khổ sở, không cho... đau khổ.

Mạc Tiểu Mễ cúi đầu đi, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi vào lối đi bộ.

Kết thúc rồi, một phần tâm trong lòng cũng đã chết, cô lặng lẽ đem phần tình yêu kia mai táng.

“Reng reng reng...” Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đau lòng đến chết lặng, Mạc Tiểu Mễ đang trên đường cái lang thang không muốn về nhà lấy điện thoại di động từ trong túi ra, “Hả?”

“Mạc tỷ tỷ! Chị mau tới bệnh viện, Giản Nhẫn đã xảy ra chuyện!” Điện thoại đầu kia truyền đến tiếng Diệp Tiểu Đào hoang mang sợ hãi.

“Cái gì? Em nói cái gì? Anh ấy xảy ra chuyện gì?” Mạc Tiểu Mễ tim ngừng đập, đồng thời đưa tay vẫy chiếc tắc xi, nhanh chóng ngồi vào, nói địa chỉ, lại lo lắng nghe Diệp Tiểu Đào giải thích.

“Em cũng không biết chuyện gì xảy ra, em đang ở cùng anh Giản, đột nhiên xuất hiện mấy người mặc đồ đen che mặt, giống như trong phim, vừa tới liền đánh, mặc dù mấy người kia cũng bị anh Giản đánh cho tàn phế, nhưng anh Giản cũng bị thương. ô...” Nói tới đây, cậu bé khóc lên, “Anh ấy là vì cứu em mới bị thương, vốn có thể chạy đi không bị thương chút nào, ô...”

Mạc Tiểu Mễ lòng trầm xuống, tay cầm điện thoại cũng run rẩy không ngừng, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, cô không nhận được rống giận, “Không nói lời vô ích! Nói mau anh ấy như thế nào? Rốt cuộc ra sao?”

“Ô... Em cũng không biết, chảy máu rất nhiều, ô... Ô ô... Anh đi bộ cũng không được, ô...” Diệp Tiểu Đào mặc dù là cậu bé ngỗ nghịch, nhưng gia đình giàu có, ra đời chân ướt chân ráo, hiện tại hoảng sợ đến cả người ngẩn ra, nghe tiếng Mạc Tiểu Mễ, lập tức khóc rống lên.

“Bác tài xế, làm ơn lái nhanh một chút.” Mạc Tiểu Mễ vừa thúc giục bác tài xế, vừa an ủi đứa trẻ đã sớm bị dọa đến không còn biết gì, “Tiểu Đào, đừng

khóc, chị lập tức tới liền. Thông báo cho người làm của Giản Nhân chưa?”

“Em... Em không biết... Em đi hỏi thăm một chút... Ô...” Diệp Tiểu Đào khóc cúp điện thoại.

Mạc Tiểu Mễ nắm thật chặt điện thoại di động, thân thể lạnh như băng.

Không thể chết được! Bây giờ anh tuyệt đối không được chết!

Anh chết, vậy em phải làm sao? Em vừa mới cự tuyệt một người đàn ông!

Cho nên không cho phép anh chết!

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Sau khi xuống xe, vì trong túi không có tiền lẻ, Mạc Tiểu Mễ đưa luôn cho bác tài xế tờ tiền lớn một ngàn rồi chạy đi, làm bác tài xế ngạc nhiên hồi lâu.

“Mạc tỷ tỷ!” Thấy Mạc Tiểu Mễ đi vào, nghênh đón là Diệp Tiểu Đào khóc thút thít.

Phòng giải phẫu đèn đỏ vẫn sáng, không biết bên trong tình hình như thế nào.

Mạc Tiểu Mễ xoa đầu Diệp Tiểu Đào, chân mày nhíu chặt, “Anh ấy bị thương chỗ nào?”

“Em không thấy rõ ràng, ô...”

“Bị người ta đánh lén ở đâu?” Mạc Tiểu Mễ hỏi tới.

“Chị... Gần chỗ ở của chị.”

“Hà?” Mạc Tiểu Mễ kinh hãi.

“Em... Em vốn là sau khi tan học muốn đi tìm chị, đúng lúc gặp anh Giản cũng đi tới nhà chị.”

Trải qua việc sống chết cùng nhau lần này, Diệp Tiểu Đào đã đổi cách xưng hô đối với Giản Nhân thành anh Giản, cậu bé không nghĩ Giản Nhân sẽ cứu mình, dù sao cậu bé cũng coi là Giản Nhân là “Tình địch”.

“Em muốn cùng anh Giản tỷ võ, em nói nếu như mà em có thể đánh thắng anh ấy, anh ấy phải nhường Mạc tỷ tỷ...”

Mạc Tiểu Mễ gõ đầu cậu, sắc tiểu quý này suy nghĩ lung tung cái gì đấy.

“Nhưng tụi em còn chưa bắt đầu đánh, liền xuất hiện một đám người mặt đồ đen che mặt, lên tiếng hỏi anh ấy có phải là Giản Nhân không rồi lập tức đánh, ô... Anh Giản rất lợi hại, nếu như không có em, anh ấy vốn có thể dễ dàng chiến thắng, nhưng là... Ô...”

Mạc Tiểu Mễ sờ sờ đầu cậu, “Đừng khóc, anh Giản tốt bụng cứu người, ông trời nhất định sẽ không để cho anh chết.”

“Ừ!” Diệp Tiểu Đào gạt đầu nặng nề, “Nếu không ông trời liền thật không có mắt.”

“Anh hai! Anh hai! Anh hai như thế nào?” Nhận được điện thoại của Diệp Tiểu Đào, Tiểu Cầu mang theo mấy anh em như hưng thần hưng dữ nhất bang xông tới, làm cho mấy y tá đang đứng trên hành lang sợ tới mức thiếu chút nữa té xỉu.

“Các người là?” Mạc Tiểu Mễ cảnh giới nhìn những nam nhân trẻ tuổi cao gầy trước mắt.

“Cô là Mạc tiểu thư?”

“Là tôi.” Mạc Tiểu Mễ không biết mình trở nên nổi tiếng từ khi nào.

“Chị dâu! Tôi là Tiểu Cầu, là thủ hạ của anh hai, à... Hiện tại phải gọi là trợ lý tổng tài.” Tiểu Cầu gãi gãi đầu, có chút kính cẩn đối với Mạc Tiểu Mễ khom lưng cúi người chào.

Anh dẫn đầu khom người chào làm phía sau mấy người đàn ông cao lớn cũng theo khom lưng cúi chào, cảnh trước mắt không chỉ hù dọa Diệp Tiểu Dao, mà Mạc Tiểu Mễ cũng sợ hết hồn.

“Các người làm cái gì vậy? Nhanh đứng lên!” Mạc Tiểu Mễ bị một tiếng “Chị dâu” của Tiểu Cầu làm vừa thẹn thùng vừa lúng túng, trong lòng mắng quả là anh ta quí quái quả nhiên cũng dẫn theo một một đám huynh đệ quái quỷ.

“Chị dâu, lần đầu gặp mặt, vốn nên làm nghi thức thật tốt, anh hai cũng nói phải đợi thời cơ thích hợp đem chị giới thiệu cho mọi người, không nghĩ đến sẽ là dưới tình huống này, anh hai sao rồi? Anh ấy không có gì đáng ngại chứ?” Tiểu Cầu lại bắt đầu khẩn trương.

Sắc mặt Mạc Tiểu Mễ cũng âm trầm, cô cũng không biết cái người ngang ngược càn rỡ kia hiện tại ra sao.

Anh bình thường ngông cuồng lại hoang dã như vậy, thật sự rất khó tưởng tượng bộ dạng anh nằm trên giường bệnh thoi thóp. Mạc Tiểu Mễ dùng sức lắc đầu một cái, không cho mình suy nghĩ lung tung.

“A! Cửa mở ra! Anh hai!” Thấy đèn đỏ tắt, cửa phòng giải phẫu mở ra, đoàn người vội vàng vây lại.

Bác sĩ nói bệnh nhân trước mắt đang khôi phục nghỉ ngơi trong phòng, có thể vào thăm.

Dẫn đầu Mạc Tiểu Mễ chạy vội tới giường bệnh, người đàn ông sắc mặt tái nhợt thấy cô ánh mắt sáng lên, đôi môi giật giật, từ từ nâng lên tay phải, làm dấu tay thắng lợi.

Lòng Mạc Tiểu Mễ lơ lửng giữa không trung rốt cuộc cũng ổn định, không nhận được bất lấy cái tay phải phách lối của anh, hung hăng cấn, những người bên cạnh “A” một tiếng kêu.

Giản Nhẫn cười, mặc dù sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ.

“Cấn chết anh cấn chết anh cấn chết anh! Xem anh còn dám hay không đem sinh mạng ra đùa giỡn!” Rõ ràng là cô cấn người, cô cuối cùng lại lệ rơi đầy mặt, ôm tay phải anh khóc thảm thiết, “Khốn kiếp! Rõ ràng mới vừa rồi bày nguyên một cái xe hoa lại còn có giấy thủy tinh, đảo mất lại vào bệnh viện, anh cho rằng em lòng dạ sắc đá sao? Sớm muộn gì sẽ bị anh hù cho đau tim!”

Cầm tay cô, đôi mắt Giản Nhẫn vốn là lạnh lùng lúc này lại ôn nhu như nước, không phải nước trong dòng suối cạn, cũng không phải nước dâng trào của dòng sông lớn, mà là dòng nước mênh mông sâu thẳm. Thật sâu thẳm tình, so biển rộng phải nói là rộng lớn thâm thúy dịu dàng, anh cứ như vậy nhìn kỹ cô, làm cô không ngừng khóc được.

Cô đột nhiên cúi người ôm lấy anh, “Giản Nhẫn, em không cho anh có chuyện! Anh phải sống thật tốt cho em! Anh mới vừa đeo nhẫn cho em, phải chịu trách nhiệm cả đời!”

“Anh nhớ kỹ rồi.” Giản Nhẫn ở bên tai cô nói nhỏ.

Thanh âm của anh rất nhẹ, có chút suy yếu, nhưng Mạc Tiểu Mễ tin tưởng anh sẽ nhớ, hơn nữa sẽ ghi thật sâu trong lòng, nhớ một đời.

Mặc dù biết không bao lâu, cô tin chắc mình hiểu người đàn ông này, cũng giống như cô tin anh cũng hiểu rõ cô là người phụ nữ như thế nào.

“Ồ... Một màn khiến người ta thật cảm động.” Tiểu Cầu dùng ống tay áo lau nước mắt, thấy ánh mắt hai hai hạnh phúc như vậy, anh cũng vì anh hai mà cảm thấy vui vẻ.

Anh hai lợi hại, phóng khoáng, lại kiêu căng không kềm chế được, nhưng thật ra thì trong lòng cũng như mọi người rất cô đơn, trước kia phụ nữ chẳng qua là đối tượng cho thân thể phát tiết, họ cũng không chia sẻ sự cô đơn trong lòng anh, càng không cách nào an ủi anh.

Nhưng Mạc Tiểu Mễ lại khác, nhìn ánh mắt anh hai đối với cô quả thật có thể làm mê hoặc bệnh nhân cả bệnh viện, làm người ta rất cảm động!

“Đúng vậy, Đúng vậy, chưa bao giờ thấy anh hai dịu dàng như thế đấy.” Thủ hạ khác cũng liên tiếp lau khóe mắt hồng hồng.

“Thật tốt, rốt cuộc anh hai cũng gả đi ra ngoài.”

“Ngốc, là rốt cuộc có thể cưới chị dâu vào cửa.”

Thật ra thì bọn họ đều là một đám rất nhiệt tình, đều là đàn ông đa sầu đa cảm, người khác đối với bọn họ dịu dàng một chút xíu là rất dễ dàng bị cảm động.

“Bác sĩ, xin chờ một chút.”

Giản Nhẫn bị đẩy tới phòng bệnh, Mạc Tiểu Mễ vội vàng quay đầu lại đuổi theo bác sĩ điều trị đã sắp đi xa.

“Tình hình thân thể Giản Nhẫn như thế nào? Có nguy hiểm tính mạng hay không?”

“Mấy chỗ vết dao trên lưng, mặc dù chảy không ít máu, nhưng không có gì đáng ngại. Chủ yếu là đùi phải gãy xương, nhưng chi cần phối hợp điều trị sẽ tốt thôi, nên cũng không có vấn đề gì. Cơ thể anh ta rất khỏe mạnh, nên sẽ rất nhanh sẽ khỏi hẳn.”

“A... Thật sự là quá tốt! Cảm ơn, bác sĩ!” Mạc Tiểu Mễ cúi mình chào bác sĩ thật sâu, sau đó mới vui mừng hớn hở chạy về phòng bệnh.

“Nào nào nào, các người nói xem, chị dâu của các người có xinh đẹp hay không?” Người đàn ông đang nửa ngồi nửa nằm cười he he nhìn cô, lớn tiếng chất vấn thủ hạ.

“Xinh đẹp!” Trăm miệng một lời trả lời.

“Nhìn có đẹp hay không?”

“Đẹp mắt!”

“Tâm địa có tốt hay không?”

“Tốt!”

“Có đủ tư cách làm chị dâu của các người hay không?”

“Đủ!”

“Tốt, nghe rõ về sau đối đãi cô ấy giống như đối xử với ta.”

“Dạ!”

Mạc Tiểu Mễ cả người không được tự nhiên đứng ở cửa, mắt cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

Những người đàn ông này đang làm cái gì?

Ánh mắt Giản Nhẫn nhìn chăm chú cô, sáng ngời, mang theo nụ cười muốn hòa tan cô.

“Mạc tỷ tỷ, “Diệp Tiểu Đào đi tới bên cạnh Mạc Tiểu Mễ, kéo tay cô, “Mặc dù em còn là cảm thấy không cam lòng, nhưng là không thể không thừa nhận Giản đại ca là một người đàn ông tốt, nếu như chị lựa chọn anh ấy. Em cũng không thể làm gì khác hơn là chấp nhận.”

“Con thỏ nhỏ chết tiết kia, lấy bàn tay quấy rối của cậu ra.” Giản Nhẫn thấy người khác kéo tay trắng nõn của Mạc Tiểu Mễ, lập tức oa oa kêu to.

Diệp Tiểu Đào cố tình nắm chặt, “Không! Không! Không! Xem sau này anh còn dám để cho mình bị thương hay không, không thể giữ chặt Mạc tỷ tỷ!”

“Tên Tiểu Tử chết tiết, chờ anh xuống giường sẽ xử lý cậu!” Giản Nhẫn tiếp tục oa oa kêu to, thân thể lại bị bọn Tiểu Cầu đè lại.

Nói giỡn, vừa mới phẫu thuật xong, trên đùi còn đắp thạch cao, để cho anh xuống giường? Nói đùa!

“Tiểu Đào, cậu nghiêm túc nhớ lại một chút, những người đó có lưu lại đầu mối gì hay không?” Như cũ Mạc Tiểu Mễ vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi tới cùng.

Cô lo lắng có lần này, còn sẽ có lần sau, cứ phải lo lắng thể này không bằng giải quyết cho xong.

“A... Em nghĩ... Bọn họ giống như có nói... Á cái gì nhân viên tư pháp?” Diệp Tiểu Đào gãi đầu, nghi hoặc nói.

Sắc mặt Mạc Tiểu Mễ cùng Giản Nhẫn đồng thời biến đổi.

“Mạc Tiểu Mễ, em cư xử cho đáng hoàng đấy, dám đi ra ngoài gây chuyện, anh liền dùng sợi dây trói em cả đời!” Thấy rõ trong mắt Mạc Tiểu Mễ lóe lên tức giận, Giản Nhẫn lập tức lớn tiếng quát.

Mạc Tiểu Mễ từ từ buông lỏng quả đấm đang siết chặt, đi tới trước giường, ngồi xuống, cầm tay của anh, “Được rồi, em sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như hấn đối với anh.”

Nhưng đáy lòng cô không nghĩ như vậy, Giản Nhẫn bị thương đều bởi vì cô, cô nhất định phải lấy lại công đạo cho anh!

Đừng tưởng rằng thấy Mạc Tiểu Mễ cô gái hiền lành rồi khi dễ!

Phòng làm việc của Kiểm Soát Viên Trương Anh Kiệt.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng làm việc bị đá ra, sau đó lại phản ngược trở lại.

Làm Trương Anh Kiệt đang nghe điện thoại rất kinh hãi, vừa định nổi giận, nghiêng đầu thấy sắc mặt lạnh lùng của Mạc Tiểu Mễ, mặt liền biến sắc, vội vã cúp điện thoại, nặn ra một nụ cười chào đón nói: “Mạc tiểu thư, dạo này thế nào... Rồi!”

Mạc Tiểu Mễ chờ hấn đến gần, đột nhiên giơ chân đá vào bụng hấn, Trương Anh Kiệt khiếp sợ cặp mắt mở lớn, theo bản năng ra tay đánh trả, nhưng tay phải lại bị Mạc Tiểu Mễ bắt được, thuận thế nương theo lực xoay người đem thân thể hấn đẩy thẳng phía trước, phía dưới dùng chân ngáng lại, Kiểm

Soát Viên cao lớn liền té ngã một cú rất mạnh.

Chỉ có những lúc như thế này, Mạc Tiểu Mễ mới cảm thấy may mắn khi mình học qua một chút công phu Thái Cực, lấy nhu thắng cương đối với một cô gái mà nói là cực kỳ hữu dụng.

Cũng không đợi hắn có cơ hội phản kháng, Mạc Tiểu Mễ lại giơ chân đạp mạnh xuống, một cước giẫm vào lưng hắn, làm hắn kêu lên một tiếng thật lớn, cô gấp đầu gối chổng lên lưng của hắn, đem hai tay hắn khóa trái, cười lạnh nói: “Trương Kiểm Soát, bị người khác đánh mùi vị dễ chịu không?”

“Cô... Cô... Ở đây có máy ghi hình theo dõi đấy!” Khớp xương cổ tay bị khổng chế chặt chẽ, hơi gãy giữa có thể bị trật khớp, Trương Anh Kiệt đau đến đầu toát mồ hôi lạnh.

“Vậy sao?” Mạc Tiểu Mễ cười lạnh lần nữa, siết cổ tay hắn càng thêm chặt, “Vậy thì thật là tốt quá, cũng không ngại cho tất cả mọi người xem tư thế của Trương Kiểm Soát lúc này.”

“Á... Đánh nhân viên tư pháp, cô... Sẽ bị bắt...”

“Hà? Thì ra là anh vẫn biết còn có pháp luật à? Vậy nhân viên tư pháp biết luật phạm luật, lén thuê xã hội đen lưu manh đánh dân thường, có tính phạm pháp hay không? Có bị bắt hay không vậy?” Lời nói Mạc Tiểu Mễ phát ra càng lạnh lùng, đối với người đàn ông ra vẻ đạo mạo này chỉ khinh thường cười lạnh.

“Cô... Cô có gì làm chứng?” Biết chuyện phái người đánh lên Giám Nhẫn bại lộ, ngược lại Trương Anh Kiệt không sợ hãi, tự tin chuyện hắn làm cực kỳ kín đáo sạch sẽ, không thể nào bị người khác nắm được chứng cứ.

“Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Anh cho rằng bản lĩnh của mình rất cao sao?” Mạc Tiểu Mễ cười lạnh, đạp mạnh trên lưng hắn một cái.

“Nói miệng không bằng chứng, pháp luật là phải nói tới bằng chứng.” mồ hôi lạnh Trương Anh Kiệt đã nhỏ xuống sàn nhà, “Cô mau thả tôi ra, tôi có thể thả cô, chuyện đánh tôi tôi sẽ không truy cứu, nếu không...”

“Nếu không thì thế nào?”

Trương Anh Kiệt nhúc nhúc, hắn hoàn toàn bị mẹ Mạc Tiểu Mễ lừa, cho là Mạc Tiểu Mễ giống mẹ cô ham hư vinh, nhất gan sợ phiền phức, lại không nghĩ rằng nhìn cô xinh xắn lạnh lùng, còn có một gương mặt trẻ con nhưng Mạc Tiểu Mễ lại là một phụ nữ khó động vào như vậy, sớm biết hắn tuyệt đối sẽ không cùng cô xem mặt.

Bởi vì ngày đó bị Giám Nhẫn làm cho xấu hổ, Trương Anh Kiệt không cam lòng liền lén phái người trả thù, đáng tiếc hắn nhìn lầm, kết quả ngược lại tự thiêu thân, cứ từng bước từng bước sai lầm.

“Rầm!”

Hai người đang so tài, cửa lại bị đá ra, một phụ nữ ôm một đứa bé trong ngực cùng hai nhân viên kiểm soát xông tới.

“Giỏi lắm, Trương Anh Kiệt, miệng anh thì nói muốn kết hôn với tôi, phải cho tôi và đứa con một thân phận hợp pháp, kết quả sau lưng anh lại cùng người phụ nữ khác xem mặt, oa... Mạng của tôi thật là khổ! Oa a a a...”

Vốn là muốn ngăn người phụ nữ này tới gây chuyện với kiểm soát viên, sau khi thấy cảnh tượng bên trong phòng lại rất kinh ngạc mắt tròn tròn mồm há hốc, thậm chí không nghĩ tới việc tiến lên giải cứu cấp trên của bọn họ.

“A, xem ra phiền phức của anh cũng không ít.” Thấy người phụ nữ mới tới khí thế rất lớn, Mạc Tiểu Mễ chủ động buông Trương Anh Kiệt ra, vỗ vỗ tay, vòng cánh tay thờ ơ lạnh nhạt.

“Đồ ngu, đây là sở kiểm soát, sao ai muốn vào cũng có thể vào được! Các anh không có đầu óc sao?” Trương Anh Kiệt không để ý tới cô gái mới đến đang gào khóc, lớn tiếng khiển trách hai thủ hạ, “Đưa cái kẻ điên này ra ngoài cho ta!”

Hai người muốn bắt cô gái đem ra ngoài, đột nhiên cô gái giơ cao đứa trẻ trong ngực, lui về phía sau hai bước, “Các người ai dám đến gần một bước, tôi liền cùng chết với đứa bé này!”

“Khoan đã!” Trương Anh Kiệt cũng bị dọa cho mặt trắng bệch, bất kể nói thế nào, đó cũng là cốt nhục của mình, “Đồ điên, cô dám động vào nó, tôi sẽ cho cô hối hận cả đời!”

“Trương Anh Kiệt, anh nói tôi Tô Vũ Quân là đồ điên? Lúc ban đầu anh theo đuổi tôi anh gọi tôi là gì? Tôi cái gì là thiên sứ nhỏ, tiểu mật đường, tiểu bảo bối, trái tim của anh, hiện tại thì sao? Anh ăn được rồi liền bắt đầu đổi ý, lại dám gọi tôi là đồ điên? Trương Anh Kiệt, anh là đồ mặt người dạ thú chó cũng không bằng, tôi muốn đăng báo vạch trần bản mặt thật của anh! Rõ ràng chơi gái quán rượu, sau đó lại bội tình bạc nghĩa, tôi đã có cốt nhục của anh, anh vẫn còn muốn cùng người phụ nữ khác kết hôn, tôi... Tôi... Tôi không muốn sống nữa!”

Vừa nói vừa khóc, Tô Vũ Quân ôm con hướng vách tường đâm tới, Trương Anh Kiệt vội vàng muốn ngăn cô lại, đưa tay đoạt lấy đứa bé, Tô Vũ Quân ôm chặt lấy không buông, hai người tranh đoạt qua lại, làm đứa bé sợ tới mức ngẩn người, rồi cuộc ‘Oa’ một tiếng gào khóc.

Nhân viên trong phòng cũng bị tiếng khóc trẻ nít làm kinh sợ, ai cũng không dám mạnh động.

“Đi về nhà!” Trương Anh Kiệt nhủ mảy, chỉ có thể chọn cách dụ dỗ, làm giảm bớt tâm tình đang kích động của Tô Vũ Quân.

Hôm nay ra cửa quen xem ngày, trời mới biết hẳn đúng phải cái xui xẻo gì, khiến cho oan gia cùng nhau tìm tới cửa.

“Tôi không biết! Hôm nay ở nơi này sở tư pháp tôi muốn đòi lại công bằng, anh nhất định phải cho mẹ con tôi một câu trả lời hợp lý, tôi cũng không muốn làm người tình bí mật nữa!” Tô Vũ Quân quyết định, chính là đứng đó không chịu đi.

Ngón tay Trương Anh Kiệt giật giật, hẳn giận đến muốn móc súng giết người phụ nữ này.

Xem ra Tô Vũ Quân tuổi không lớn lắm, có một vóc dáng cực kỳ quyến rũ, lại có khuôn mặt đẹp tự nhiên, giống như báu vật nhân gian, ban đầu Trương Anh Kiệt chính là bị dung mạo của cô mê hoặc, mới bao nuôi cô gái quán rượu này, không nghĩ tới làm cho mình thêm phiền toái.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới cưới Tô Vũ Quân, vì hắn có tiền đồ sáng lạn, hẳn nhất định phải cưới một cô gái của Xã Hội Thượng Lưu, Tô Vũ Quân vĩnh viễn chỉ có thể giấu ở trong bóng tối.

“Chắc chắn, một người đàn ông thành công sau lưng sẽ có một người phụ nữ, nhưng một người đàn ông thất bại sau lưng lại thường thường là hai người phụ nữ đó.” Nhìn đầy đủ tiết mục Mạc Tiểu Mễ lắc đầu một cái, từ từ đi tới trước mặt Trương Anh Kiệt.

Trương Anh Kiệt cảnh giác lui về phía sau, Mạc Tiểu Mễ cười một tiếng khinh thường.

“Tôi chỉ là cảnh báo anh, Bộ trưởng bộ kiểm soát ghét nhất chính là cuộc sống riêng thối nát, cấp dưới biết luật phạm luật, nếu muốn bò lên trên, anh nên giữ mình trong sạch một chút. Còn nữa..., Bộ trưởng bộ kiểm soát cuối tuần sẽ tới nhà Giản Nhấn làm khách, anh có hứng thú tới uống ly rượu không?”

Sắc mặt của Trương Anh Kiệt tái nhợt, không dám tin trừng mắt nhìn cô.

Giản Nhấn biết Bộ trưởng bộ kiểm soát? Anh ta... Anh ta rốt cuộc là thần thánh phương nào? Không phải chỉ là một kẻ xuất thân từ hắc đạo còn đồ thôi sao?

“Đối với lai lịch của kẻ địch cũng không có thăm dò rõ ràng liền tùy tiện ra tay, chắc chắn, “ Mạc Tiểu Mễ lắc đầu lần nữa, “Thật là một kẻ không làm được chuyện lớn. Đầu cùng thứ người như anh cũng không có gì hứng thú, tốt rồi, tức tối của tôi cũng đã hết, đùa giỡn cũng nhìn đủ rồi, tôi đi à.”

Mạc Tiểu Mễ nghênh ngang đi ra ngoài.

Tô Vũ Quân cũng hừ hán một cái, rồi đi theo sau lưng Mạc Tiểu Mễ.

Trương Anh Kiệt ngây ngốc tại chỗ, ngây người như phỗng.

Không ngoài dự đoán, trước cửa lớn sở kiểm soát thấy Tiểu Cầu đang đứng chờ.

Mạc Tiểu Mễ chán chường hạ bả vai, “Anh ta cứ như vậy không tin mình sao?”

“Chị dâu đừng nói vậy, anh hai vẫn còn nằm ngủ trong bệnh viện, là tôi tự mình tới. Bởi vì hôm nay đại tẩu không đi làm, tôi lo lắng... A, chị dâu thật đi dạy dỗ tên khốn kia sao?” Cặp mắt Tiểu Cầu lấp lánh sáng lên, giống như chó nhỏ thấy xương trước mặt.

“Cô ấy rất lợi hại.” Tô Vũ Quân đi tới “Mặt dù thân thể nhỏ nhắn, sức lực phát ra thì thật kinh người.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi đã nói chị dâu với anh hai rất đẹp đôi mà!” Tiểu Cầu gần như muốn quỳ bái Mạc Tiểu Mễ.

“Đừng có nói vậy, tôi còn chưa có đồng ý quen Giản Nhấn mà.” Mạc Tiểu Mễ đỏ mặt chui vào xe.

Mặc khác Tô Vũ Quân cũng ngồi vào trong xe.

Mạc Tiểu Mễ nhìn cô nghi ngờ “Có?”

“Tôi vốn biết anh Giản, hôm nay là nể mặt mũi của anh ấy mới tới đây.” Tô Vũ Quân hướng cô mỉm cười ngọt ngào.

“Tô... Tô tỷ...” Tiểu Cầu liếc chết nháy mắt với Tô Vũ Quân.

Tô Vũ Quân lại cố ý làm bộ như không thấy, vừa kính nể lại vừa hiếu kỳ nhìn Mạc Tiểu Mễ nói: “Giản Nhấn nói cô nhất định sẽ không nhận được, chạy tới dạy dỗ Trương Anh Kiệt một phen, anh ấy sợ cô xảy ra chuyện gì sơ suất, sáng sớm vội vàng gọi điện thoại cho tôi, muốn tôi tới giúp cô. Chỉ là cô cũng thật liều lĩnh, lại trực tiếp đến sở kiểm soát đánh người.”

“Càng ở những chỗ công khai như thế này, Trương Anh Kiệt càng không dám dùng thủ đoạn âm hiểm.” Mặc dù Mạc Tiểu Mễ tính tình nóng nảy, nhưng làm việc cũng không phải không có đầu óc.

Tô Vũ Quân gật đầu một cái, “Đúng, anh ta chính là một tên nguy hiểm từ đáng chết, so với tiểu nhân còn không bằng. Cuối cùng thì tôi cũng nhìn rõ bản

mặt thật của anh ta, sẽ không bao giờ cùng anh ta có bất kỳ quan hệ nào nữa.” Sau đó cô buồn bã rũ mắt xuống, “Không giấu gì cô, thật ra điều tôi muốn nhất là lấy được một người đàn ông như Giản Nhẫn. Anh ấy, mới là đàn ông chân chính!”

Mạc Tiểu Mễ không nhịn được mỉm cười, nghe được người khác ca ngợi Giản Nhẫn, chẳng biết tại sao cô lại cực kỳ vui vẻ.

Tô Vũ Quân vỗ đùi bé không còn khác nửa đang nằm trong lòng, thờ dãi, “Đáng tiếc anh Giản không để ý đến một phụ nữ phong trần như tôi, có một lần anh ấy say rượu, nói ra tình cảm trong lòng thì ra anh ấy đã yêu một cô gái, ước chừng anh ấy đã tìm kiếm cô hơn mười năm. Tôi nghĩ, cô gái kia chắc là cô rồi.”

“Hơn mười năm?” Mạc Tiểu Mễ kinh ngạc, “Cô gái kia nhất định không phải là tôi. Bởi vì tôi mới quen anh ấy không được bao lâu.”

Tính ra, từ lần đầu tiên ở trên đường cái thiếu chút nữa gãy cổ gót nên vào anh ấy đến bây giờ, vẫn chưa được 1 tháng.

“Có thật không?” Tô Vũ Quân cũng kinh ngạc, nhìn Mạc Tiểu Mễ, “Vậy tôi cũng không rõ nữa.”

Mạc Tiểu Mễ cúi đầu, như suy nghĩ điều gì.

Thì ra người trong lòng Giản Nhẫn là người khác? Hơn nữa còn thương nhớ “Cô”, tìm kiếm “cô” nhiều năm qua... Thì ra là duyên phận trời định của anh không phải là mình...

Tìm Mạc Tiểu Mễ đau đớn một hồi.

Không ăn sáng dạ dày cũng đau nhức co quắp theo, cô không nhịn được ấn tay lên bụng, chống đầu vào ghế xe phía trước, cười khổ một tiếng.

Khốn kiếp! Đã như vậy, còn làm ra nhiều hành động ngu ngốc như vậy làm gì, để cho cô nghĩ anh thật yêu mình?

Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!

Giản Nhẫn, anh là đồ khốn kiếp!

“Trời ạ! Đồ đặc của tôi đâu?!”

Vì thay Giản Nhẫn báo thù, Mạc Tiểu Mễ cố ý xin nghỉ một ngày, hiện tại cô chuẩn bị về nhà nghỉ ngơi một chút, buổi chiều tới bệnh viện thăm Giản Nhẫn, kết quả mới mở cửa, liền bị sự trống rỗng trong phòng hù dọa.

Đột nhiên cô lui về phía sau một bước, xem lại địa chỉ, là nhà của cô a!

Vọt vào phòng ngủ, mở tủ treo quần áo ra, bên trong cũng là trống rỗng, quần áo của cô toàn bộ đều mất, vọt vào phòng nhỏ khác, chiếc máy tính yêu thích của cô cũng không thấy đâu.

Mạc Tiểu Mễ vừa vội vã chạy xuống lầu, Tiểu Cầu vẫn chưa đi thấy cô xuống mở cửa chiếc BMW, anh nở một nụ cười thật lớn.

“Chị dâu, hành lý của chị đã được đưa đến nhà đại ca, tôi cũng vừa mới biết, thật xin lỗi.”

Mới vừa rồi Giản Nhẫn gọi điện thoại cho anh, muốn anh mang Mạc Tiểu Mễ về nhà mình, anh mới biết anh hai làm chuyện tiền trạm hậu tẩu.

“Khốn kiếp! Anh ta cho mình là ai, tại sao tự mình dọn đồ của tôi, tôi đồng ý anh ta làm như vậy sao?” Mạc Tiểu Mễ giận dữ kêu to, nhắc chân đạp chiếc BMW một cái.

“À à... Cái đó... Chị dâu, anh hai cũng là lo lắng một mình chị ở bên ngoài gặp nguy hiểm, ở cùng một chỗ với anh hai, cũng không cần nữa lo lắng, thù hằn anh hai là những người giỏi nhất Đài Bắc đó.” Tiểu Cầu gái cái đầu vốn đã rồi xù của mình cười lấy lòng.

Chị dâu nổi giận lên cũng thật đáng sợ, khó trách có thể hàng phục được anh hai.

“Có thể vào ở trong nhà Giản Nhẫn? Đây chính là ước nguyện của tất cả phụ nữ!” Tô Vũ Quân vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nhăn mũi một cái, “Trước kia anh Giản từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng đều là ở bên ngoài qua loa làm việc, chưa bao giờ cho các cô bước vào nhà anh nửa bước, ngay cả tôi cũng không biết nhà của anh ấy hình dáng như thế nào.”

Mạc Tiểu Mễ nắm tay siết chặt, rốt cuộc không cam lòng ngồi vào trong xe, “Đến bệnh viện.”

Từng có rất nhiều phụ nữ? Qua loa làm việc?

Huh! Cũng biết anh ta không phải là tốt đẹp gì! Bây giờ lại tự tiện động vào nhà của cô, xem cô làm thịt anh thế nào!

“Cái đó... Chị dâu, anh hai đã về nhà, anh ấy ghét ở bệnh viện.”

“Anh ta sao lại có nhiều tật xấu như vậy?” Mạc Tiểu Mễ tức giận càng lúc càng nhiều.

“Hà hà hà... Chị biết không..., người như chúng tôi ghét nhất chính là bệnh viện, cả đời không vào bệnh viện mới là tốt nhất.” Tiểu Cầu tiếp tục vò tóc đã không còn hình dáng của mình.

Mạc Tiểu Mễ hừ một tiếng, “Đến nhà anh ta.”

“Vâng!”

“Tôi cũng muốn đi!” Tô Vũ Quân giơ tay lên, “Dẫu gì tôi cũng vừa giúp người phụ nữ của anh ấy một chuyện, như thế nào cũng có tư cách xem nhà anh ấy chứ?”

Mặt Tiểu Cầu lộ vẻ khó khăn.

Mạc Tiểu Mễ nói: “Mang cô ấy cùng đi.”

Hiện tại cô vô cùng không muốn ở chung một mình cùng Giản Nhẫn, có người khác ở cùng vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Nhà Giản Nhẫn rất lớn, giống như chiếc nhẫn kim cương anh đưa cho Mạc Tiểu Mễ vậy lớn đến kinh ngạc.

Ở nơi khu đất thiên nhiên hữu tình bên chân núi tắc đất như tắc vàng này, xe không những có thể lái vào trong sân nhà, còn có thể lượn quanh ao nước một vòng, theo Tiểu Cầu nói, phía sau tòa nhà 2 tầng còn có một hồ bơi phía sau hoa viên nữa.

Cửa ngôi nhà có cánh vệ đứng nghiêm ngặt, hơn nữa tường rào đặc biệt cao, nếu là độ cao của cái thang bình thường, không thể nào qua được bên này tường rào.

Một căn nhà như vậy, phải cả tỷ tiền Đài Loan phải không?

Không nghĩ tới Giản Nhẫn là loại người giàu có đến vậy.

“Oa! Anh Giản thật nhiều tiền! Phòng ốc như vậy. Làm cho tôi thật muốn làm nữ chủ nhân của nơi này đó! Mạc tiểu thư, cô kiếp trước thật đã tu luyện phúc phận!” Tô Vũ Quân giật mình kêu to.

Nhưng Mạc Tiểu Mễ liền lắc đầu. Nếu như có thể, ngược lại cô hi vọng Giản Nhẫn không nên nhiều tiền như vậy, đối với một người xuất thân giai cấp trung lưu như cô mà nói, tìm một người có địa vị xã hội không khác biệt lắm yêu nhau rồi kết hôn mới là lý tưởng nhất.

Bởi vì Mạc Tiểu Mễ suy nghĩ có chút bảo thủ, còn bị Mạc mẹ dạy từ nhỏ nên luôn có thành kiến rằng: đàn ông càng tiền càng hư hỏng, càng nhiều tiền càng phong lưu!

Ân Trần chính là một ví dụ sống sờ sờ đó!

Mà vừa nhìn Giản Nhẫn là biết anh thuộc kiểu người được phụ nữ hâm mộ, cho dù anh không có tiền, chỉ riêng vẻ bề ngoài kia cũng đủ làm tiền vốn, đủ để dẫn dụ ong bướm rồi rít bay về phía anh.

Đi theo Tiểu Cầu, Mạc Tiểu Mễ đi vào phòng ngủ của Giản Nhẫn ở lầu một.

Cô cảm thấy có chút kỳ quái, người bình thường không phải sẽ đem phòng ngủ đặt ở lầu hai hoặc là lầu ba sao? Sao lại chọn lầu một?

Trong phòng rất tối, Tiểu Cầu đi tới bên cửa sổ, kéo rèm che cửa sổ sát đất lên.

“Wa! Thật là đẹp!”

Mạc Tiểu Mễ bị kinh hãi bởi cảnh tượng trước mắt. Không giống với những cửa sổ sát đất khác, toàn bộ một mặt tường phía tây phòng ngủ là dùng kính thủy tinh trong suốt trang trí, mà sàn nhà bên cạnh bức tường thủy tinh đó được trải một tấm thảm lông màu trắng rất rộng, tấm thảm cùng với thảm cỏ phía bên kia tấm kính nhìn như nối liền thành một mảnh.

Mạc Tiểu Mễ chợt lộ ra nụ cười như trẻ con, thật nhanh cởi giày chạy tới, nhào cả người tới vách tường thủy tinh.

“Đẹp quá! Thật sự rất đẹp! Giống như cảnh đẹp chỉ có trong phim vậy.”

Cô từ từ men theo vách tường thủy tinh trượt xuống, thân thể chậm chậm nằm xuống, thăm lông dày mềm mại thoải mái, qua giữa trưa ánh mặt trời chiếu nghiêng vào, ánh mặt trời mùa đông ấm áp, rơi vào trên mặt tựa như hôn tình nhân.

Mạc Tiểu Mễ ngón tay dán lên tấm thủy tinh, tựa hồ có thể chạm được thảm cỏ xanh bên kia tấm kính.

Tiểu Cầu lặng lẽ lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa.

“Thích không?” Giản Nhẫn nửa nằm ở trên giường vẫn nhìn cô này giờ, ánh mắt giống như mộng ảo nhu hòa nhìn cô, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Uh, rất thích rất thích cực kỳ thích...”

“Thích thì ở đây cả đời đi.”

Mạc Tiểu Mễ đột nhiên ngồi dậy, lúc này mới nhớ mình tới tìm Giản Nhẫn tính sổ, “Tại sao anh tự ý chuyển chỗ ở của em?”

Cô bĩu môi, muốn làm ra vẻ mặt tức giận, thế nhưng căn phòng này quá đẹp, làm cô thích thú say mê, cả người cũng ngây ngất, chỉ là làm cho có vẻ tức giận, nhưng đáy mắt cùng khóe môi là ánh cười.

Giản Nhẫn chắc chắn lắc đầu một cái, “Thật là vô tình, anh suy nghĩ vì an toàn của em, mới đưa em vào ở trong nhà anh, đừng tưởng rằng bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể vào ở trong nhà của anh.”

“Em không cần!” Mạc Tiểu Mễ bĩu môi, nhưng một con chó nhỏ chọt từ sân cỏ bên kia chạy tới, lông trắng như tuyết khiến Mạc Tiểu Mễ nhìn mê mẩn, xoay người lại úp sấp trên cửa kiếng, “Wa! Con chó thật đáng yêu.”

Cô rất dễ dàng bị ảnh hưởng bởi ngoại hình có chút xinh đẹp, cho nên cô luôn rất dễ dàng bị dụ dỗ.

“Tới đây!” Giản Nhẫn bắt đầu bắt mắt thái độ của cô.

Có làm hay không? Anh mới là nhân vật chính, lại là bệnh nhân!

Cái cô gái lơ đãng này, mới đi vào thì bị tấm kính thủy tinh chống đạn làm cho mê hoặc coi như xong đi, hiện tại ngay cả đám chó con cũng có thể hấp dẫn chú ý của cô?

Mất của cô ruột cuộc là để làm cái gì?!

Mạc Tiểu Mễ chu miệng lên, lòng không cam tình không nguyện đi đến trước giường, dùng chân đạp vào cái chân không bị thương lộ ra ngoài của Giản Nhẫn, “Em cảnh cáo anh, về sau chưa có thương lượng với em không được tùy tiện quyết định a!”

Giản Nhẫn cũng không thèm để ý, một tay kéo cô, cô đừng không vững ngã vào trong ngực của anh, lòng cô hốt hoảng, vội vàng muốn hướng phía bên giường lăn xuống, kết quả chạm đến vết thương ở ngực của anh, anh kêu lên một tiếng, lập tức làm cô sợ tới mức không dám động.

“Có đè lên vết thương của anh hay không?” Mạc Tiểu Mễ lo lắng hỏi.

Giản Nhẫn đáy mắt thoáng qua một tia cười giảo hoạt, lại cố ý làm bộ dạng như rất đau, “Đúng vậy a, thật là đau, rất đau, rất đau.”

“Đề em xem, ngàn vạn lần không được động vào vết thương.” Mạc Tiểu Mễ càng thêm lo lắng, đưa tay cởi áo của anh.

Thấy hành động “Cột nhà” của cô Giản Nhẫn mỉm cười.

Chợt phát hiện vẻ mặt của anh không đúng, Mạc Tiểu Mễ cúi đầu hung hăng khề cắn ngực anh, “Khốn kiếp! Lại gạt em!”

Giản Nhẫn cười ha ha, bàn tay nâng gương mặt bé nhỏ của cô lên, nhìn thẳng đôi mắt to tròn ngay trước mặt, trên mặt biểu tình hài hước dần dần trở nên nghiêm túc.

Theo bản năng Mạc Tiểu Mễ liếm liếm môi, cảm thấy đôi môi khô ráo.

“Xem chừng em sẽ có vị rất ngon, rất ngon miệng.” Đáng tiếc nghiêm túc không quá hai giây, Giản Nhẫn lại biến thành sắc lang cột nhà, nắm cầm cô, cúi đầu hôn xuống.

Quả đảm của Mạc Tiểu Mễ chỉ đập một cái tượng trưng trên bờ vai anh, cuối cùng lại đổi thành ôm cổ của anh, mặc cho đầu lưỡi của anh xông tới quẩn lấy mình, nhẹ nhàng mút, tỉ mỉ thăm dò từng góc trong miệng.

Cô rất ngọt, mùi vị so với lần trước tuyệt hơn nhiều.

Giản Nhẫn càng ngày càng trầm mê, hai cánh tay nắm chặt, thử dò xét lại hôn sâu hơn.

“Uh...” Mạc Tiểu Mễ không thờ được.

“Tiểu ngu ngốc, không biết dùng mũi thờ sao?” Giản Nhẫn hơi lui về phía sau, Mạc Tiểu Mễ sắc mặt đỏ hồng, so hoa anh đào mùa xuân còn mềm mại mê người hơn, cổ họng của anh chợt có nuốt khan, thanh âm trầm thấp mà thô ráp, trong ánh mắt nổi lên ham muốn nồng đậm.

“Anh mới ngu ngốc, người nào giống như anh hôn lâu vậy!” Mạc Tiểu Mễ giận đến muốn cắn anh, kết quả lại bị Giản Nhẫn thừa cơ dùng sức mút cái lưỡi, một chút cảm giác tê ngứa từ đầu lưỡi truyền tới, giống như điện giật truyền tới toàn thân, lập tức liền mất đi năng lực hành động, hơi sức lập tức bị rút sạch.

Hồi lâu sau, Mạc Tiểu Mễ mới giật mình, Giản Nhẫn đã bỏ qua việc hôn miệng, chuyển tới hôn cổ của cô.

Mạc Tiểu Mễ mặc áo len cao cổ, bị Giản Nhẫn dùng sức kéo xuống dưới, lộ ra cái cổ tuyết trắng nhẹ nhàng liếm, lại dùng răng ma sát khẽ cắn nhẹ.

“À... Nhột... Không cần...” Mạc Tiểu Mễ không nhịn được kêu lên.

Nghe Mạc Tiểu Mễ tiếng kêu, Giản Nhẫn càng xúc động, ngược lại tăng nhanh tốc độ tấn công, một tay men theo vạt áo của cô tiến vào trong thăm dò, tay đụng đến da thịt đã nóng lên, chậm chậm vuốt ve, dừng ở ngực, nhẹ nhàng xoa bóp khối to tròn mềm mại.

“A... Khốn kiếp... Anh muốn làm gì?” Mạc Tiểu Mễ đột nhiên thức tỉnh, đẩy Giản Nhẫn ra, giẫy dụa muốn đứng lên.

Giản Nhẫn từ phía sau ôm lấy cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Em không phải cũng muốn thử một chút sao?”

Mặt Mạc Tiểu Mễ nóng lên đỏ hồng, nhưng mà giống như có ma lực vẫn mặc cho Giản Nhẫn ôm.

Không thể phủ nhận, cô đã hai mươi lăm tuổi nên đối với chuyện xảy ra giữa nam nữ, ít nhiều cũng có chút khát vọng, thỉnh thoảng cũng sẽ có một giấc mộng xuân, nhưng không biết tại sao, mỗi lần Ân Trần muốn tiến tới cũng bị cô cự tuyệt, cô cũng không biết mình tại sao lại không muốn.

Cô không phải kiểu phụ nữ bảo thủ, nếu dục vọng trong thân thể dâng lên, sẽ chấp nhận ở bên cạnh người đó... Á á á, xấu hổ quá!

“Nguy hiểm! Hôm trước mới động thủ em cũng phản ứng như vậy!” Thấy trên đùi Giản Nhẫn đắp thạch cao, Mạc Tiểu Mễ chợt thức tỉnh, tay hướng đầu anh hung hăng đánh một cái, “Lúc này mà sắc tâm còn nổi lên được, tình trùng lên tới não rồi sao? Đần!”

Giản Nhẫn ôm chặt cô, bên tai thổi khí nóng, “Vậy chờ anh khỏe lại, em liền chấp nhận, phải không?”

“Em không có nói như vậy!” Mạc Tiểu Mễ đỏ mặt phản bác.

Ánh mắt Giản Nhẫn tràn đầy cung chiều, cúi người, nhẹ nhàng hôn môi cô, chỉ là hôn nhẹ, nhẹ nhàng hôn theo vành môi, rất thân thiết rất dịu dàng chạm khẽ.

Thần kinh Mạc Tiểu Mễ dần dần thanh tỉnh lại, mặc cho Giản Nhẫn hôn đến bên má, rồi dừng lại trên cằm cổ cắn mút.

Chắc kiếp trước anh là ma cà rồng, Mạc Tiểu Mễ nghĩ.

Môi Giản Nhẫn vẫn dừng lại ở một bên cổ cô, cổ tình cắn một cái, cảm giác có chút đau, chút tê dại, cả người lười biếng, ánh sáng mặt trời chiếu lên người rất thoải mái, Mạc Tiểu Mễ từ từ nhắm mắt.

Giản Nhẫn nhìn Mạc Tiểu Mễ hoàn toàn buông lỏng trong ngực, rất kinh ngạc với sự thoải mái khi ôm cô như vậy, nhưng không bao lâu anh liền giật mình la hét: “Mạc Tiểu Mễ dậy Mạc Tiểu Mễ? Người phụ nữ này đang nghĩ gì, đang lúc Giản đại ca ta hôn lại lăn ra ngủ hả? A a a... Anh muốn cưỡng bạo em!”

“Đừng có làm ồn.” Mạc Tiểu Mễ lẩm bẩm một tiếng, giờ tay đánh vào mặt của anh, trong ngực anh nhúc nhích, tìm được vị trí thoải mái, lại lăn ra ngủ.

Giản Nhẫn vừa bực mình vừa buồn cười nhìn bộ dạng ngủ của cô, bất đắc dĩ lắc đầu. Cái người phụ nữ này, mặt dù rất gan lì nhưng thực chất vẫn còn tính tình của một đứa trẻ.

Ngày thứ hai ở chung.

Sau Mạc Tiểu Mễ tan sở, trước công ty ngoài ý muốn thấy chiếc xe thể thao màu đỏ, cô giật mình, chẳng lẽ tên kia không để ý chân bị thương chạy ra ngoài?

“Chị dâu! Anh hai bảo tôi tới đón chị.” Tiểu Cầu từ trong xe thò đầu ra.

Mạc Tiểu Mễ vừa yên tâm vừa có chút mất mát, từ từ ngồi vào trong xe, “Cần gì phải phiền phức tới đón tôi như vậy? Nơi này cách nhà hần cũng không xa.”

“Nhưng anh hai mong sớm gặp chị.” Tiểu Cầu cười hi hi nói, “Anh ấy cả ngày đều cầu nhậu, chị dâu không đi làm có tốt hơn không, phụ nữ đi làm cái gì, ở nhà giúp chồng dạy con thật tốt là đủ rồi.”

“Cái đầu hấn ấy!” Mạc Tiểu Mễ giận tím mặt, “Xem tôi là cái gì? Phế vật cần đàn ông nuôi sao?”

“Ái cha, chị dâu, chị đừng tức giận, cái này...Cái này... Thật ra thì đây cũng là bởi vì anh hai quá yêu chị, không muốn cách xa chị dù chỉ một phút.” Tiểu Cầu sợ hãi liếc Mạc Tiểu Mễ một cái, cô gái này nhìn thì kiêu diễm mềm mại, thật ra thì rất hung dữ nha.

Mạc Tiểu Mễ hừ một tiếng, “Giờ chưa về nhà ngay, đi siêu thị.”

“Anh hai nói phải đi thẳng về nhà.”

“Hiện tại tôi là lão đại, phải nghe tôi! Nếu không cho tôi xuống xe!” Mạc Tiểu Mễ lập tức trợn mắt nhướn mày.

“Dạ dạ!” Tiểu Cầu không thể làm gì khác hơn là khuất phục, ai bảo anh rất nghe lời anh hai, mà hiện tại anh hai hiển nhiên lại rất nghe lời chị dâu.

“Sao anh cứ Giản Nhẫn nói gì nghe nấy? Giống như con chó Nhật của anh chẳng khác chút nào.” Mạc Tiểu Mễ nhìn nhìn Tiểu Cầu, cô thực không hiểu hết được quan hệ giữa nhưng người trong bang phái.

Vẫn đang mỉm cười sắc mặt Tiểu Cầu trầm xuống, mắt nhìn thẳng phía trước, “Chị thật muốn biết sao?”

“Dĩ nhiên.”

“Tôi có một cô em gái rất đẹp, nhưng không lo học, tuổi còn nhỏ liền quen với nhiều bạn trai gia nhập bang phái, xem chút bị một tên khốn kiếp cưỡng bức, vừa lúc được anh Nhẫn bắt gặp cứu con bé, con bé từ đó liền mê mẩn anh Nhẫn, anh Nhẫn dĩ nhiên chỉ coi nó như em gái, lại khuyên nó tiếp tục đi học. Sau đó, con bé thấy anh Nhẫn quan hệ với người phụ nữ khác, dưới con nóng giận lại tự sát, tôi cực kỳ tức giận đi tìm anh Nhẫn, lúc ấy tôi chỉ là một sinh viên Đại Học, là một cậu thư sinh bốn mắt trời gà không chặt, đáng về yếu ớt, dĩ nhiên không phải đối thủ của anh Nhẫn, đúng là không đánh nhau thì không quen biết. Sau đó, nhà tôi gặp phải một chút khó khăn, đều là anh Nhẫn giúp đỡ, tôi sau khi tốt nghiệp đã lâu vẫn không tìm được công việc, sự nghiệp anh Nhẫn đang chuyển đổi, hi vọng tôi tới giúp một tay, tôi liền tới. Càng làm việc cùng anh, tôi càng thấy được anh là một người rất tài giỏi, lúc đó tôi mới hiểu được tại sao con bé lại mê mẩn anh ấy đến vậy.” Nói xong lời cuối cùng, Tiểu Cầu có chút ngượng ngừng cười cười, “Chị dâu, chị biết không? Tôi ở trường học còn là một thành viên của hội văn học, ban đầu tôi muốn làm một nhà thơ lớn kia.”

“Vậy sao? Nhìn không ra.” Mạc Tiểu Mễ kinh ngạc nhìn anh.

“Nhưng so với làm thơ, bây giờ tôi lại thấy làm việc cùng anh hai rất vui vẻ.” Tiểu Cầu lần nữa ngượng ngừng cười cười, lúc này anh tỏ rõ có chút phong độ của người trí thức.

Như có điều suy nghĩ Mạc Tiểu Mễ gạt đầu một cái, mặc dù Giản Nhẫn rất ít khi thể hiện bản thân, nhưng tuyệt đối vẫn có mị lực thu phục lòng người.

Mạc Tiểu Mễ mua rất nhiều trái cây dinh dưỡng, rau dưa, chút thuốc bổ, sau đó lại mua rất nhiều xương heo, để hầm cách thủy cà rốt canh bắp xương heo cho Giản Nhẫn uống..., lại vừa nghĩ mua nhiều thứ khác về mỗi ngày đều có thể hầm cách thủy uống một chút..., thay đổi cách nấu, tránh cho uống nhiều lại ngán chán.

Người xưa nói thiếu đầu bổ đó, chắc là không sai, uống canh xương, xương sẽ sớm bình phục hơn.

Giản Nhẫn đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, thấy cô xách một đồng lớn đồ vào cửa, lập tức vui vẻ kêu to: “Anh chờ em lâu lắm rồi, không phải đã sớm tan sở, sao lại chậm như vậy?”

“Đã cố gắng nhanh hết mức rồi có được hay không?” Mạc Tiểu Mễ trừng mắt nhìn anh, nhấc túi trong tay lên, “Mua chút xương, hầm canh xương cho anh có được hay không?”

“Hả? Em sẽ nấu canh?” Giản Nhẫn vừa mừng vừa sợ kêu lên, nếu như không phải chân không đi được, anh đã giống như con chó nhào tới rồi.

“Nấu canh thôi có gì mà phải kinh ngạc?” Từ rất sớm Mạc Tiểu Mễ đã bị mẹ huấn luyện tài nấu nướng, Mạc mẹ một lòng muốn đem nữ nhi gả vào gia đình Thượng Lưu, với mục tiêu bồi dưỡng từ nhỏ đã đem cô dạy dỗ mọi chuyện “Từ phòng khách đến tận nhà bếp”.

“Anh thật hạnh phúc.” Giản Nhẫn làm một tư thế hết sức khoa trương, “Có một người vợ giỏi giang như vậy.”

“Ai là vợ của anh hả?” Mạc Tiểu Mễ mặt đỏ lên, tức giận trừng mắt nhìn anh, xách đồ đi vào phòng bếp.

Nhưng bữa tối đã được làm xong hết rồi.

Mạc Tiểu Mễ ngăn ra, sau đó cười khỏ, cũng đúng, Giản Nhẫn có một tập đoàn lớn mạnh như vậy, chuyện đương nhiên là phải thuê một nữ đầu bếp chuyên nghiệp rồi.

“Đem món ăn Lưu mẹ làm đồ hết đi, anh muốn uống canh em nấu.” Chồng gậy, một thân hình cao lớn vung về đi tới cửa phòng bếp nói.

“Sao lại lãng phí vậy? Hôm nay ăn cái này cũng được mà, ngày mai em lại nấu.” Mạc Tiểu Mễ đem toàn bộ nguyên liệu nhét vào trong tủ lạnh cực lớn.

“Không cần! Anh muốn uống canh em nấu.” Giản Nhẫn chu miệng lên.

“Không cần thể hiện loại biểu tình kia có được hay không? Rất kinh khủng.” Mạc Tiểu Mễ không chịu được nổi hết cả da gà.

“Tốt như vậy thì đem những thức ăn này tất cả đều cho Lưu mẹ với Tiểu Cầu bọn họ ăn là được, anh muốn ăn canh do vợ thân yêu tự mình nấu, có được hay không?” giống như một chú cún con nính hót nhìn cô, chỉ thiếu phía sau không có cái đuôi thật dài lắc tới lắc lui.

Mặc dù giận nhưng vẫn rất buồn cười, Mạc Tiểu Mễ cuối cùng vẫn là nấu canh xương cho anh.

Nói thật, cô cảm thấy mùi vị của canh cũng không quá ngon, nhưng là Giản Nhấn lại uống hết một cách rất vui vẻ, vừa uống vừa dùng ánh mắt thâm thúy kia nhìn chòng chọc cô, chăm chú nhìn cô.

“Làm gì nhìn em như vậy?”

“Anh rất vui.”

“Uống một chén canh tâm tình liền biến đổi thành ra như vậy?” Mạc Tiểu Mễ thật không biết trong đầu anh chứa cái gì.

“Lần đầu tiên có một người phụ nữ đặc biệt nấu canh vì anh.”

Mạc Tiểu Mễ vốn muốn châm chọc anh một câu, phụ nữ bên cạnh anh không phải rất nhiều sao? Nhưng khi nhìn ánh mắt của anh, thì lại chột dạ cúi đầu, gương mặt còn có chút nóng lên.

Thiệt là, rõ ràng là một người đàn ông thô lỗ, sao lại nói những lời nói buồn nôn như vậy chứ, hại cô có cảm giác mình sinh ra chính là “người phụ nữ định mệnh” của anh.

“Tiểu Mễ, em không thấy giữa hai chúng ta có cảm giác quen thuộc sao? Giống như đã quen biết từ trước.”

“Vậy là, lúc gặp mặt lần đầu tiên, anh nên cầm lấy tay của em nói: ‘A, cô bé này anh đã gặp lúc trước.’” Mạc Tiểu Mễ lườm anh một cái, bộ anh tính diễn Hồng Lâu Mộng chắc!

Giản Nhấn khẽ mỉm cười, lắc đầu một cái.

Buổi tối, Mạc Tiểu Mễ kiên trì muốn ngủ ở căn phòng bên cạnh phòng Giản Nhấn, tuyệt đối không ngủ cùng giường chung gối với loại sói xám háo sắc này.

Dĩ nhiên, kết quả tranh chấp là Giản Nhấn thua cuộc.

Trước khi cô vào phòng ngủ của mình, Giản Nhấn nắm bên cạnh cô, ngón tay anh hữu tình vô ý từ nhẹ nhàng lướt qua cổ cô, nhẹ như lông vũ, giống nhau ảo giác, cũng muốn chỉ là ảo giác, chỉ là khi vừa nhẹ nhàng chạm vào, lại mang theo nhiệt độ nóng bỏng, cảm giác từ làn da như châm ngòi thuốc nổ làm thân thể Mạc Tiểu Mễ nhanh chóng nóng lên.

Nóng bỏng, khát vọng dục vọng, đã bị anh và cô đè nén thật chặt từ lâu.

Hai người tầm mắt giao nhau trên không trung lần lượt thay đổi, không tiếng động lóe lên tia lửa.

Đột nhiên Mạc Tiểu Mễ đẩy anh ra, nhanh chóng trốn vào trong phòng, đóng cửa lại, dựa vào cửa, thân thể từ từ ngò bệ xuống sàn nhà.

“Tiểu Mễ, vì anh nấu canh cả đời đi.” Một lát sau, thanh âm trầm thấp của Giản Nhấn từ ngoài cửa vang lên.

“Anh xem em là người hầu miễn phí à?” Mạc Tiểu Mễ đặt tay trên ngực, liều chết đè nén tim mình đang đập như đánh trống, cô sợ mình không đến một giây đồng hồ sẽ ôm ấp yêu thương người đàn ông bên ngoài cửa kia.

“Không phải, có trả lương.”

“Hả? Tính trả lương tôi bao nhiêu?”

“Một ‘Giản Nhấn’ hoàn toàn chính chính có đủ không?”

“Ai muốn anh, ngu ngốc!”

“Tiểu Mễ...”

“Ừ?”

“Anh thật là rất muốn em.”

Lòng Mạc Tiểu Mễ cứng lại, không cách nào nói bất luận cái gì.

“Đừng làm cho anh chờ quá lâu, nếu không anh sợ lý trí của mình không kiểm được thân thể.” Cái đuôi sói rớt cuộc cũng lộ ra.

“Anh dám!”

Giản Nhẫn không trả lời, chỉ là nở nụ cười âm trầm, thanh âm rất thấp, rất êm tai, “Ngủ ngon.”

Nghe được tiếng bước chân anh nặng nề rời đi, Mạc Tiểu Mễ mới thở phào nhẹ nhõm, gương mặt như cũ nóng bừng, cô dùng tay ôm mặt, ngã vào giường lớn mềm mại, len lén cười.

Giản Nhẫn ngốc, Giản Nhẫn ngu xuẩn, Giản Nhẫn khốn kiếp, hại nhịp tim mình đập nhanh như vậy, càng muốn để cho anh chờ lâu mấy ngày.

Hừ!

“Tiểu Mễ, nha đầu chết tiệt kia, dọn nhà sao lại không nói cho mẹ một tiếng?” Giờ làm việc, mẹ Mạc không tìm được con gái lại gọi điện thoại tới đây.

“Mẹ, mẹ nói nhỏ một chút.” Mạc Tiểu Mễ lặng lẽ đem ống nghe che lại, “Chờ con sau khi tan sở sẽ giải thích cho mẹ có được không?”

“Không được! Ngày hôm qua mẹ qua tìm con, kết quả không thấy, hại mẹ lo lắng con đã xảy ra chuyện gì, thật may là ông chủ cho thuê nói cho mẹ biết con dọn nhà, nhưng lại nói là chuyển vào trong nhà của một người đàn ông, là tên lưu manh lần trước sao? Con có phải bị tên đó bắt cóc phải không hả? Nếu thực như thế vậy, mẹ lập tức báo cảnh sát giúp con!”

“Mẹ, mẹ nói những nói cùi gì vậy. Con bị bắt cóc, sao còn có thể đi làm bình thường vậy sao? Lại nói Giản Nhẫn tuyệt đối không phải là lưu manh.” Mạc Tiểu Mễ không nhịn được lớn tiếng bác bỏ.

Ánh mắt Trần Tư Quân dò xét nhìn Mạc Tiểu Mễ.

“Con... Con muốn làm mẹ tức chết à?” mẹ Mạc tức giận, “Hôm nay sau khi tan tầm lập tức về nhà cho mẹ, nói với mẹ rõ ràng.” Mạc mẹ tự mình cúp điện thoại.

Mạc Tiểu Mễ cúp điện thoại, vô lực ngồi phịch ở chỗ ngồi.

Nội tâm của cô thật ra thì đã đón nhận Giản Nhẫn, do dự cuối cùng cũng là bởi vì gia đình cô, cô sợ ba mẹ không thể tiếp nhận Giản Nhẫn.

Nhưng phải đối mặt thì cuối cùng vẫn phải đối mặt.

“Trợ lý Mạc? Trợ lý Mạc?”

“Hả?” Đàng mắt tròn Mạc Tiểu Mễ hức tỉnh, không ngờ thấy đứng trước mặt cô là Ngô Minh Thành, “Phó tổng? Có chuyện gì?”

“Đến phòng làm việc của tôi.” Sắc mặt nghiêm túc Ngô Minh Thành nói.

“Đó.” Không để ý tới ánh mắt Trần Tư Quân nhìn có chút hả hê, Mạc Tiểu Mễ thở dài đi vào theo.

“Mời ngồi.” Ngô Minh Thành chỉ cái ghế đối diện.

“Cám ơn.” Mạc Tiểu Mễ ngồi xuống, chờ bị mắng.

“Trợ lý Mạc, lúc trước xuống chức thật là uất ức cho cô, cô không có vì vậy mà không vui chứ?” Vừa rời khỏi giám thị của Trần Tư Quân, Ngô Minh Thành lập tức lộ ra nụ cười.

“Hả? Cái đó, có một chút.” Mạc Tiểu Mễ thẳng thắn.

“Nhưng cô vẫn làm việc vô cùng tốt, không có nổi giận, không có sa sút tinh thần, ngược lại phụ trách công việc càng thêm nghiêm túc.” Ngô Minh Thành ngợi khen nói, “Việc này thường làm người ta mất tinh thần không gượng dậy nổi, bây giờ người trẻ tuổi cũng vô cùng kiêu ngạo, không chịu nổi một chút xú uất ức, nếu như đổi lại là người khác, khẳng định đã sớm từ chức.”

Mạc Tiểu Mễ cười cười.

“Thật ra thì đây là thử nghiệm công ty đặc biệt dành cho cô, hiện tại chi nhánh công ty ở Đức cần một vị quản lý cao cấp, hội đồng quản trị họp nhất trí đồng ý phái cô đi, nhiệm kỳ hai năm, cô nguyện ý đi không?” Ngô Minh Thành nhìn cô mong đợi.

“Nước Đức?” Mạc Tiểu Mễ kinh hãi.

“Đây chính là thăng tiến hai cấp đó.” Ngô Minh Thành mỉm cười nói, “Hơn nữa ra nước ngoài, có thể nâng cao kiến thức, đối với công việc sau này còn rất có ích.”

Đi nước Đức? Rời xa Đài Loan, rời xa ba mẹ, rời xa... Giản Nhẫn?

Mạc Tiểu Mễ bị chủ ý này giật mình ứng phó không kịp, qua một lúc lâu, cô mới lúng ta lúng túng nói: “Có thể cho tôi suy tính một chút được không?”

“Đĩ nhiên. Chỉ là phải trả lời nhanh một chút.”

“Tôi hiểu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Tất cả các vị Trưởng Lão trong bang phái bị mời đến phòng khách nhà Giản Nhẫn, bọn họ trầm mặc, dùng mắt nhìn lẫn nhau biểu đạt sự nghi ngờ bất an của mình.

Ách... Lão đại cùng mời tất cả bọn họ những trưởng lão này tới, chẳng lẽ muốn hủy bỏ quỹ đường lão của bọn họ sao? Hay là muốn một cước đem bọn họ đá văng ra?

Mấy vị trưởng lão 60, 70 tuổi, ai cũng được nuôi béo béo mập mập, kể từ khi bang phái ở trong tay Giản Nhẫn chuyển mình thành công, bọn họ cũng bảo đảm được tiền đường lão, bây giờ đang ở nhà hưởng phúc, dĩ nhiên là tâm tình vui vẻ thì thân thể cũng mập mập.

Ngày lễ tết hàng năm, Giản Nhẫn cũng sẽ đến thăm nhà bọn họ, bây giờ còn chưa đến mùa xuân thì đã mời bọn họ tới, không biết là chuyện gì?

Cửa mở ra, chống gậy, Giản Nhẫn khoác lên áo ngủ rộng rãi đi vào phòng khách, trên miệng ngậm xì gà.

“Tất cả mọi người đều tới, rất tốt, rất tốt.” Giản Nhẫn phất tay ý bảo kính cần mời mấy lão nhân ngồi xuống, mình cũng ngồi vào sô pha dài rộng rãi, còn đem chân bị thương chống lên bàn trà, áo ngủ không có cài nút áo, phơi bày lồng ngực xanh đen, quyến rũ không nói nên lời.

“A Nhẫn, chân của cậu bị thương đã lành chưa?” Giáp trưởng lão thân thiết hỏi thăm.

“Cũng tốt lên nhiều rồi, cũng chỉ là gãy xương nhỏ nhỏ mà thôi.” Xì gà Giản Nhẫn trên miệng vẫn chưa đốt lên, chỉ là tiện thể ngậm cho vui, chợt anh nghĩ đến cái gì, gờ điệu xì gà xuống, nhỏ giọng nói: “Chỉ là các ông cần phải thay tôi giữ bí mật, nói vết thương của tôi rất nghiêm trọng, phải ba tháng mới có thể khỏi!”

Các trưởng lão hai mặt nhìn nhau, không biết lão đại đang nói đùa cái gì, nhưng vẫn rất phối hợp gật gật đầu.

“Tôi là giữ người phụ nữ này bên người, nên phải sử dụng khổ nhục kế. Bởi vì cô rất dễ mềm lòng, người có lòng dạ rất tốt.” Giản Nhẫn đắc ý cười gian trá, còn dùng khoe mắt liếc một vị trưởng lão trong đó, “Tôn thúc, ông không phải nói ta đối với phụ nữ không có tâm sao? Trước kia tôi không phải là không có tâm, chỉ là bởi vì không tìm được người trong lòng của mình thôi.”

“A... Cái đó... Ách... Tiểu Cầu nói là sự thật? A Nhẫn muốn kết hôn?” Tôn thúc ngượng ngùng cười một tiếng, trước kia ông là nghĩ Giản Nhẫn giống như một công tử phong lưu, lo lắng hần ngộ nhờ chơi quá mang họa sẽ thêm phiền toái.

“Đúng!” Giản Nhẫn lần nữa nâng xì gà, ánh mắt nhìn thẳng bọn họ, “Tôi hôm nay tìm các người tới chính là vì chuyện này, nhà tôi không có trường bối, các người coi như là trường bối trong nhà của tôi, các người nói, cầu hôn như thế nào mới xem là thành tâm nhất?”

Mấy ông già sợ run cả người, lão đại ánh mắt thật là đáng sợ, tựa như sói xám phát hiện con thỏ nhỏ ngon miệng, xem ra hẳn là nghiêm túc.

“Chỉ cần thật tâm yêu cô ấy chính là thành tâm nhất.” Át trưởng lão suy tư nửa ngày, mới nói ra một đáp án tự cho là rất có lý.

“Tất cả cái đó đều là nói nhảm, tôi muốn cho cô ấy hạnh phúc thực sự mới được.” Giản Nhẫn càng thêm nặng nề nói, “Người bình thường chính thức cầu hôn như thế nào?”

“A Nhẫn là muốn hỏi trình tự kết hôn sao?” Bính trưởng lão chợt tỉnh ngộ.

“Đúng đúng đúng! Tôi chính là muốn hỏi điều này!” Giản Nhẫn lớn tiếng nói.

“Cái này ta biết một chút, bây giờ mặc dù tự do yêu đương, nhưng nói đến chuyện kết hôn, trước tiên là phải ra chào hỏi gia trưởng hai bên, nhà trai tỏ lòng thành, phải đưa sính lễ qua.”

“Chào hỏi gia trưởng... Ừ, Tốt! Cứ quyết định như vậy! Đi chào hỏi ba mẹ của cô ấy.” Giản Nhẫn lấy xuống điệu xì gà trầm ngâm nói. “Về phần sính lễ, phải điều tra xem cha mẹ cô thích cái gì. Việc lấy lòng cha mẹ vợ cũng rất quan trọng.”

Mấy ông già tất cả cúi đầu, sợ mình sẽ nén cười đến nội thương, lão đại như vậy thật đúng là rất hiếm thấy!

Giống như biết bọn họ rất kinh ngạc cùng buồn cười, Giản Nhấn nâng khóe môi, lộ ra nụ cười, “Các người nói, tôi như vậy có phải là rất si tình hay không?”

Phốc... Phốc...

Mấy ông già cùng nhau ra sức gật đầu.

“Cuộc đời của tôi mục tiêu cao nhất, chính là muốn trở thành người chồng tốt nhất thiên hạ, thấy như thế nào? Cái lý tưởng này rất tuyệt chứ?”

Phốc... Phốc...

Mấy ông già tiếp tục gật đầu như bầm tỏi, lại bắt đầu cảm thấy tương lai lão đại phu nhân rất đáng thương.

“Anh hai.” Đang thương lượng vui vẻ, một tên cận vệ gõ cửa đi vào, cầm trong tay một tập văn kiện, nhanh chóng đi tới trước mặt Giản Nhấn, đem văn kiện đưa cho anh.

Thấy trong văn kiện xen lẫn một tấm hình, Giản Nhấn mặt liền biến sắc.

Tên cận vệ gần sát bên tai của anh nói: “Đây là anh Cừu nói em lập tức đưa cho anh, anh nhìn xem, tiểu thư này nghe nói tên ‘Mộc Tiểu Mễ’.”

Giản Nhấn bảo một cận vệ khác đưa điện thoại di động tới, gọi cho Tiểu Cầu đang làm việc.

“Tiểu Cầu, cậu làm sao tìm được cô?”

“Là công ty thám tử tư lúc trước chúng ta thuê tìm được. Nghe nói Mộc tiểu thư lúc mười tuổi đi theo cha mẹ di dân đến Canada, lần này trở về nước là bởi vì cha mẹ cô buôn bán thất bại nhảy lầu tự sát, Mộc tiểu thư nói muốn rời xa nơi thương tâm đó. Hiện tại cô ở Đài Bắc cũng là một thân một mình, vẫn chưa tìm được công việc, rất đáng thương.” Tiểu Cầu đơn giản nói tóm tắt nội dung chính trong tập tài liệu dày cộm kia.

Giản Nhấn nhìn cô gái trong hình suy nghĩ một lát, mặt trái xoan xinh đẹp, đôi mắt long lanh rất mê hồn, sống mũi cao thanh tú, đôi môi đỏ tươi, điềm đạm đáng yêu, vừa thấy đã biết là mỹ nhân tuyệt sắc.

Mộc Tiểu Mễ... Đây chính là “Mộc Tiểu Mễ” anh đã từng tìm nhiều năm sao?

Giản Nhấn cười nhạt, “Đi tìm Tần Dục, nói hán cận kề điều tra xác nhận chuyện này.”

“Vâng” Tiểu Cầu cũng cảm thấy chuyện này có chút kỳ hoặc, thiên sứ anh hai tìm kiếm nhiều năm không phải là Mạc Tiểu Mễ sao?

Anh hai đã từng điều tra qua Mạc Tiểu Mễ, hình lúc cô học tiểu học cũng đưa tới, lão đại lúc ấy nói cô chính là Tiểu Hiệp nữ trợ giúp anh năm đó, thế nào hiện tại lại xuất hiện thêm một người?

Trước khi tan sở, Mạc Tiểu Mễ gọi điện thoại cho Giản Nhấn, nói cho anh biết sau khi tan sở muốn trở về nhà ba mẹ, không cần Tiểu Cầu tới đón cô.

“Vậy thì thật là tốt, anh và em cùng đi.” Giản Nhấn hưng phấn nói, “Anh đang tính muốn đi chào hỏi ba mẹ.”

“Không cần.” Mạc Tiểu Mễ lập tức cự tuyệt.

“Tại sao?” Giọng nói Giản Nhấn có chút bị thương.

“Lần này không được, phải để cho họ thời gian chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Mạc Tiểu Mễ có dự cảm, cô về nhà nhất định có một trận cuồng phong gió lốc đang chờ cô.

“Được rồi.” Giản Nhấn đồng ý, anh không muốn làm khó cô.

“Giản Nhấn...” Mạc Tiểu Mễ có chút cảm động, anh rõ ràng là một người đàn ông rất bá đạo, rất phách lối, đối đãi cô thì lại rất kiên nhẫn ôn hòa.

“Anh ở đây, cục cưng bé nhỏ.” Nghe được cô gọi tên của mình, Giản Nhấn trả lời rất vui vẻ cùng mong chờ.

“Xin anh hãy tin tưởng em, có lẽ sẽ kéo dài thêm một ít thời gian, nhưng em sẽ không để cho anh phải thất vọng.” Mạc Tiểu Mễ hạ quyết tâm.

“Đĩ nhiên, chúng ta là trời sinh một cặp, tục ngữ không phải nói ‘người có tình sẽ thành thân thuộc’ sao?”

“Ngu ngốc!”

Mạc Tiểu Mễ cúp điện thoại, chợt cảm thấy không hề sợ trở về đối mặt mẫu thân chất vấn nữa.

Nhưng, khi cô đi ra tòa cao ốc văn phòng, thấy dừng ở trước lầu xe thể thao Lamborghini, nhất là thấy cái đầu lộ ra, người đàn ông phách lối cười he he

với cô thì lập tức nổi lên tức giận.

“Sao anh lại chạy tới?” Mạc Tiểu Mễ nhăn mày đi tới trước mặt anh.

“Ai cha, bảo bối, một ngày không được thấy em, anh rất nhớ em.” Giản Nhẫn mỉm cười nói cô lên xe.

“Anh ruột cuộc có phải bệnh nhân hay không à? Không nằm viện, còn cả ngày chạy tới chạy lui, ngộ nhờ xương đùi không liền lại, sẽ rất phiền toái” Mạc Tiểu Mễ thật không chịu nổi đầu óc không có thần kinh của anh.

“Yên tâm, Yên tâm, trước kia lúc đánh giết nhau sống qua ngày, bị thương so với cái này nghiêm trọng hơn nhiều, anh hiện tại không phải là mạnh như hổ sao?” Giản Nhẫn vỗ vai của cô, thuận thế sờ sảng ôm cô vào trong ngực của mình, “Đừng lo lắng, anh sẽ không cùng đi đến nhà em, anh chỉ muốn đón em trở về.”

Mạc Tiểu Mễ trừng mắt nhìn anh, đành vô lực, người đàn ông này quả thực là cái kẹo cao su khủng bố, trời mới biết vì sao lại thích dính vào cô.

Tiểu Cầu phụ trách lái xe, ở trước mặt phát ra tiếng cười đè nén.

Mạc Tiểu Mễ cứng đờ cổ gồng rời ra, Giản Nhẫn vẫn ôm chặt cô không thả.

“Chỉ ôm một cái, không nên lộn xộn.”

Mạc Tiểu Mễ hừ một tiếng, lại thật ngoan ngoãn không hề lộn xộn nữa, cô còn lo lắng đụng phải chân của anh, khi người cô cứng ngắc dần dần thanh tỉnh lại, ngửi được trên người Giản Nhẫn tản mát ra mùi vị, mùi thuốc lá hỗn tạp cùng hơi thở đàn ông đặc hữu chỉ mỗi anh mới có, làm cho mặt cô có chút hồng, tạo nên một chút rung động trong thân thể, khiến cho đầu óc trở nên mê muội.

Thật là nhớ những lúc nằm ngủ trong lòng ngực ấm áp này, thật không muốn đi gặp mẹ...

“Tiểu Mễ.”

“Ừ?”

“Em là một cô gái tốt.”

“Anh muốn em khen anh là một người đàn ông tốt đúng không? Đừng có nằm mơ.”

“Thật là, khen ngợi một tiếng cũng không mất miếng thịt nào à.”

Mạc Tiểu Mễ cười rộ lên, chủ động đưa tay ôm hông anh, đầu cọ xát vào ngực anh.

“Em có nhớ khi còn bé đã làm - chuyện tốt không? Dạng như trợ giúp chó, mèo lang thang bị thương, hoặc là một cậu bé bị thương chẳng hạn?”

“Ai nha, em là cô gái tốt mà, dĩ nhiên thường làm chuyện tốt, chuyện tốt từ nhỏ đến giờ làm rất nhiều, làm sao nhớ rõ ràng từng chuyện được?!”

“So với anh da mặt em còn dày hơn.” Giản Nhẫn cười thâm trầm, bàn tay thô ráp xanh đen vuốt ve đầu nhỏ của cô.

“Em đây là thành thực!” Mạc Tiểu Mễ kháng nghị.

Giản Nhẫn không nói thêm gì nữa, anh quyết định từ nay về sau không đề cập tới sự kiện kia nữa, anh tin chắc tiểu thiên sứ cứu anh chính là người phụ nữ trong ngực, nhưng nếu như không phải thì thế nào?

Anh chỉ biết người phụ nữ duy nhất anh yêu chỉ có Mạc Tiểu Mễ.

Mạc Tiểu Mễ một thân một mình đi vào nhà.

“Mẹ, con đã về. Cha, hôm nay cha đi làm về sớm. Anh hai, anh cũng ở đây à?” Mạc Tiểu Mễ để túi xách xuống, có chút thận trọng muốn tránh vào phòng bếp, “Còn chưa có làm cơm tối phải không? Con vào giúp làm cơm.”

“Không cần, mẹ đã làm xong rồi.” mẹ Mạc hừ một tiếng, “Con trước tiên ngồi xuống.”

Mạc Tiểu Mễ ngoan ngoãn ngồi đối diện với mẹ.

Ba Mạc cầm tờ báo lên, che kín mặt của mình, anh hai thì cầm lên cái ly làm bộ muốn đi rót nước.

“Các người tắt cả đèn cho ngồi xuống cho tôi, cùng nhau nghe.” mẹ Mạc lạnh lùng quát.

Ba Mạc nhanh chóng để tờ báo xuống, Mạc đại ca cũng nhanh chóng để ly xuống.

“Tiểu Mễ, con nói thật cho mẹ biết, con có phải cùng cái tên Nhẫn gì đó ở chung hay không?” Sắc mặt mẹ Mạc âm trầm.

Mạc Tiểu Mễ ở trên ghế sofa nhúc nhích ngồi không yên, khoe mắt liếc nhìn ba cùng anh hai, mới nói: “Mẹ, mẹ không cần phải nói khó nghe như vậy có được hay không? Con cùng anh vẫn chưa có quan hệ.”

“Còn không có? Chẳng lẽ còn phải có quan hệ sao? Mẹ cho người biết, mẹ đã nghe chung quanh, cái tên Nhẫn gì đó không phải người tốt, nghe nói từng có gia cảnh không sạch sẽ, thứ người như thế căn bản là sâu mọt của xã hội, là đồ bỏ đi, con phải lập tức cùng anh ta đoạn tuyệt quan hệ!” mẹ Mạc lạnh lùng nói.

“Mẹ, mẹ càng nói càng quá mức, Giản Nhẫn có nghề nghiệp đáng hoàn, dựa vào bản lĩnh chính mình kiếm tiền, anh ấy có chỗ nào là sâu mọt của xã hội? Mẹ, mẹ chính là thích nhìn bề ngoài mà phán đoán một người.”

“A, con nói là mẹ không đúng? Cái chúng loại người đó, cả ngày ra vào hộp đêm sòng bạc, cùng nhiều phụ nữ quan hệ không rõ, con đi theo hẳn, có cái gì tốt? Mẹ đây hao tâm tổn trí suy nghĩ cho con, lần trước vị Kiểm soát viên kia là một người tốt a, con lại cứ muốn đắc tội với anh ta, mẹ thấy con là bị cái tên Nhẫn gì kia làm cho mê muội rồi!” Kích động mẹ Mạc siết chặt cái ly trong tay.

“Mẹ, con là thật lòng yêu thương anh ấy, anh ấy cũng yêu con thật lòng, rất rất yêu con, con đã quyết định cùng anh ấy ở bên nhau. Đây là nhẫn cầu hôn anh ấy trao cho con.” Mạc Tiểu Mễ giơ lên bàn tay trái của mình.

“Đó là, một chiếc nhẫn kim cương thật là lớn.” ba Mạc có chút giật mình nói.

“Đúng vậy, rất đẹp.” Anh hai Mạc cũng hòa cùng nói.

“Các người... Các người từng bước từng bước muốn liên hiệp làm tôi tức chết có phải hay không?” mẹ Mạc thấy chiếc nhẫn thì càng thêm tức giận, dùng sức ném cái ly xuống đất bể tan tành, “Đem chiếc nhẫn lấy xuống cho ta, trả lại cho hẳn!”

“Không.”

“Con muốn tạo phản có phải hay không? Trưởng thành đủ lòng đủ cánh rồi, trong mắt không còn có người mẹ này nữa có phải hay không? Tôi... Mạng của tôi thật là khổ.” Mạc mẹ nhào vào ghế sa lon lớn tiếng khóc rống, “Con lớn nhất là một người đồng tính luyến ái đáng xấu hổ, đứa thứ hai lại chạy đến Paris học cái gì vẽ tranh, cả năm không thấy bóng dáng, vốn là trông cậy vào đứa con gái duy nhất hiếu thuận, kết quả nó cũng học cái xấu như mấy anh nó, yêu một đại ca hắc đạo, ông trời ơi, tôi không muốn sống nữa...”

Sắc mặt anh hai đột biến, cắn cắn môi môi bỗng nhiên đứng lên, liền quay đầu rồi đi.

Mạc Tiểu Mễ tiến lên giữ anh lại, “Anh hai, đừng đi.”

Anh cúi đầu, gương mặt tuần mỵ bởi vì đau khổ mà vụn vỡ thành một khối.

Mạc Tiểu Mễ kéo tay anh, “Anh hai, anh không sai, yêu một người là không có sai, cho dù là đồng tính.”

Anh hai ngồi xuống, Mạc Tiểu Mễ đi tới trước mặt mẹ Mạc ngồi xổm xuống, cô nghĩ kéo tay mẹ Mạc, lại bị mẹ Mạc hất ra một cái.

“Mẹ, anh hai cùng con đều là đứa bé ngoan, chúng con cũng nguyện ý hiếu thuận mẹ, nhưng chúng con không phải con rối của mẹ, muốn nắn thế nào thì thế nào nắn, chúng con có tình cảm của riêng mình. Con không nghĩ gả cho Kiểm soát viên thì nhất định sẽ hạnh phúc, chẳng phải báo chí thường đăng mấy quan chức cao cấp kia có cuộc sống riêng thoải mái sao? Mẹ làm sao có thể bảo đảm tên Kiểm soát trưởng kia hay là một nhân viên pháp luật, hay một tên Luật sư nổi tiếng, hoặc một giáo sư tiến sĩ là một người chồng tốt được?”

Mẹ Mạc hừ một tiếng, vẫn cố ý không nhìn cô.

“Còn có anh hai, anh ấy không phải vẫn rất hiếu thuận sao? Theo yêu cầu của em đọc sách, theo yêu cầu của mẹ lựa chọn nghề nghiệp, chỉ duy nhất anh ấy không đáp ứng là cưới một tiểu thư quý tộc nũng nịu như mẹ mong muốn, nhưng cưới một vị tiểu thư như vậy, mẹ có chắc cô ấy sẽ hiếu thuận với mẹ sao? Anh hai sẽ có được hạnh phúc sao? Mẹ yêu thương chúng con, quan tâm chúng con, không phải là hi vọng chúng con có được hạnh phúc sao?”

“Chẳng lẽ ở chung một chỗ với một người đàn ông sẽ hạnh phúc?”

“Sẽ.” Anh hai Mạc chột mồm miệng, “Bất kể có bao nhiêu người kỳ thị chúng con, chúng con nhất định sẽ kiên trì tới cùng.”

Mẹ Mạc giận đến mức lại ném một cái ly khác.

“Mẹ!” Mạc Tiểu Mễ ngăn mẹ lại, “Con tin tưởng lựa chọn của anh hai, giống như con vậy cũng sẽ kiên trì với lựa chọn của mình. Giản Nhẫn là yêu con chân thật, mặc dù anh ấy có chút lỗ mãng, lúc bắt đầu con cũng rất sợ hãi, nhưng bây giờ con đã hiểu rõ anh ấy chính là cá tính thẳng thắn nhưng lại có chấp như vậy, người đàn ông như vậy mới đáng để yêu. Hơn nữa con tin tưởng anh ấy cũng sẽ giống như con hiếu thuận ba mẹ, có anh ấy, ba mẹ sẽ không mất đi một đứa con gái, trái lại sẽ có thêm một đứa con trai.”

“Có đứa con trai như vậy, ta không cần! Ta không muốn một ngày nào đó cùng hẳn đi ngồi tù!”

Mạc Tiểu Mễ đứng lên, “Mẹ! Mẹ... Bất kể như thế nào, đây là lựa chọn của con, xin mẹ tha thứ.”

Mẹ Mạc cũng đứng lên, phất tay tát Mạc Tiểu Mễ một cái, một tiếng vang lớn kinh động mọi người, bao gồm mẹ Mạc.

Đây là lần đầu tiên bà đánh con gái của mình, trong lòng cảm thấy giống như cầm roi sắt muối tự đánh vào chính mình.

“Hò đồ! Bà làm cái gì vậy hả?” giọng nói ba Mạc đè nén kích động nói với vợ mình đang toàn thân run rẩy, ý bảo con trai đem em gái lui đi.

Nước mắt Mạc Tiểu Mễ im lặng lăn xuống, nhưng cô cố gắng không khóc ra tiếng, cuối cùng chỉ là khom lưng thật thấp chào cha mẹ, “Ba, mẹ, ba mẹ nhớ bảo trọng thân thể. Thật xin lỗi, đây là lần cuối cùng con tùy hứng.”

Thoát tay ca ca, Mạc Tiểu Mễ lau nước mắt chạy ra khỏi nhà.

“Tiểu Mễ!”

Anh hai Mạc vội vàng theo chạy đến, cửa chạy xuống lầu dưới, ngoài ý muốn thấy dưới lầu chiếc xe thể thao Lamborghini, một người đàn ông cao lớn xanh đen chống gậy dựa vào cửa xe.

Anh hai Mạc vẫn nhũn tũn có chút kính sợ nhìn người đàn ông so với anh cao hơn chừng hai cái đầu, mặc dù chân của anh ta bị thương, trong tay còn chống gậy, nhưng vẫn toát ra khí thế bức người, khó trách Tiểu Mễ thích anh ta.

“Tôi là anh hai của nó.”

“Anh hai, anh mạnh khỏe!” Một tay ôm Mạc Tiểu Mễ ở trong lòng anh đang khóc ròng, Giản Nhẫn vẫn hướng anh về tương lai khom lưng thật thấp cúi người chào.

Anh hai Mạc kinh ngạc nhìn anh, người đàn ông cao lớn cũng khí thế kinh người như vậy lại cúi người chào. “Em gái có chút hiểu lầm với mẹ, hãy an ủi con bé thật tốt, về phía mẹ, tôi với bố sẽ khuyên nhủ bà, xin đừng quá lo lắng.”

“Vậy làm phiền anh rồi.” Giản Nhẫn đứng thẳng lên, anh lại khôi phục bộ dạng không ai bì nổi, “Tôi là thật lòng yêu Tiểu Mễ, sẽ không thay đổi dù gặp bất kỳ khó khăn nào. Về phần mẹ, xin hỏi bà thích gì nhất?”

“Thích quý tộc, thích hưởng thụ, thích được người ta ngưỡng mộ.” Anh hai Mạc nhún vai, không ngại tiết lộ khuyết điểm của mẹ mình.

“Tôi hiểu.” Giản Nhẫn ừ một tiếng, dịu dàng dìu Mạc Tiểu Mễ ngồi vào xe, anh cũng ngồi vào theo, sau đó cùng anh hai Mạc phất tay chào tạm biệt, “Anh hai gặp lại sau, cứ yên tâm giao Tiểu Mễ cho tôi.”

“Tiểu Mễ, đừng thương tâm, anh và ba sẽ giúp em.” Nhìn xe chậm rãi rời đi, anh la lớn.

Mạc Tiểu Mễ ở trong ngực Giản Nhẫn khóc lên lần nữa.

Giản Nhẫn vuốt tóc cô, “Cô bé ngốc, chỉ gặp một chút khó khăn như vậy liền khóc rồi sao?”

Mạc Tiểu Mễ vẫn cứ tiếp tục cúi đầu trong ngực anh.

“Đừng lo lắng, tất cả cứ giao cho anh.” Giản Nhẫn cúi đầu hôn đỉnh đầu cô, mỉm cười nói ra lời ước hẹn của mình, “Đi theo anh, anh sẽ không để cho em có thiếu thốn bất kỳ thứ gì, mẹ cũng sẽ không.”

“Giản Nhẫn, anh thật lòng yêu em sao?” Mạc Tiểu Mễ ở trong ngực anh hỏi buồn buồn.

“Sao, em cho đến bây giờ vẫn nghi ngờ anh? Anh rất giận!”

“Yêu em, vậy ôm em đi.”

“Sao? Hà? Có thật không? Có thật không?”

“Ngu ngốc!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Trong phòng tràn ngập không khí mập mờ.

Mạc Tiểu Mễ không dám nhìn người đàn ông trần truồng trước mặt, trên đùi anh vẫn còn đắp thạch cao, tinh thần lại tốt như thắng được giải vô địch cúp Olympic năm môn phối hợp vậy.

Giản Nhẫn từ từ nằm xuống bên cạnh Mạc Tiểu Mễ, Mạc Tiểu Mễ nhẹ nhàng nghiêng người tựa vào bên cạnh anh, thân thể của cô cứng ngắc, mặc dù kề cận bên nhau, lại không thấy thoải mái.

“Tiểu Mễ.” Giản Nhẫn nhỏ giọng kêu tên cô.

“Ừ.”

“Em biết không?” Ánh mắt Giản Nhẫn lóe sáng nhìn cô, “Thật ra thì lần đầu tiên ở trên đường cái nhìn thấy em, anh liền muốn cùng em lên giường.”

“Háo sắc!” Mạc Tiểu Mễ hừ một tiếng.

“Nhưng anh liên tục do dự, tự nhiên không đành lòng xuống tay. Giống như anh như bây giờ ôm em, cũng không dám tiến thêm một bước. Em hiểu ý của anh không?” Giản Nhẫn giống như một cậu bé thật thà, ngây ngốc cười lên.

Trước kia không biết ôm qua bao nhiêu phụ nữ, ôm họ đơn giản giống như hằng ngày ăn cơm uống rượu, hiện tại thì sao? Anh tự nhiên so với cô còn khấn trương hơn.

Mạc Tiểu Mễ không nói lời nào, chậm rãi đưa tay ra ôm lấy anh, đem mặt của anh áp vào ngực của cô. Ấm áp mềm mại, so với trong tưởng tượng còn đẹp mê người hơn, Giản Nhẫn cảm giác thân thể mình lập tức nổ tung. Anh nhanh chóng vươn tay, bắt đầu khẽ vuốt tóc rồi lộ tai rồi đến mặt của cô, cuối cùng dừng lại ở trên môi. Tay anh xoa nắn chỉ khiến Mạc Tiểu Mễ tăng thêm khát vọng muốn hôn anh, cho nên theo bản năng cô đưa cái lưỡi ra liếm một cái ngón tay của anh. Mạc Tiểu Mễ nghĩ môi của cô nhất định bóng mát rồi.

“Tiểu Mễ,” Giản Nhẫn cúi đầu ở bên tai cô thì thầm, “Tiểu Mễ, Tiểu Mễ...”

Anh bắt đầu hôn Mạc Tiểu Mễ.

Đây là một nụ hôn chất chứa nồng đậm dục vọng, Mạc Tiểu Mễ vẫn còn đang tự hỏi mình là có tiếp nhận hay không, vậy mà nụ hôn của Giản Nhẫn làm cho cô muốn ngất xỉu, nồng đậm cùng tràn đầy dục niệm dây dưa như vậy, giống như rượu ngon áp ủ mười tám năm, nồng nặc làm cho cô say mê.

Hôn như vậy, khiến Mạc Tiểu Mễ cảm thấy thân thể mình trở nên nóng bỏng, nhanh chóng muốn được lấp đầy.

Giản Nhẫn bàn tay thô ráp trượt vào trong áo ngủ của cô, da của cô rất mịn màng, rất nóng, đầu lưỡi Giản Nhẫn lướt qua vành tai cô, cổ, hõm vai, đến chỗ mềm mại nhất của cô.

Khi anh hôn vào trong, Mạc Tiểu Mễ như muốn hòa tan. Dục vọng lan tràn, như bóng tối muốn nuốt chửng cô. Chẳng biết lúc nào đèn đều đã bị Giản Nhẫn tắt hết, thế giới chỉ còn lại có anh và Mạc Tiểu Mễ. Trong không khí phát ra mùi sữa tắm Mạc Tiểu Mễ thường dùng, hòa hợp với mùi thơm rất nhẹ tự bản thân cô toát ra, cùng với hơi thở nồng đậm của anh. Mùi, cảm giác, nhiệt độ, đều dây dưa ở mỗi một tác da thịt, cắn nuốt lẫn nhau.

Mơ hồ sâu trong thân thể Mạc Tiểu Mễ cảm thấy mình nhiệt độ rừng rực bốc cháy, tay của anh giống như ngọn lửa, đi qua nơi nào cũng đốt lên ngọn lửa hừng hực, làm cho khi hắn vuốt ve nụ hôn của cô lại càng đòi hỏi hơn.

Rốt cuộc Giản Nhẫn đẩy vào trong thân thể cô, nơi mẫn cảm nhất hai người, nơi mềm mại nhất dung hợp hoàn toàn không một kẻ hở, giống như hợp lại thành một.

Mạc Tiểu Mễ phát ra tiếng kêu đau đớn, đau đớn như tê liệt làm cô mạnh mẽ bầu vú bả vai anh, thân thể kịch liệt run rẩy lấy.

Thế nhưng loại cảm giác đau đớn đó rất nhanh bị nụ hôn nóng bỏng của Giản Nhẫn hòa tan, cô hôn anh kịch liệt hơn, ngọt ngào hấp dẫn đến mức không cách nào khống chế.

Đây rốt cuộc là cảm giác gì?

Nếu như không phải là tự mình trải qua, Mạc Tiểu Mễ hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng ra, thì ra là thân thể một người đàn ông có thể làm cho cô đói khát như vậy, vui vẻ nhanh như vậy.

“Trời, em quá thật khiến cho anh điên cuồng, so với tưởng tượng của anh còn ngọt ngào gấp ngàn lần.” Giọng nói Giản Nhẫn khàn khàn nặng nề vang lên bên tai cô.

Giờ phút này, ngay cả hô hấp của anh cũng làm cho Mạc Tiểu Mễ run rẩy từng trận.

“Giản Nhẫn... Giản Nhẫn...” Mạc Tiểu Mễ cuồng loạn nhìn anh, ngón tay cố sức ghì chặt hông của anh.

Giản Nhẫn giống như có chút giật mình, nhưng ngay sau đó dùng môi che lại đôi môi anh đào của Mạc Tiểu Mễ, rồi men theo cổ của cô hôn xuống một đường, cuối cùng cắn một cái vào đỉnh mềm mại trước ngực cô, lúc nhẹ lúc nặng mút vào ở phía trên.

“Giản Nhẫn... A...” Mạc Tiểu Mễ muốn nói gì đó, nhưng cô không cách nào tiếp tục suy nghĩ được nữa, cao triều không hề biết trước, như sóng to gió lớn hoàn toàn che mất cô.

Đêm hôm đó bọn họ tận tình dây dưa, cho đến rạng sáng mới mơ màng ngủ.

Mạc Tiểu Mễ quên mất cái chân bị thương của Giản Nhẫn, bởi vì kích tình, bởi vì anh ở trên giường quá dửng mẫn giống như hồ đố bụng hai ngày ba đêm vậy.

Dục vọng của anh giống như không có chừng mực, mà dục vọng của Mạc Tiểu Mễ cũng lần lượt bị anh khơi lên, điên cuồng khiến chính cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Đêm hôm đó, Mạc Tiểu Mễ cuối cùng là vô cùng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Cô rúc vào ngực Giản Nhẫn, cánh tay của anh vòng quanh chiếc eo thon của cô, cô cẩn thận không đề lên chân bị thương của anh.

Rèm cửa sổ khép chặt, thế giới yên bình, giống như chỉ có hai người bọn họ.

Sau một tuần lễ, Mạc Tiểu Mễ hoàn toàn lọt vào vòng xoáy kích thích của Giản Nhẫn tạo ra.

Chỉ cần không đi làm, mỗi ngày bọn họ đều dính chung một chỗ với nhau, giống như thời kỳ dã thú động dục, dây dưa, cắn xé, không ngừng không nghỉ.

Cô bị anh lây bệnh, cũng mê luyến chặt chẽ dính lấy anh, hận không thể cả người hoàn toàn nhập vào với anh làm một, giữa hai thân thể không có một khe hở, da thịt nóng bỏng nhẹ nhàng ma sát, khiến cả hai nhiệt tình tùy ý xâm nhập vào trong cơ thể đối phương, khê rí ra dịch, hơi thở nồng đậm mùi vị hoan ái, làm dục vọng càng thêm mạnh mẽ.

Mẹ Mạc vẫn cùng Mạc Tiểu Mễ chiến tranh lạnh, quà tặng Mạc Tiểu Mễ nhờ anh hai mang về nhà, toàn bộ đều bị vứt bỏ.

Mạc Tiểu Mễ cũng đang đau đầu suy nghĩ xem có muốn đi ra nước ngoài làm việc hay không, đối với một cô gái độc lập tự chủ mà nói, ra nước ngoài làm việc là một cơ hội khó có được, nhưng Giản Nhẫn thì thế nào? Anh độc tài như vậy, có phản đối không? Cũng không biết làm sao mở miệng nói với anh, mà không làm cho anh hiểu lầm, cô là coi trọng công việc hơn anh đây?

Huống chi, chuyến đi này là tận hai năm, yêu nhau ở khoảng cách xa như vậy giống như khảo nghiệm.

Mạc Tiểu Mễ có chút khó xử.

Mấy ngày nay Giản Nhẫn cũng thần thần bí bí, không dây dưa với cô không thả nữa, thường rất khuya mới về nhà, chẳng lẽ là cảm giác mới mẻ đã qua, anh liền chán cô?

Mạc Tiểu Mễ ghét mình suy nghĩ lung tung như vậy.

Cô quyết định tốc chiến tốc thắng.

“Anh hai, Tần tiên sinh điều tra đã có kết quả.” Tiểu Cầu cầm lấy một xấp tài liệu, đi vào phòng làm việc tổng tài.

“Cậu nói một chút đi, tôi lười xem.” Đang vui đầu nghiên cứu một đồng tài liệu bất động sản Giản Nhẫn nói cũng không ngẩng đầu.

“Xác thực lý lịch Mạc Tiểu Mễ, cô cũng là vào năm mười tuổi đi theo cha mẹ di dân sang Canada, lý lịch lúc trước cùng với tài liệu do công ty thám tử cung cấp là giống nhau.” Tiểu Cầu báo cáo.

“Hả?” Giản Nhẫn ngẩng đầu có chút ngạc nhiên, “Thật trùng hợp như thế? Có hình cô khi còn bé không?”

“Rất đáng tiếc, không có tìm được.”

Giản Nhẫn để cây viết trong tay xuống, như có điều suy nghĩ lật qua lật lại xem tài liệu Tiểu Cầu đưa, nhíu mày “Tần Dục có nói gì hay không?”

“Hắn chỉ cười nói ‘sẽ để cho Giản tổng tài lấy thân báo đáp đi, ta chờ xem kịch vui.’”

“Tên khốn kiếp này, không trêu cợt ta một lần là không cam lòng.” Giản Nhẫn chột cười lên, mây đen giữa hai lông mày chột tiêu tán, “Được rồi, đã như vậy, ta để cho hắn nhìn màn kịch vui là được.”

“Anh hai, câu nói của Tần tiên sinh có hàm ý khác?” Tiểu Cầu nghi ngờ hỏi.

Giản Nhẫn cười một tiếng thâm trầm, hừ hừ!

Tần Dục, là một người bạn kỳ quái mà Giản Nhẫn vô tình quen biết, trên danh nghĩa là một ông chủ quán bar, thân phận chân thật cũng không ai biết, chỉ biết là bất kể chuyện khó khăn gì, chỉ cần yêu cầu hắn, nhất định sẽ thuận lợi giải quyết, có năng lực không tâm thương.

Chỉ là, hẳn có sở thích cực kỳ xấu xa, chính là thường thích đùa giỡn bạn hữu, làm cho người ta khó có thể suy đoán câu nào của hẳn là thật, câu nào là giả.

Cho nên, lần này tài liệu hẳn cung cấp cho Giản Nhấn khẳng định cũng sẽ có vấn đề.

“Anh hai.” Lại một thủ hạ gõ cửa đi vào, sắc mặt có chút khản trương, “Mộc tiểu thư xảy ra chút chuyện, bị một đám côn đồ đùa giỡn dọa ngất rồi.”

“Dọa ngất rồi?” Lòng mày Giản Nhấn nâng lên thật cao.

“Đúng vậy, nhưng sau khi bác sĩ xem qua nói không sao. Hiện tại thuộc hạ đem cô ấy an bày trong khách sạn thuộc công ty.”

Dọa ngất? Có làm hay không?

Nhớ ngày đó anh bị người đánh bẻ đầu chảy máu, lúc đó tiểu nha đầu bảy tuổi nhìn thấy mắt cũng không hề nháy, gọn gàng đánh trả rồi còn giúp anh băng bó vết thương, hiện tại bị mấy tên côn đồ đùa giỡn lại bị hù ngất? Lừa gạt ai chứ? Rõ ràng chính là một kẻ giả mạo!

“Đi! Đi gặp ‘Tiểu Mễ’ tiểu thư nay xem sao.” Giản Nhấn đứng lên, Tiểu Cầu vội vàng lấy áo khoác đưa cho anh.

Mười lăm phút sau, Giản Nhấn đi tới khách sạn thuộc công ty mình, đi vào phòng vì vị Mộc Tiểu Mễ kia chuẩn bị khá tốt.

Cô gái có dung nhan tuyệt sắc co rúc ở trên giường lớn, hiện tại cô giống như chim sợ sủng, vừa nghe có người đi vào, lập tức dùng chăn che kín mặt của mình, “Tránh ra! Tôi không muốn gặp bất kỳ kẻ nào! Tránh ra!”

Giản Nhấn nhủ mảy, “Tôi là Giản Nhấn, chủ nhân của nơi này.”

Mộc Tiểu Mễ lúc này mới từ từ từ trong chăn nhô đầu ra, nghi ngờ nhìn người đàn ông cao lớn xanh đen trước mắt, nhỏ giọng hỏi: “Có phải... Anh đã cứu tôi?”

“Xem như thế đi.”

Mộc Tiểu Mễ hai tay nắm chặt chăn, vẫn là vẻ mặt cẩn thận đề phòng, sắc mặt có chút tái nhợt, “Anh muốn yêu cầu cái gì?”

“Yêu cầu?” Giản Nhấn cười, “Không có, tôi chỉ là tới xem xem cô có sao hay không.”

“Vây... Cảm ơn anh.” Mộc Tiểu Mễ từ từ ngồi dậy, hai chân gấp lại. Vùi đầu đi đó, nhỏ giọng khóc thút thít, “Tôi... Còn tưởng mình xong đời, tôi... Không biết nên làm sao sống nữa... Ồ...”

“Mộc tiểu thư? Cô có biết võ thuật không?”

“Võ thuật?” Mộc Tiểu Mễ có chút kinh ngạc.

“Tôi có một võ quán, đang muốn tuyển dụng một nữ quản lý, nếu hiểu biết chút, cô có thể đi làm trợ giáo.”

“Tôi... Không biết.”

“Vây cũng không sao, có thể theo học một chút căn bản, tới chỗ của tôi làm việc, tạm thời có một chỗ dung thân.”

“Thật không?” Mộc Tiểu Mễ mắt sáng lên xinh đẹp.

“Dĩ nhiên.”

“Cảm ơn anh! Thật rất cảm ơn anh!” Mộc Tiểu Mễ nhảy xuống giường, chân trần đi vào phòng bên cạnh phòng bếp, “Uống ly cà phê được không? Tay nghề pha coffee của tôi tương đối tốt nha.”

“Được.” Nhìn chòng chọc bóng lưng của cô, Giản Nhấn cười phải âm trầm.

Không biết võ thuật? Muốn giả mạo Tiểu Mễ cũng không được chuyên nghiệp rồi.

Cũng may nhờ lúc anh thông qua công ty thám tử kiểm Tiểu Mễ, cất giữ bí mật duy nhất chính là Tiểu Mễ từ nhỏ tập võ.

Thế nhưng người phụ nữ này giả mạo Tiểu Mễ tiếp cận anh, rốt cuộc là vì cái gì?

Ở trong đại sảnh Mạc Tiểu Mễ đi tới đi lui, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, đã mười một giờ khuya, Giản Nhấn vẫn chưa về nhà.

Làm người ta tức giận Nhất chính là điện thoại di động của anh lại tắt máy, mà cô thì ngày mai sẽ phải...

“Tiểu Cầu, biết Giản Nhấn ở đâu không?” Mạc Tiểu Mễ gọi điện thoại tìm Tiểu Cầu.

“A, chị dâu... Anh hai anh ấy... anh ấy...”

“Anh ấy thế nào?” Nghe giọng của Tiểu Cầu kỳ quái, Mạc Tiểu Mễ đột nhiên cảnh giác, “Có phải hay không lại xảy ra chuyện? Anh ấy đang ở đâu? Có nguy hiểm hay không?”

“Ai chà, chị dâu, anh hai nhiều anh em bảo vệ như vậy, không có chuyện gì đâu, chị cứ yên tâm đi.”

“Vậy anh ấy bây giờ đang ở đâu?” Tiểu Cầu càng nóng lòng muốn cho qua, Mạc Tiểu Mễ ngược lại càng lo lắng, hỏi thật kỹ càng.

“Cái này... Ách... Cái đó...”

“Anh ấy rốt cuộc ở nơi nào?!”

“Anh ấy... Anh ấy đang ở trong khách sạn.” Tiểu Cầu cúi đầu ừ ừ trả lời, trời mới biết chuyện gì xảy ra, đại ca vào phòng đó, ước chừng hơn tám tiếng rồi vẫn chưa ra.

Chẳng lẽ anh hai là phát hiện cô Mạc Tiểu Mễ này mới là tiểu thiên sứ thật, nhất thời nổi lên thú tính, thật sự “Lấy thân báo đáp” sao? Thật là, anh hai, làm sao anh có thể!

Thái độ của Tiểu Cầu quái lạ, khiến Mạc Tiểu Mễ thật sự không cách nào yên tâm, liền cúp điện thoại, lấy áo khoác nhanh chóng đi ra đại sảnh.

Một tên tiểu đệ đi theo ra ngoài, “Chị dâu, để tôi lái xe.”

Mới vừa lên xe, điện thoại di động vang lên.

“A lô? Tôi là Mạc Tiểu Mễ.”

“Mạc tỷ tỷ, ta là Tiểu Đào!” Giọng nói đặc thù của thiếu niên vang lên.

“Tiểu Đào? Sao trẻ thế này còn chưa nghỉ ngơi?” Mạc Tiểu Mễ mỉm cười hỏi.

Kể từ khi cô chuyển vào trong biệt thự của Giản Nhẫn, Diệp Tiểu Đào là khách quen trong biệt thự, còn thường uy hiếp Giản Nhẫn, nếu như anh đối với Mạc tỷ tỷ bất trung, liền lập tức đem Mạc tỷ tỷ đoạt lấy.

“Mạc tỷ tỷ, anh Nhẫn về nhà chưa?” Diệp Tiểu Đào chần chờ hỏi.

“Chưa về. Sao vậy?”

“Cái này... Thật ra thì em hơi do dự, không biết có nên nói với chị hay không, ách... Mạc tỷ tỷ, chị ngàn vạn lần không được tức giận nha, phải thật bình tĩnh.”

“Chị tuyệt đối bình tĩnh, có chuyện gì cậu cứ việc nói thẳng.” Trong lòng của Mạc Tiểu Mễ bắt đầu dâng lên nỗi bất an.

“Lúc tan học hôm nay em thấy anh Nhẫn vào trong một khách sạn, nghe anh Tiểu Cầu nói, trước kia anh Nhẫn thường ở chỗ này... Cùng người phụ nữ khác qua đêm.”

Mạc Tiểu Mễ không lên tiếng, tay nhỏ bé siết chặt điện thoại di động.

“Em cảm thấy rất khả nghi, nên cùng đi vào, bởi vì cảnh vệ cũng biết em quen biết anh Nhẫn, cho nên...Anh ấy thật sự vào phòng của một người phụ nữ, hơn nữa thật lâu cũng không thấy đi ra! Em thật lo lắng!” Diệp Tiểu Đào nói khẩn trương, “Mạc tỷ tỷ, chị ngàn vạn lần đừng tức giận, có lẽ là anh Nhẫn nhất thời hồ đồ, ách... Đàn ông chính là như vậy á..., đôi lúc cũng sẽ phạm phải một chút sai lầm thường của đàn ông.”

“Chị hiểu rõ rồi, cảm ơn em, Tiểu Đào. Khuya lắm rồi, em về nghỉ ngơi đi.” Mạc Tiểu Mễ cúp điện thoại, nhắm hai mắt lại, trước mắt một mảnh tăm tối.

“Chị dâu, đã đến nơi.” Tiểu đệ lái xe chậm rãi dừng xe lại.

Mạc Tiểu Mễ đẩy cửa xe ra, từ từ xuống xe, đứng trên mặt đất cô ngửa đầu nhìn bầu trời đêm một chút, bầu trời đêm ở thành thị mãi mãi là như vậy mơ hồ không rõ ràng, ánh đèn chói lóa tất cả, không thể nào nhìn thấy sao được.

Giản Nhẫn, em đã từng biết rõ anh sao?

Đi tới trước cửa phong ngũ của Mạc Tiểu Mễ, Mạc Tiểu Mễ hít một hơi thật sâu, sau đó mới giờ tay gõ cửa.

“Ai đó?” Bên trong cửa truyền tới giọng nói của một cô gái mềm mại đáng yêu nghe rất cảm động.

“Mạc Tiểu Mễ, tôi tới tìm Giản Nhẫn.”

“À, mời vào.” Cô gái ra mở cửa mặc một bộ áo ngủ vô cùng hấp dẫn, mời Mạc Tiểu Mễ đi vào, “Xin hỏi cô tìm anh ấy có chuyện gì? Anh ấy đã đi ngủ.”

Tiếng nói của cô nghe mềm mại yếu ớt, gương mặt đỏ hồng, giống như vừa mới cũng người yêu trải qua một trận mưa phong tình.

Mạc Tiểu Mễ đi vào phòng ngủ, quả nhiên Giản Nhẫn đang xốc xếch nằm trên giường ngủ, trên cổ còn lưu dấu môi son đỏ tươi.

Sắc mặt cô đột biến, gần như không thở được.

Ở sau lưng cô Mạc Tiểu Mễ ôm cánh tay đứng nhìn, khóe miệng loáng thoáng lộ nụ cười châm biếm.

Mạc Tiểu Mễ bất ngờ hét chần ra, toàn thân Giản Nhẫn chỉ mặc độc nhất chiếc quần nhỏ, cô đập anh một đập, “Heo! Tỉnh cho tôi!”

Giản Nhẫn lại chỉ ừ một tiếng, tiếp tục xoay bả vai thờ ra một ngủ tiếp.

“Ai cha, vị tiểu thư này, cô đang làm cái gì vậy?” Mạc Tiểu Mễ cuống quýt tiến lên ngăn cản, lại bị Mạc Tiểu Mễ hét ra, thân thể mảnh mai hoảng hốt té nhào trên mặt đất.

Mạc Tiểu Mễ dứt khoát nhảy lên trên giường, trên ngực anh hung hăng đập, “Heo! Ngủ tiếp tôi liền giẫm chết anh! Giẫm chết anh giẫm chết anh giẫm chết anh!”

“Hả...” Giản Nhẫn không thể chịu được đau đớn rút cuộc mở mắt ra, vẫn như cũ Mạc Tiểu Mễ hương trên người của anh đập mạnh, “Cục cưng bé nhỏ, em lại thích chơi trò SM sao?”

“SM? Anh xem ra muốn nhắc nhở tôi.” Mạc Tiểu Mễ hừ lạnh một tiếng, nhảy xuống giường, nhặt quần Giản Nhẫn trên mặt đất, rút dây lưng, dây lưng vừa kéo ra, thanh âm phát ra vang dội, “Giản Nhẫn, anh chịu chết đi!”

Thấy Mạc Tiểu Mễ trên đất, Giản Nhẫn rút cuộc mới tỉnh táo lại, nhìn lại Mạc Tiểu Mễ bộ dáng như Sư Tử Hà Đông, nhanh chóng lấy chân đạp lên trên thân mình, “Em yêu, bảo bối thân yêu, nếu như có thể giúp em hả giận liền đánh đi.”

Dây lưng nặng nề rơi vào trên chân, phát ra tiếng trầm vang, sau khi đánh vài chục cái, nước mắt Mạc Tiểu Mễ lăn xuống, cô vứt dây lưng, cắn răng nghiền lại đập một cái vào chân, “Giản Nhẫn, anh mạnh khỏe! Anh thật tốt!”

Cô xoay người đi ra ngoài, Giản Nhẫn từ trong chăn chui đi ra, vội vàng cùng đi ra ngoài, kết quả vừa ra khỏi cửa gặp phải Tiểu Cầu chạy tới, “Tiểu Cầu, nhanh lên một chút ngăn cô ấy lại! Đây là một hiểu lầm!”

Đáng tiếc Tiểu Cầu không phải là đối thủ của Mạc Tiểu Mễ, bị Mạc Tiểu Mễ ném qua vai một cái liền té xuống đất không thể động đậy, chỉ có thể tro mắt nhìn cô nhanh như gió chạy ra khỏi khách sạn.

“Anh hai...” Tiểu Cầu đáng thương nhìn Giản Nhẫn.

“Đuổi theo cô ấy, đừng để cho cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Giản Nhẫn phân phó nói.

“Dạ!” Tiểu Cầu vội vàng bò dậy, đuổi theo.

Giản Nhẫn quay lại gian phòng, từ từ nhặt y phục trên sàn nhà lên, thông thả ung dung mặc vào, tiếp đó cầm cây súng phui ít bụi bẩn, từ từ ngồi vào ghế sa lon, nhìn Mạc Tiểu Mễ vẫn như cũ co rúc ở góc tường, thờ dài, “Tại sao bỏ thuốc trong cà phê?”

“Anh nói gì tôi không hiểu?” Mạc Tiểu Mễ chột dạ liếc anh một cái.

“Người nào chỉ điểm cho cô?” Giản Nhẫn ép hỏi.

Mạc Tiểu Mễ càng thêm sợ cúi đầu thật thấp.

Giản Nhẫn từ từ đi tới trước mặt cô, nắm cằm cô, nâng mặt của cô lên, chặc chặc hai tiếng, “Dáng dấp thật là đẹp. Nếu là lúc trước, ta nhất định sẽ yếu lòng, cho dù cô không phải giả mạo ‘Tiểu Mễ’ tới tìm ta. Rất đáng tiếc cho dù hạ độc, ta cũng không có làm gì cô đúng không? Để cho cô chụp ảnh thất bại, thật tiếc nuối.”

Ánh mắt Mạc Tiểu Mễ phát ra ánh sáng tà ác, “Là bởi vì anh không được? Không nghĩ tới Giản lão đại tiếng tăm lừng lẫy trên thực tế lại bất lực!”

Giản Nhẫn cười ha ha, “Đừng tưởng rằng phép khích tướng hữu dụng đối với ta, đây chẳng qua là trò đùa vật vãn.” Bỗng nhiên, ánh mắt của anh chuyển sang nghiêm túc, bàn tay trượt xuống phía dưới bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của Mạc Tiểu Mễ, “Nói thật cho ta biết, người nào chỉ điểm cho cô? Mục đích là gì?”

Mạc Tiểu Mễ cười một tiếng, nhưng thanh âm có chút gấp gáp, “Anh Giản, tôi là Tiểu Mễ, nào có mục gì. Tôi cũng chỉ là yêu anh thôi.”

“Là Hồ Thiên Tuệ.” Giản Nhẫn buông tay ra, lui về phía sau.

Mạc Tiểu Mễ thất sắc cả kinh.

“Ta sẽ không làm gì cô, cô trở về nói với Hồ Thiên Tuệ, muốn phá hoại tình cảm của ta với Tiểu Mễ là không thể nào. Nếu như cô ta còn muốn sống thấy mặt trời ngày mai, cũng đừng bao giờ trở lại lần thứ hai.”

Một chiếc phi đao nhanh như chớp phóng về phía bên cạnh cổ Mộc Tiểu Mễ, phi đao lướt qua, một chùm tóc dài rơi trên sàn nhà.

“Nếu như có lần sau, rơi xuống sẽ là đầu của cô.” Giản Nhẫn nói chậm rãi, ánh mắt sắc như dao.

Mộc Tiểu Mễ nom nớp lo sợ nhặt lên tóc bị cắt của mình, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

Thật là đáng sợ!

Người đàn ông này thật sự rất đáng sợ!

Tại sao cô ban đầu lại ngu đến mức chỉ vì 50 vạn lại tới giả mạo làm người thứ ba?

Cô cũng không cần gặp người đàn ông này!

Từ trong túi áo Giản Nhẫn lấy ra một điều thuốc, đốt, hút hai cái, sau đó gọi tới một tiểu đệ, “An bài xong xuôi, đem Hồ thị giết.”

“Anh hai?” Tiểu đệ có chút ngạc nhiên, dù sao trước nay với Hồ thị vẫn còn có chút giao tình.

“Đem bọn họ nhổ sạch tận gốc, tuyệt không cho có cơ hội chuyển mình, hiểu chưa?” Giản Nhẫn hung hăng hút một hơi thuốc nói.

“Dạ!” Tiểu đệ không hỏi thêm nữa, anh hai làm việc chắc chắn có đạo lý của anh.

Giản Nhẫn thở dài. Hồ Thiên Tuệ, là cô chọc tới trước, nên biết trước có hậu quả ngày hôm nay.

Hồ Thiên Tuệ cũng biết cá tính của anh, nên không sử dụng thủ đoạn hạ lưu bắt cóc Tiểu Mễ uy hiếp anh, đại khái cũng không muốn bị anh vạch mặt.

Nhưng lần này âm mưu thất bại, cô ta cũng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, Hồ Thiên Tuệ tuyệt đối là con rắn độc không đạt được mục đích không bỏ qua, không nhả hết răng độc của cô ta là tuyệt đối không được.

Vì an toàn của Tiểu Mễ, anh cái gì cũng làm được.

Anh tuyệt đối sẽ không cho phép có bất kỳ người nào gây bất lợi đối với Tiểu Mễ.

Tuyệt không cho phép!

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, truyền đến tiếng cầu cứu của Tiểu Cầu vừa khẩn trương vừa bất an.

“Anh hai, không xong! Chị dâu rời nhà đi rồi!”

“Vậy cứ để cho cô ấy đi, nếu bớt giận cũng tốt.” Giản Nhẫn cười, vừa nghĩ cô thật sự chơi trò cầm dây lưng quất chính mình, liền không nhịn được cười.

Ừ, không hổ là phụ nữ của Giản đại ca anh, đủ khí thế!

“Nhưng là... Nhưng là cô ấy phải đi nước Đức!”

“Hà?” Giản Nhẫn kinh ngạc.

Cái gì..., trốn thật đúng là xa.

“Đại ca, đại tẩu ngày mai sẽ đi Đức rồi, hơn nữa đi lần này chính là hai năm đó, anh mau nghĩ cách, làm cho cô không đi mới được.”

“Làm cách nào để cô ấy không đi đây?” Giản Nhẫn khẽ mỉm cười, “Cô có tự do của cô. Chỉ là đi Đức, không phải đi lên tận mặt trăng, hai năm càng không phải là cả đời!”

“Anh hai quả nhiên là anh hai.” Tiểu Cầu phát ra một tiếng thán phục.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nước Đức khi trời bốn mùa rõ ràng, nhớ lúc mới vừa tới đây còn là mùa xuân tươi mát, chỉ chốc lát sau đã đầu mùa hè rồi.

Khí trời nóng lên, bồ công anh xung quanh nhà đều đã bùng nở, những hạt nhỏ theo gió tung bay khắp nơi.

Gió nhẹ ân cần cuốn lấy các loại phấn hoa phát tán xung quanh, phấn hoa mỗi ngày dính đầy cửa sổ, sườn xe, còn dính đầy mắt Mạc Tiểu Mễ cả trong lỗ mũi, làm cho cô vốn dị ứng phấn hoa, cả ngày lẫn đêm cứ chảy nước mắt mơ mơ màng màng, nháy mũi liên tục.

Mạc Tiểu Mễ ở gần một thành phố nhỏ, cả vùng đất chỉ có một thành phố lớn, rất nhiều tòa cao ốc giống như những chiếc hộp đồ chơi tại trung tâm thành phố. Vào trong thành phố, đi một chuyến dạo quanh là có thể mua được toàn bộ nhu yếu phẩm cần thiết hằng ngày, vừa tiết kiệm thời gian, cũng rất tiện lợi.

Nơi cư trú của Mạc Tiểu Mễ là một cái nhà đáng yêu dính nhon nhỏ nhắn, nằm tà tà trên sườn núi, ngoài cô ra ở đây có thêm ba bốn nhà làm hàng xóm xung quanh lâu lâu nói câu “Hello” chào hỏi - bởi vì tất cả mọi người ai cũng vội vàng, ngày thường cũng không gặp mặt, mỗi lần gặp được thì cũng “Hello” một tiếng rồi thôi.

Từ trong nhà cô nhìn hướng ra cửa, có thể thấy đồng cỏ trải dài tận chân trời, còn có thể thấy vài con ngựa ưu nhàn gặm cỏ, còn có cả dê và bò.

Mạc Tiểu Mễ gọi điện thoại cho ba, nói tình hình bên này, ba cô bùi ngùi nói: “Nói vậy, con thực chất là ở vùng nông thôn.”

Mạc Tiểu Mễ gạt đầu khoai trái, lấy một miếng trái cây bỏ vào trong miệng nhai, cô bây giờ, mỗi ngày đều có thể hít thở không khí mát mẻ mà ở Đài Bắc tuyệt đối không thể có được, đồng cỏ bát ngát tuyệt đẹp Đài Bắc không thể nào đẹp bằng, cho nên cô rất mãn nguyện với cuộc sống hiện tại của mình.

Trên thực tế, cô cũng tương đối vui vẻ, công việc đi vào quỹ đạo rất nhanh, chóng ngai ngôn ngữ mấy tháng sau cũng từ từ được khắc phục.

Trừ ban đêm có lúc một mình khó ngủ, cô sẽ nghĩ đến người kia.

Cái con người bá đạo đó, đưa cho cô một chiếc nhẫn ấn tượng, một đôi giày thủy tinh tuyệt đẹp, cho dù bị thương cũng muốn ôm cô.

Nhưng là vừa nghĩ tới anh không biết tiết chế nửa người dưới của mình, Mạc Tiểu Mễ liền hận nghiền răng nghiền lợi, cũng mạnh mẽ đè nén xuống khát vọng muốn gọi điện cho anh, cự tuyệt nghe điện thoại của anh, thế đời này cũng không muốn để ý tới anh nữa.

“Leng keng! Leng keng! Leng keng!”

Tiếng chuông cửa vang lên, Mạc Tiểu Mễ tức giận ôm lấy gối che đầu mình, nhưng là tiếng chuông vẫn như cũ điên cuồng kêu không dứt.

Đáng ghét! Người nào không biết lựa thời điểm như vậy?

Ở Đức, không hẹn trước, tuyệt đối sẽ không tùy tiện tới nhà người khác.

Huống chi hôm nay là thứ bảy, Mạc Tiểu Mễ ngày hôm qua được đồng nghiệp mời ra ngoài du lịch cả ngày mệt mỏi, tính ngủ nướng, đến trưa mới rời giường, bữa sáng cùng bữa trưa cùng ăn một thể.

Lúc trước cô vẫn bận cố gắng thích ứng hoàn cảnh, bận thích ứng với quá trình làm việc ở công ty, rồi còn tham gia lớp tu nghiệp ngôn ngữ, loay hoay muốn kiệt sức, bây giờ cuối cùng chấm dứt, tất cả đều vào quỹ đạo, cô muốn nghỉ ngơi một chút.

“Leng keng! Leng keng! Leng keng!”

Chuông cửa tiếp tục cuồng vang lên, muốn làm cho ngay cả người kiên nhẫn nhất cũng muốn quát lên.

Mạc Tiểu Mễ lầm bầm lầu bầu xuống giường, khoác áo ngủ thật to, muốn cho người tới nhìn thấy cô đang buồn ngủ, tốt nhất có thể biết điều lập tức rời đi.

Ngáp một cái thật to, Mạc Tiểu Mễ mở cửa ra một cái thật mạnh.

“Hello!” Thấy cửa mở ra, người tới lập tức nâng khuôn mặt tươi cười thật lớn lên, một người đàn ông khoát một chiếc áo vải bông hiếm thấy, không cài lại ba nút áo trên cùng, bày ra một lồng ngực ngăm đen mà rắn chắc, anh nhân nhà dựa vào tường, cười so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ còn rực rỡ hơn.

Mạc Tiểu Mễ ngây người.

Giản... Nhẫn?!

Mạc Tiểu Mễ nhanh chóng lui về phía sau, dùng sức đóng cửa.

“A a a! Đau quá!” Tiếng kêu gào cũng theo đó vang lên.

Mạc Tiểu Mễ kinh ngạc cúi đầu, mới phát hiện tên ngu ngốc kia đã chặn trước một cái chân vào trong cửa, cửa kẹp mất cả chân của anh.

Cô vừa tức vừa giận kéo cửa ra, đứng ngẩn ở trước cửa, cảm tức nhìn cái người từ trên trời rớt xuống này, “Tiên sinh, xin hỏi anh tìm ai?”

“Ai chà, cục cưng bé nhỏ, em vẫn còn tức giận sao? Anh chính là vượt ngàn dặm tìm vợ à.” Người đàn ông cao lớn khôi ngô làm biểu tình khó sở, còn dùng tay lau khóe mắt.

Đáng tiếc khóe mắt anh hiện lên chỉ có ý cười, hơn nữa còn là cười giảo hoạt vui sướng.

“Vậy thì thật xin lỗi, bản thân còn chưa cưới chồng.” Mạc Tiểu Mễ về mặt bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, đưa tay hất chân của anh, sau đó một chân đạp anh ra ngoài cửa, nhanh chóng đóng cửa lại.

Khốn kiếp! Ngu ngốc! Tại sao có thể xuất hiện như vậy ở trước mặt cô chứ? Bộ nghĩ trái tim của cô là làm bằng sắt chắc?

Mạc Tiểu Mễ lại chui vào giường, kéo chăn mỏng che kín mặt, tim lại nhảy thình thịch không ngừng.

Lật qua, rồi lật lại. Lại tiếp tục lật qua, lật lại.

Mạc Tiểu Mễ biết mình không ngủ được nữa rồi, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đi vào phòng tắm tắm nước nóng, xem thời gian cũng gần đến trưa, liền vào phòng bếp chuẩn bị một bữa trưa đơn giản, nhưng trùng lúc đã đưa đến miệng, cô lại không hiểu sao ăn không vô.

Cái tên kia... Chẳng lẽ mới vừa xuống máy bay liền vội vã chạy tới đây?

Ngoài cửa không có động tĩnh, Mạc Tiểu Mễ có chút hoảng hốt chạy ra cửa, từ cửa sổ nhỏ bên cạnh cửa ngó ra ngoài, không thấy bóng dáng ai.

Lòng cô chợt lạnh, vội vàng mở cửa ra, kết quả một vật nặng từ phía sau ngã tới, nặng nề đè lên chân cô.

Xoa xoa cặp mắt buồn ngủ, Giản Nhẫn nâng lên khuôn mặt tươi cười có chút mệt mỏi, “Hello, cục cưng bé nhỏ.”

“Đi vào.” Mạc Tiểu Mễ gọn gàng ra lệnh.

“Hả? Được!” Giản Nhẫn tinh thần lập tức tăng gấp trăm lần, từ trên mặt đất nhảy lên, hận không giống như thỏ nhảy vào trong nhà.

“Đi tắm.” Mạc Tiểu Mễ thấy anh đầu đầy bụi đất, nói vậy xem ra thật sự là máy bay vừa hạ cánh liền chạy tới cái thị trấn nhỏ này.

“Được!” Giản Nhẫn muốn gì được đó, đi vào phòng tắm, “Bảo bối, có bàn chải đánh răng mới hay không?”

“Không có.”

“Vậy anh dùng của em.”

“Anh dám!”

“Chúng ta cũng đã cả người hợp nhất, làm gì còn phân biệt lẫn nhau?” Giản Nhẫn làm thật cầm lên bàn chải đánh răng cô đang dùng, bị Mạc Tiểu Mễ xông tới đoạt lấy.

“Ngu ngốc, em đi mua cho anh.”

“Vậy thuận tiện mua vài cái bao cao su luôn đi.”

“Bao cao su... trong cái đầu anh chỉ có mấy loại ý nghĩ hạ lưu này sao? Ngu ngốc!” Đạp anh một đạp, Mạc Tiểu Mễ mặt đỏ hồng tim đập mạnh trốn xuống lầu.

Cách đó không xa có một cửa hàng tiện lợi, cho nên Mạc Tiểu Mễ trở về rất nhanh.

Lúc cô đẩy cửa vào nhà, Giản Nhẫn mới vừa tắm xong cũng đang từ phòng tắm đi ra, anh chỉ quần bên hông một cái khăn lông lớn, phơi bày đường cong thân thể cùng với bắp thịt rắn chắc, ẩn chứa sức lực rất lớn, không giống như kiểu vẻ đẹp éo lá khó coi của mấy người hay khoe khoang khác.

Lòng của Mạc Tiểu Mễ đột nhiên trầm xuống, dục vọng ở hạ thân lại ngu xuẩn nổi lên xôn xao, cô còn nhớ rõ cảm giác đụng chạm của đầu ngón tay bên chắc vào da thịt...

“Tiểu Mễ.” Giản Nhẫn thâm tình gọi cô.

Giọng khàn khàn, mang theo nồng đậm ham muốn, tựa như thân mật rỉ trong lúc vui vẻ tốt cùng lúc.

Mạc Tiểu Mễ miệng có chút khô, cô rút cuộc hiểu rõ phụ nữ thật ra cũng có ham muốn dục vọng.

Thâm tình của Giản Nhẫn không cách nào duy trì được ba phút, cười một tiếng quý quý, “Thế nào? Rất thích ngắm thân thể anh sao?”

“Chỉ bằng anh? Ở nước Đức tùy tiện cầm một người ngắm so với anh còn đẹp hơn.” Mạc Tiểu Mễ cúi đầu che giấu, đem bàn chải đánh răng ném cho anh, chuẩn bị lách mình né ra, lại bị Giản Nhẫn một phát bắt được.

Mạc Tiểu Mễ vốn định đẩy anh ra, lúc tay chạm vào lồng ngực bóng loáng của anh lại đột nhiên rút về, ánh mắt câu hồn của anh nhìn chòng chọc cô, sau đó đem mặt Mạc Tiểu Mễ nâng lên, đôi môi đặt lên ——

“A, thật là đau! Em đá anh thật! Đây là nguồn gốc hạnh phúc ‘giống nòi’ đời sau của anh a!” Bị đá trúng sinh mạng đàn ông anh đau đón cúi người xuống.

Mạc Tiểu Mễ lập tức lui về phía sau ba thước, “Giản Nhẫn, nếu như anh còn muốn sống đi ra khỏi nhà này, anh tốt nhất thành thật một chút.”

“Chắc chắn, khẩu thị tâm phi, khẩu thị tâm phi! Thật ra thì em cũng rất muốn đúng không? Nếu không mặt sẽ không đỏ như vậy. Chắc chắn, phụ nữ thật thích khẩu thị tâm phi.” Giản Nhẫn không sợ chết đi lên trước lần nữa, ôm lấy thân thể cô gái run rẩy không ngừng, “Còn tức giận?”

“Tức cái gì? Có cái gì phải tức giận?”

Giản Nhẫn khẽ mỉm cười, càng thêm ôm chặt cô, đem cằm chống ở trên đầu nhỏ nhỏ của cô, “Chuyện Mạc Tiểu Mễ, đã giải quyết xong. Là người khác có ý hãm hại.”

Mạc Tiểu Mễ nhún vai, “Em không quan tâm cô ta.”

Cho dù cô mù mắt, cũng có thể cảm nhận ra được một màn ở khách sạn là có âm mưu, huống chi cái cô Mạc Tiểu Mễ đó kỹ thuật diễn thật sự dở. Chỉ là tính tình của cô nói tới thì tới, lúc ấy đập Giản Nhẫn mấy đập cũng đã phát tiết xong tất cả.

Chỉ là, để cho cô thất vọng và đau khổ thật sự không phải chuyện này.

“Tiểu Cầu nói với em rồi phải không, anh lúc đầu theo đuổi em, là bởi vì đem em trở thành làm ân nhân cứu mạng?”

Cái tên Tiểu Cầu miệng rộng đó, sợ Mạc Tiểu Mễ thật đi nước Đức không quay lại, liền tự chủ trương mà đem chuyện Giản Nhẫn vẫn muốn báo ân nói cho Mạc Tiểu Mễ.

“Bây giờ còn có người ngu đến mức muốn ‘lấy thân báo đáp’ sao?” Mạc Tiểu Mễ từ trong ngực của anh tránh ra, hỏi ra những điều mà trong thời gian hai năm qua trong lòng mình không cách nào bỏ qua được. “Em cho là mình may mắn, rốt cuộc gặp được một người yêu em thật lòng, một người đàn ông chỉ yêu Mạc Tiểu Mễ. Kết quả ra sao? Chỉ là muốn báo ân. Haaa...! Thật là trò cười lớn nhất thiên hạ!”

“Tiểu Mễ, không...”

“Em hiểu biết rõ đàn ông các anh trọng đạo nghĩa, nhất là người trong hắc đạo, càng thêm coi trọng cái này, chỉ là, em không mong muốn vậy! Em lại càng không muốn loại báo đáp ân tình này.”

“Tiểu Mễ!”

“Chẳng bằng ngay từ đầu anh nói rõ ràng với em không tốt hơn sao? Như vậy em sẽ không giống một kẻ ngu ngốc chiếm đắm trong đó, còn ngốc nghếch thất thân lại còn mất luôn cả trái tim. Nếu như vậy rồi, không bằng anh cho em mười triệu, chúng ta vì vậy cắt đứt quan hệ, cũng đừng đem em thành đứa ngốc mà đùa giỡn.”

“Mạc Tiểu Mễ!” Giản Nhẫn nổi giận gầm lên một tiếng, một tay bắt lấy cô kéo vào trong ngực, bàn tay nắm cái cằm xinh xắn của cô nâng lên, “Nói suy nghĩ bản thân đủ chưa?”

“Chưa đủ chưa đủ chưa đủ! Em cho anh biết, em sẽ không yêu anh! Một người ngu xuẩn lại ngây thơ còn khờ kiêu không chịu nổi, lúc đó em lựa chọn anh, chẳng qua là vì muốn quên Ân Trần, hiện tại thì tốt rồi, đối với Ân Trần đã không sao sao nữa rồi, cho nên cũng không cần anh nữa! Chúng ta tốt nhất chia tay đi!”

Mạc Tiểu Mễ cặp mắt tròn to, không chút nào yếu thế hét lại với anh, càng thêm giãy giụa muốn lấy xuống chiếc nhẫn trên ngón tay, càng lo lắng càng lấy ra không được, ngón tay còn bị tróc một lớp da.

Giản Nhẫn cắn tay cô một cái, cô sợ hét hồn.

“Em lại hồ đồ nữa, anh lập tức ăn em sạch sẽ!”

“Anh dám!”

“Không tin em cứ thử một chút!” Ánh mắt Giản Nhẫn bốc hỏa, hiển nhiên là nổi giận.

Bị lửa giận của anh chấn trụ, Mạc Tiểu Mễ có chút nổi giận trừng lại anh.

“Cắt đứt quan hệ? Em muốn cắt đứt quan hệ với ai? Anh cho em biết, anh với em cả đời cũng không đứt được! Mất anh là ngu ngốc, anh xem em mới thật sự là đầu một đồng đầu hũ, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi có biết hay không? Em cho rằng anh Giản Nhân đại ca là ai? Cái loại suy nghĩ cổ hủ vì báo ân sẽ phải lấy thân báo đáp ngu ngốc vậy sao? Nếu như không phải là thật lòng yêu em, anh sẽ không đi làm những chuyện ngu si kia! Anh sẽ trực tiếp ôm em lên giường, sau đó buộc chặt ở đó, để cho em cả đời cũng đừng nghĩ thoát khỏi anh.”

Trực tiếp ôm lên giường, buộc chặt ở đó cả đời?

Thật giống chuyện mà người đàn ông này sẽ làm.

Mạc Tiểu Mễ có chút sợ nhìn anh.

Nhìn cô lộ ra vẻ mặt đáng thương hiếm có, giống như một chú cún con làm người ta phải yêu mến, làm Giản Nhân cười lớn không ngừng, bàn tay thô ráp vuốt vuốt tóc của cô, dùng giọng tràn đầy cưng chiều nói: “Rõ ràng là một người phụ nữ vừa kiên cường vừa thông minh như vậy, tại sao vừa gặp chuyện tình cảm liền dễ dàng để tâm vào những chuyện vụn vặt? Hay là bởi vì quá quan tâm anh?”

“Con quý quan tâm anh!”

“Con quý đáng yêu này sao, anh nhất định ôm em vĩnh viễn không thả.” Anh lại lộ ra nụ cười lưu manh.

Mạc Tiểu Mễ sắc mặt nghiêm túc, “Được rồi, em tin tưởng anh yêu em. Nhưng về sau anh có phạm phải ‘lỗi mà đàn ông đều sẽ phạm phải’ không? Hơn nữa người đàn ông giống như anh đẹp trai, lại có tiền, anh không đi trêu chọc người khác, người khác cũng sẽ tới đây dựa vào anh. Nhưng là em không muốn cùng người khác chia sẻ người đàn ông của mình, em mà phát điên lên có thể sẽ nghĩ đến chuyện giết người đấy!”

“Mạng của anh cho em.” Giản Nhân lập tức không chút do dự trả lời, “Nếu như mà anh có một lần bên ngoài, em có thể xử trí anh tùy ý.”

“Em không muốn làm bình dấm chua khiến người ta ghét, chúng ta chia tay thì tốt hơn. Nếu không tiếp tục như vậy, anh sớm muộn gì cũng sẽ chán ngán em.”

“Em không ghen mới khiến anh tức giận, như vậy chẳng phải em tuyệt đối không quan tâm anh. Em ghen liền chứng minh em yêu anh, anh cao hứng còn không kịp.”

“Vậy sao?” Mạc Tiểu Mễ nâng lên khóe mắt liếc anh một cái.

Giản Nhân cảm giác hạ thân mình lập tức bốc cháy, người con gái này phong tình nâng lên khóe mắt thật sự mê người, cô về sau nhất định sẽ trở thành báu vật làm anh càng ngày càng điên cuồng mê luyến.

Ừ thì, cô đã sớm trở thành người phụ nữ có mị lực nhất trong mắt anh.

“Đĩ nhiên! Anh thích em cầm lấy dây lưng nhẹ nhàng đánh vào người anh.”

“Anh có bệnh à?” Mạc Tiểu Mễ lờm anh một cái.

“Ừ, có bệnh. Bệnh tương tự thời kỳ chót. Bệnh là do Tiểu Hiệp Nữ Mạc Tiểu Mễ gây ra, thuốc giải cũng là thiên sứ nhỏ Mạc Tiểu Mễ.”

“Ngu ngốc!”

“Tiểu Mễ...” Giản Nhân thâm tình khẽ gọi khẩn thiết.

Không khí trở nên mập mờ, không trung cũng tựa hồ đã nổi lên bong bóng phấn hồng.

“Ha ha ha... Ha ha ha...”

Đang lúc Giản Nhân chuẩn bị cúi đầu hôn thì Mạc Tiểu Mễ chợt cất tiếng cười to, đẩy Giản Nhân ra, chỉ vào mũi của anh tiếp tục cười không dứt.

“Ha ha ha... Anh thật dễ lừa! Ngu ngốc chính hiệu, Đại Ngốc Nghếch! Như vậy liền bị em lừa rồi!”

Giản Nhân không hiểu nhìn cô, gãi gãi đầu khó hiểu, đừng nói cô gái nhỏ này chịu kích thích quá độ phát điên rồi nha?

Mạc Tiểu Mễ cười đến nổi té trên ghế sa lon, lăn qua lăn lại mất một lúc, mới ôm bụng thở dốc nói: “Anh thật coi em là loại phụ nữ nhỏ mọn phư vậy sao? Phụ nữ nhỏ mọn ở chung một chỗ với anh, sớm muộn gì cũng sẽ bị tức chết, hù chết, buồn chết. Thật ra thì Tiểu Cầu đã giải thích cho em nghe rồi, em đã sớm không còn giận nữa. Em dĩ nhiên cũng biết anh không phải sẽ vì báo ân mà ở cùng một người như em không thù mị, tính tình lại không tốt, cho nên không gọi điện thoại cho anh, không liên lạc với anh, cũng chỉ là vì trừng phạt anh một chút, hừ! Ai bảo anh không thành thật khai báo với em?!”

Giản Nhân miệng há hốc, ngạc nhiên.

Mạc Tiểu Mễ tiếp tục cười, như trẻ con thực hiện được quỷ kế.

Giản Nhân chợt quát to một tiếng, lập tức áp lên người cô, Mạc Tiểu Mễ thét chói tai cố đẩy anh ra, cuối cùng tiếng thét chói tai lại trở thành tiếng thở

dốc.

Tâm tình lên cao tới cực điểm, không khí tựa hồ cũng bị thiêu đốt. Hai người quần áo xốc xếch ở trên ghế sofa giống như đã thú dây dưa vận vẹo, mỗi một hình ảnh lướt quá, là thân thể của một người đàn ông nhanh nhẹn dũng mãnh cùng một thân thể người phụ nữ nhu xinh đẹp cũng hợp nhất hoàn toàn, hiện ra một bức tranh làm cho người ta đỏ mặt.

Đã lâu chưa quan hệ, mặc dù vẫn có chút đau đớn cùng khó chịu, Mạc Tiểu Mễ cuối cùng vẫn bị sự va chạm mạnh mẽ cùng cọ xát lẫn nhau mang đến đỉnh cao dục vọng.

“Cô vợ bé nhỏ, xem anh như thế nào trừng phạt em!” Thanh âm Giản Nhẫn thô ráp găm nhẹ, mới vừa lặng xuống thì dục vọng lại nhanh chóng dâng trào, “Lại dám trêu anh hai này!”

“Ai cha, anh hai, em thật là sợ a, van cầu anh tha cho em đi.” Mạc Tiểu Mễ cố ý dùng giọng nói nhỏ nhẹ cầu xin tha thứ, đảo mắt rồi lại cười thật to, không có một chút bộ dạng sợ.

Nhưng khi dục vọng của anh lần nữa thăng tiến hợp nhất, cô dừng lại cười to, biến thành uyển chuyển cầu xin.

Ghe tòm! Cô một chết đi được, mà con dã thú này lại tinh lực dồi dào, sớm biết như vậy hành hạ anh lâu thêm một chút.

Trong lòng mặc dù oán trách như vậy, nhưng thân thể của cô lại làm trái với ý chí của mình chủ động ngênh hợp, hai cánh tay cũng ôm lấy lưng của anh thật chặt, trên mặt là nụ cười ngọt ngào vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Một khu nhà cấp cao trên núi Dương Minh.

Mẹ Mạc cầm chổi lông gà ở trong đại sảnh cổ kính vòng tới vòng lui, quét quét chỗ này, sờ sờ chỗ kia, những đồ cổ này giá trị rất lớn, nhìn một cái cũng biết lai lịch bất phàm, đặt ở trong phòng được tạo hình theo kiểu Trung Quốc thời xưa, thật là hài hòa.

Cho đến hoàng hôn, ba Mạc tan sở trở lại, mẹ Mạc mới nhớ tới vẫn chưa chuẩn bị cơm tối, vội vàng đi vào nhà bếp rộng rãi sáng ngời, với gian bếp được thiết kế vô cùng hiện đại.

Haizzz, chỉ là nhìn phòng bếp như vậy liền sáng khoái tinh thần rồi, nấu cơm cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ.

Buổi tối, bàn ăn lớn có thể chứa mười hai người cùng ngồi ăn chung, nhưng chỉ có hai người ba Mạc cùng mẹ Mạc ăn cơm.

Mẹ Mạc đang ăn, chợt thờ dài, đặt đũa xuống, sâu kín nhìn ba Mạc.

“Sao vậy?”

“Ông nói, tôi lúc đầu có phải là làm sai rồi hay không?” mẹ Mạc sầm bĩ nói. “Tôi thật sự không nên đối đãi Tiểu Mễ như vậy, thì ra là A Nhẫn tuyệt không hư, ngược lại là người đàn ông tốt hiếm thấy.”

Bây giờ thì “Nhẫn gì kia” trong miệng của mẹ Mạc, đã thăng cấp trở thành “A Nhẫn” rồi.

Ba Mạc nhún vai một cái.

Giản Nhẫn đương nhiên là người đàn ông tốt rồi, nó tặng một tòa biệt thự như vậy cho Mạc gia, mẹ Mạc lúc ấy cơ hồ hạnh phúc đến ngất xỉu.

“Không biết Tiểu Mễ ở nước Đức thế nào, nghe nói nó muốn chia tay với A Nhẫn. Vậy phải làm sao bây giờ?” mẹ Mạc càng thêm lo lắng, “Nếu như nó chia tay với A Nhẫn, ông nói A Nhẫn có thể phải lấy lại ngôi biệt thự này hay không?”

Bà đều đã khoe với mấy bà bạn chơi cùng của mình, muốn họ về sau thường xuyên đến đây uống trà buổi trưa!

Hơn nữa phòng ốc lớn như vậy, đình viện lại lớn, còn có sân cỏ, hồ bơi, làm tiệc nướng ngoài trời cũng rất lãng mạn a, bà thật không nỡ rời khỏi khu nhà cấp cao này.

Bà cho là Giản Nhẫn chỉ là tên côn đồ hắc đạo nhỏ bé, không nghĩ tới nó lại có tiền như vậy!

Hơn nữa một người đàn ông uy nghi như Giản Nhẫn, lại quý gồi trước mặt bà, gọi bà một tiếng “Mẹ”, lúc đó làm mẹ Mạc rất cảm động.

Mẹ Mạc lúc này liền quyết định gả con gái cho người rể hiền này rồi.

“Yên tâm đi, Giản Nhẫn là thật lòng yêu con gái bảo bối của chúng ta, sẽ yêu thương nó cả đời, bà cứ an tâm ở đây cả đời đi.” ba Mạc bắt đắ dĩ nhìn vợ yêu, bà là ham hư vinh một chút, nhưng bản chất là lương thiện.

“Nếu như Tiểu Mễ không thương nó, tôi cũng sẽ không làm khó Tiểu Mễ, con cái lớn rồi, nên tự mình làm chủ. Chúng ta làm cha mẹ, vì bọn nó chúc phúc là đủ rồi.” mẹ Mạc lau nước mắt, “Nếu như nó với A Nhẫn chia tay, dọn ra thì dọn đi ra thôi.”

Ba Mạc cười lên, người phụ nữ này, thật là làm cho người ta đỡ khóc đỡ cười.

Sau buổi cơm tối, mẹ Mạc vẫn còn ưu thương, lo lắng khu nhà cấp cao đã tới tay lại bay mất.

Giản Nhẫn rất biết điều từ nước Đức gọi điện thoại về, “Mẹ! Là con!”

“A Nhẫn, các con vẫn khỏe chứ?” mẹ Mạc lập tức quan tâm hỏi.

“Dạ, rất tốt! Ngày mai con liền mang cô ấy về nhà, lập tức kết hôn. Tiểu Cầu nói hôn lễ cũng đã chuẩn bị xong.”

“Hả? Tốt như vậy? Muốn kết hôn rồi, thật sự là quá tốt, thật tốt quá! Như vậy mẹ liền yên tâm.”

Ừ, tòa biệt thự này không bay mất rồi.

Mẹ Mạc hưng phấn gọi ba Mạc, cùng ông nghe điện thoại.

“Mẹ, mẹ chấp nhận Giản Nhẫn rồi sao?” Mạc Tiểu Mễ lo âu hỏi không biết Đài Loan có xảy ra đại biến gì không.

“Dĩ nhiên! Dĩ nhiên! A Nhẫn là một đứa bé ngoan a, con gái ngoan cũng nhanh chút gả cho nó đi, đàn ông tốt nhưng vậy là rất best-seller, không cần chờ, nếu không sẽ bị người khác cướp đi đó.” mẹ Mạc lao thao dặn dò con gái, một chút cũng không phát hiện thái độ của mình chuyển biến đến 180°.

“Mẹ không phản đối nữa là con yên tâm rồi. Mẹ, ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.” mẹ Mạc cúp điện thoại, quay đầu hướng ba Mạc nói: “Gọi hai thằng anh của Tiểu Mễ cũng trở về nhà giúp một tay đi, dù sao đây cũng là Đại Hỷ Sự đầu tiên trong nhà.”

“Tốt!” ba Mạc mừng rỡ, hai đứa con trai bị đuổi ra khỏi nhà cũng có thể trở lại, thật là phúc nhờ con gái a, rốt cuộc thì ——

Mọi sự đều tốt đẹp, tất cả đều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Bé Lọ Lem Của Lão Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.